

—Ο πρώην διευθυντής, σ' έδινε δύο μηνών άδεια το καλοκαίρι; Και πώς μπορούσε να μείνη τόσον καιρό χωρίς δακτυλογράφο;
—Έρχοταν κι' αυτός μαζί μου στην έξοχή.

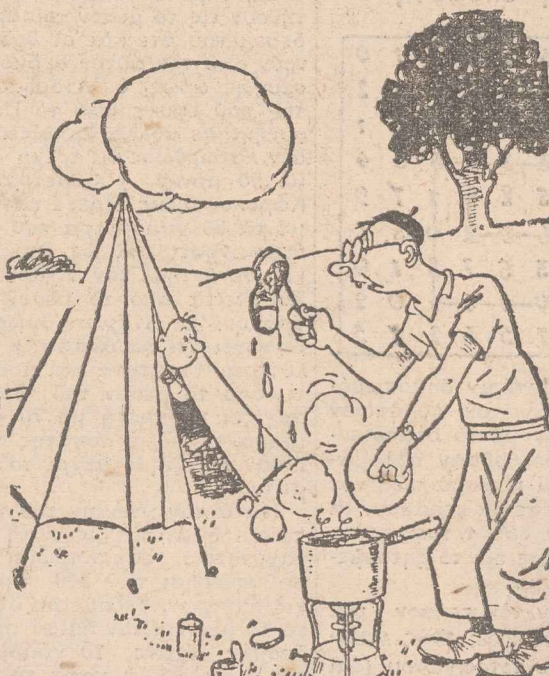
Θεατρικά

—Έγνώσθη, ότι τὰ «Λουλούδια κ.λ.π.» του επιθεωρησιογράφου κ. Γιαννουκάκη τινάζουν τὰ... πέταλα.
—Γνωστός ακαδημαϊκός σκέπτεται να υποβάλη μήνυσιν κατά των θεατρικών συγγραφέων κ.κ. Κιούση και Ρηγοπούλου, διότι οἱ τοὶ ἐδανείσθησαν διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τὸν... «Μαργαρίτες» ἀπὸ τῆς συγγραμμάτων του.
—Εἰς κεντρικὸν θέατρον τῆς πρωτεύουσας, ὅπου παίζεται με ἐπιτυχίαν πρωτοφανοῦς ἐξυπνάδας ἐπιθεωρήσεις, ἐκλήθησαν ἐπειγόντως... παγοθραυστικά.

Τῆς ἐβδομάδος

—Ένας παίκτης τοῦ Ἰποδρόμου μᾶς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι ποίημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξυμνεῖται ἡ περιπέτεια τοῦ καμαριέρου τοῦ ξενοδοχείου «Κίγκ Ζώρς» κ. Φιλίππου Φιλίππου, ὁ ὁποῖος ἀλληλοσπῆχθη με μίαν πλουσίαν Ἑλληνοαμερικανίδα. Ἰδοὺ τὸ ποίημα:
Τὸν Φιλίππου Φιλίππου, ποῖχε πολὺ ἀξία ἀνάστησε εἰς τὸ ἀκίγκ Ζώρς σφόδρα ἡ Μεταξία. Δὲν εἶνε καθαρόαιμος, ὡς λέγ' Ἀμερικανὸς ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ εἶνε καὶ Ἑλληνίς. Λοιπὸν πὺν λέγε ὁ Φιλίππου τὴν ἐπεριποιεῖτο συχνὰ στὴν κάμαρά της καὶ ἔτσι στὴν καρδιά της ἤλθε... γκανιάν στὰ σίγουρα, Φίλιππος ἀφοῦ ἦτο.

Ο ἸΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΟΣ

—Γιαννάκη! Μὴ ψάχνης γιὰ τὸ παπούτσι σου. Τὸ βρήκα!

Ἀφορμαὶ

Τὸ πρόβλημα τῶν Σουδιτῶν ἔχει περιπλοκή. Γι' αὐτὸ μιλῶνε σήμερὰ Εὐρώπη κι' Ἀμερική.
Κι' ὅλοι ρωτοῦν ἀνύχουα:
—Τί ἔραγε θὰ γίνη;
Θάχουνε μὴπως πόλεμο;
Ἢ θὰ σωθῇ ἡ Εἰρήνη;
Μὲ ἕνα λόγο δηλαδὴ ἀπ' τὸ Σουδιτικὸ ὅλοι φοβοῦνται μὴπως βγῇ κανένα ξαφνικὸ.
—Τί λές; Θὰ κάμουν οἱ τρανοὶ πάλι καμμιὰ βλακεία;
—Θὰ ἰδοῦμε, ἀπ' τὸ τί θὰ πῇ ἡ Τσεχοσλοβακία.

Κι' ὅλοι νομίζουν, ἀν αὐτὸ τὸ πρόβλημα λυθῇ ὁ πόλεμος στὰ σίγουρα τότε θ' ἀποφευχθῇ.
Μὴν εἰσθε ὁμως ἀφελεῖς ὦ, ἄνθρωποι τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς!
Κι' ἀν τὸ Σουδιτικὸν λυθῇ, θὲ νὰ προκύβῃ ἄλλη πρόβλημα πὺ μὲγάλο...
Σ' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλω με ἄλλα λόγια, ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὡιμέ! ποτὲ δὲν θὰ ἐκλείδουνε πολέμου ἀφορμαὶ.
Ὅταν ὑπάρχει διάθεσις γιὰ μακελειό, ἀδελφοί, ἡ ἀφορμὴ θὲ νὰ βρεθῇ εὐθὺς, στὸ πῖ καὶ φι...

Στὸ μέλλον θὰ μαθαίνουμε—κανεῖς μὴν ἀπορήσῃ— πὺς ἕνα κράτος ἔξαφνα τὸν πόλεμο κηρύσσει μ' ἐνθουσιασμόος ἀκράτους κατὰ ἐνός γεγονικοῦ καὶ ἐγχρικοῦ τοῦ κράτους. Καὶ ὅλοι τότε θ' αὐτοῦν οἱ γνωστικοὶ καὶ μὴ:
—Γιατί θὰ γίνη πόλεμος;
Ποῖα ἡ ἀφορμὴ;
Καὶ οἱ ἀκριβοὶ θ' ἀπαντοῦν:
—Κατὶ τρανὸ συνέβη:
—Ένα ἀγριοπελιστερο τὰ... σὺντορα διέβη.

Γιὰ νὰ ἀνάψῃ ὁ πόλεμος ἀρκεῖ τὸ καθεὶ. Θάνατι νὰ ρίξῃ στὸν ἐχθρὸ λιγάκι... κομφετί. Βρίσκει ὁ κόσμος σήμερὰ πολέμου ἀφορμὴν ὅσο νὰ πῇ ἀμὴν.
Εἶμαι τὰ μάλα βέβαιος, πὺς θὰ περὶπλακῇ καὶ πάλι ἡ κατὰστασις ἡ Εὐρωπαϊκή.
Καὶ πάλι θὰ ἀκούσουμε συνακέμεις καὶ διαβήματα ἀγέροντες προτάσεις «κοιμιστοῦς περιστάσεις»
κ' ὅλα τὰ παρόμοια, πὺς ὅταν τ' ἀκούσῃς, βλαστῇμα ται.
Καὶ θὰ ρωτοῦμε ἐκπληκτοί:
—Γιατί αὐτὸς ὁ σάλος;
στὴν Δύσι ὁ μὲν ὅλος;
Καὶ τότε θὰ ἴδῃς ἀπαντοῦν ἴσως βεβαίως δόλο.
—Ἢ Ἑλβετία ἐχέτησε νὰ ἀποκτήσῃ... στόλο.

Δὲν θὰ τολμᾷ εἰς τὸ ἐξῆς κανεῖς οὔτε νὰ βῇ. Κάποιος ἀμέσως θὰ βρεθῇ πόλεμο νὰ κηρύξῃ. Ἄν ἕνα κράτος πόλεμο, θὰ θέλῃ νὰ ἀρχίσῃ θὰ βρῇ μίαν ἀφορμὴν, δίγως ν' ἀργοπορήσῃ θὰ στέλνῃ μίαν διακοίνωσι εἰς ὅφους οὐστήρῃ στὸ κράτος τὸ γεγονικὸ πὺ θεωρεῖ ἐχθρό.

Θὰ λέγῃ ἡ διακοίνωσις, λόγια, ἀληθῶς, θαυμάσια: «Ἐστέατος σᾶς μαθαίνουμε πὺς κάνετε γυμνάσια. Προσέξτε καλὰ μὴ μῆτε σὲ μπελάς». Τὸ ἄλλο κράτος, πὺ μικρὸ, θὰ σπεύδῃ ν' ἀπαντήσῃ με τρόπο, ὥστε τὸ κακό, νὰ τὸ ἀποσοβῇ:
—ὦ, μὴ θυμώνετε πολὺ! Κανένας δὲν σᾶς προκαλεῖ. Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε ποσὼς ἀπὸ τὰ κράτη τ' ἀξία. Μονάχα δυὸ ἐκάμαμε... Γυμνάσια ἐξ ατὰξίας.

Ἄλλα κι' ἀν ὑποθέσουμε πὺς κάθε ἄλλη ἀφορμὴ γελοία εἴτε μὴ ἐκλείμει ἀπ' τὸν πλανήτη, ἀν γίνη αὐτὸ ποτὲ, θὰ μείνῃ μίαν, ἦτοι ἡ... ὑπαρξὺς τῆς Κ.Τ.Ε.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ἀπὸ τὸ αὐτόφωρον

Μία κυρία ἔδειρε χθὲς ἕνα φαρμακοποιὸν καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ αὐτόφωρον. Ὁ πρόεδρος τὴν ἠρώτησε:
—Διατί, κυρία, ἔδειρατε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;
—Διότι μοῦ εἶπε, κύριε πρόεδρε, μίαν βαρεῖαν φράσιν.
—Δηλαδὴ;
—Ὅτι... εἶμαι ἐξ ἡντὰ ὀκάδες.

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

Μικραὶ ἀγγελίαι

—Ἀναστασίου καθηγητῆς πᾶσι τὰς μετοχὰς... τῆς γραμματικῆς.
—Πωλεῖται ἕνα ζευγάρι κορδόνια με δόσεις.
—Κυνηγετικὸς κύων, βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν καὶ ἐπιθυμῶν ν' αὐτοκτονήσῃ, δέχεται νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸ κυνήγι ἀτσαμὴ κυνηγόν.
—Ζητεῖται μεσιτής, ἀπαραιτήτως ἀράνης, διὰ νὰ τοῖ ἀνατεθῇ ἡ πώλησις οἰκίας, ἐν... λευκῷ.

Διάλογος τοῦ δρόμου

—Τὸν βλέπεις αὐτόν; ἔχει κάμει τίς περισσότητες σ' ατὰξίας.
—Τί εἶνε; Μεξικανὸς ἐπαναστάτης;
—Ὀχι, ἀδερφέ. Ὁδηγὸς στὰ τραίμ.

Εἰσιτήριοι ἐξετάσεις

Χθὲς ἕνας ἐπιθεωρητῆς τῆς Πάουερ ἐξήτασε τὰ εἰσιτήρια τῶν ἐπιβατῶν τοῦ τραίμ.

Ἰσπανικὰ νέα

ΙΣΠΑΝΙΑ: (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐωρτάσθη ἡ τρίτη ἐπετειος τοῦ πολέμου. Εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐψάλλσαν δοξολογία, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ παπάδες ἠύχθησαν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δυὸ ἐτῶν πολέμου: «Ἐ τ η κ α ι Ἐ τ η ἐ ν... εἰρήνη, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

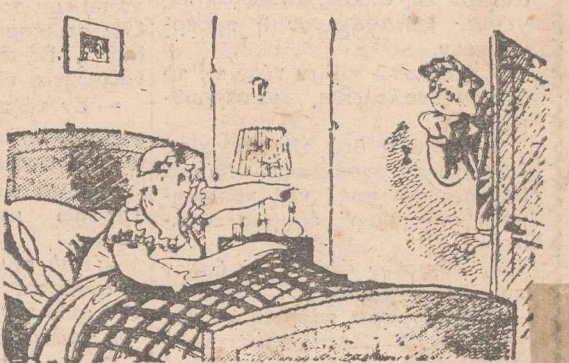
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Εἰς πολὺγλωσσον φλύαρον

Πέντ' ἐξῆς γλώσσας μᾶς μιλεῖς; Κάνεις καλὰ. Λές τόσα πὺς βέβαια δὲν θάφτανε ἡ μητρικὴ σου γλῶσσα, κι' ἀπ' οὐ μόνον ἀλλήνισα νὰ φλυαρῇ εἴν' κρίμα, σοῦ ἀξίζει νάνε... διεθνὴς ἡ φοβερὴ σου λίμα.

Εἰς κάποιον κακόγλωσσον

Ὅπου σταθῇς κι' ὅπου βρεθῇς μιλάς κακὰ γιὰ μένα, κι' ὅπου βρεθῶ κι' ὅπου σταθῶ ἐπαίνους λέω γιὰ σένα. Τοῦ κακοῦ ὁμως. Καὶ τῶν δυὸ τὰ λόγια πᾶν χαμένα, ὁ κόσμος οὔτε δένανε, πιστεύει οὔτε ἐμένα...

Ἡ κυρία (στὸν λωποδύτη): Βγάλε τὸ καπέλλο σου, ἀφοῦ βρίσκεσαι μπροστὰ σὲ μίαν κυρία.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Ἀθῆναι
3 Σεπτεμβρίου 1938
Ἔτος Β' ἀρ. φύλλου 102

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις.

Πονοὺν ντὲ Τερράι
Ὁ Γολγοθᾶς μῆς ὥραιας
(Τὸ νέον ἀνάγνωσμα τοῦ «Ἔργου»)

Ζὺλ Μαρλ
Ἀγάπη στὶς φλόγες

Γ. Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμπερλέ
Μυθιστόρημα

Π. Καψῆ
Ἡ Κουράσα μετὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά
Ασύρ

Μία νέα μέθοδος
Π. Παλαιολόγος
Πρὸς τὸ τέρμα

Ἀρρία Κλώντια
Ένας μεγάλος ἔρωτας

Δημοσθένει Βουτυρᾷ
Σὲ ὅλα σύμφωνοι

Ἄσ. Γιαλαμά
Ἀνήσυχες καρδοῦλε

Ἄννη Πασκά
Δίχως ἐπιστροφή

Γιάννη Βλαχογιάννη
Κακοσημαδιές

Μωρίς Ντεκομπρά
Πὺς σκέπτονται οἱ Ἰάπωνες

Μ. Κ.
Στὴν ἐκθεσι τῆς Βενετίας

Πέννα Χ.
Τὰ Μελέμια

Μιχ. Κυριακίδης
Αἰθουσα Συναλιῶν

Γκασιάρ Κλίμεντ
Μονομαχία θηρίων

Μπέρναρ Σῶου
Ἡ ἀραιότερη ἀγάπη

Ἀρνάλτο Φρακαρόλι
Τρομερὰ ἐκδίκησις

Εἴδομεν σελίδες. —Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα. —Γελοιογραφία. —Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ιστορικὰ περίεργα. —Μικρὲς ἱστορίες. —Παγνύδια κ.λπ.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΕΤ' ὨΡΑΙΑΣ

Μεταξύ των έργων των διαφόρων ξένων καλλιτεχνών, που μετέχουν στην Διεθνή "Εκθεση της Βενετίας" συγκαταλέγονται και δύο "Ελληνες ζωγράφοι: Άγγ. Θεοδωροπούλου, ή "Χωρική" και ή "Μόκονος".

*
Ο "Αμερικανός αρχαιολόγος κ. Μακρέντρεν, ο οποίος ενεργεί ανασκαφές, εις την νήσον Κύπρον απέφασεν, την ίδρυσιν αρχαιολογικού μουσείου εις το χωρίον "Επισκοπή, όπου θα συγκεντρώσιν τα ευρήματά του. Το Μουσείον αυτό κατά την δήλωσιν του θα δωρηθή εις την Κύπρον.

*
Το "Αρχαιολογικόν Συμβούλιον" απέφασεν, όπως διατηρηθῇ τὸ ἀρχαῖον τεῖχος, τὸ ἀποκαλύφθῃ ἐν τὸν παρὰ τὴν ὁδὸν "Αριστείδου" χώρον, εἰς τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ τὸ νέον κτίριον τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμειυτηρίων.

*
Κατὰ τὴν διάρκειαν ἑκακοφθῆς παρὰ τὴν ὁδὸν "Εὐνάρου" ἀνευρέθη κεφαλὴ ἀρχαίου ἀγάλματος τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, διατηρουμένη εἰς πολὺ καλὴν κατὰστασιν.

*
Ἐντὸς ὀλίγου κυκλοφορεῖ τὸ νέο βιβλίον τοῦ κ. Ἀδ. Παπαδήμα "Οἱ Ἑλληνικοὶ ρομαντισμοὶ" ὅπου ἐξετάζεται ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἑυρωπαϊκοῦ ρομαντισμοῦ ἐπὶ τῆς λογοτεχνίας μας καὶ ἀναλύεται τὸ ἔργον τῶν ρομαντικῶν Ἑλλήνων συγγραφέων.

*
Υστερὰ ἀπὸ τὰ ἅπαντα τοῦ Κ. Καρυωτάκη, κυκλοφοροῦν ἐντὸς ὀλίγου τὰ ἅπαντα τοῦ ποιητοῦ Ράμου Φιλάρου μὲ ἐισαγωγὴν τοῦ κ. Μ. Μολακάκη.

*
Ἐξεδόθη ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Γ. Σημηριώτη "Α.β. Μαρία".

*
Ἐκυκλοφόρησε ὁ δεύτερος τομὸς τοῦ δραματικοῦ μεγάλου γήματος τοῦ "Πῦρ" Ἑμπερτ.

*
Τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα κυκλοφορεῖ τὸ θεατρικὸν ἔργο "Ο Πατούτσας" τοῦ κ. Ἀρη Χατζηδάκη, μίᾳ πετυχημένῃ Κρητικῇ ἡθογραφίᾳ.

*
Ἐξεδόθη εἰς τὸμὸν ἐκ 240 σελίδων τὸ ἱστορικὸν καὶ χρονολογικὸν ἔργον τοῦ κ. Δ. Λαμπρῆ "Τὰ 100 χρόνια τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν". Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ περιλαμβάνονται καὶ πλείστα ἀνέκδοτα ἀφορρῶντα γεγονότα καὶ πρόσωπα συνδεθέντα μὲ τὸν Δῆμον Ἀθηνῶν.

*
Ἐξεδόθη εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν σειράν δημοτητικῶν καὶ ἐνυπόθετων τοῦ κ. Β. Μεσολογγίτη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας μὲ τὸν τίτλον "Ἀπὸ τὰ περσικά" — Σκληριὰ κ' ἀγῶνες.

ΤΟ "ΕΡΓΟΝ"
Ἀθῆναι
3
Σεπτ(β)ρίου 1938
Ἀριθ. φύλλου 102

7 Ημέρες 7 νύκτες

Τὰ ἱπτάμενα... σακκάκια. - Τὰ ποσοστὰ τῆς προικὸς. - Τὸ «παζάρευμα». - Ἡ μητριά καὶ τὸ θανατηφόρον ρόπαλον. - Τὰ κλαυδηριζόντα ταγκό. - Ἡ ἑβδομάς τῶν ζῶων

Ἄλλοτε τὰ κρεμασμένα εἰς τὰ γραφεῖα σακκάκια τῶν ὑπαλλήλων ποὺ ζεσταίνονται, ψάχνοντο ἀπλῶς καὶ μετὰ τὴν ἀγώνην ἡ καρποφόρον ἐρευνᾶν τῶν ἔμμενων ἀνέπαφα εἰς τὴν θέσιν των. Τώρα δὲ κλέπτον αὐτοῦσια μεταφερόμενα μακρὰν τῆς κρεμάστρας καὶ τοῦ κατόχου των. Ἐπιβεβλημένη πρόδοος. Νὰ κάθεται νὰ δουτᾷ εἰς τίς τσέπες τοῦ σακκακιῦ ἐνὸς ὑπαλλήλου εἶναι μαρὰ. Διότι τὴν ἡμερὴν ἐν ἔργῳ εἰς αὐτὰ: Βουτᾷς ὅμως δὲν, τρία, πέντε, δέκα σακκάκια αὐτοῦσια καὶ κἀνείς ἐπὶ δόλοιο τὴν δουλειά σου, εἰς αὐτὰ καὶ τσέπες τοῦ ἀδελφοῦ. Αὐτὰ ἐσκέφθη ἡ νεώτερη λωποδυτικὴ, ὅπως δεσφάινει τὸ ἀστυνομηκὸν δελτίον. Μεγαλειτέρα, λοιπόν, ἀντοχὴ εἰς τὴν ζέσπιν, ἀν θέλετε νὰ ἔχετε τὸ σακκάκι σας.

Υποψήφιος γαιδερὸς, λαβὼν μέρος τῆς προικὸς εἰς μετρητὰ, παρέδωκε νὰ προσέλθῃ κατὰ τὴν ὁρμισθεῖσαν ὥραν εἰς τὴν τέλειον τοῦ μουστρίου καὶ ὁ γάμος ἐματώσθη. Τὸ πρῶμα ἐκάθη ἐπὶ τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ καλὴς ἐξετάζομενον εἶναι φυσικόν. Ὁ γαμπρὸς συνεφώνησε νὰ πάρῃ τὸσην προικὰ καὶ τὴν γυναικὰ. Τὸ ἔδοκαν διῶς ὅς προκαταβῇ μέρους τῆς προικὸς καὶ αὐτὸς ἐσκέφθη σωφάτα ν' ἀφήσῃ τὸ ὑπόλοιπον καὶ τὴν γυναικὰ καὶ ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὸ ποσοστὸν. Ἀς ἔχουν, λοιπόν, φρόνησιν τὰ πενθρικά νὰ δίδουν τοῦ λοιποῦ πρῶτα τὴν γυναικὰ καὶ κατόπιν τὴν προικὰ. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος καταγορεύσεως τοῦ σημεριοῦ γάμου...

Ἡ Τουρκία προσθέτει καὶ νῦν ἀξιοσημείωτον ἐπιτυχίαν εἰς τὰς καταπληκτικὰς τῆς προόδου. Θὰ καταργηθῇ εἰς τὰ ὁθωμανικά καταστήματα διὰ νόμου τὸ «παζάρευμα».

Ἡ ἀστυνομία τῆς πολὺχρῆς Σαῖν Ζάν-Πολιάν τῆς Βρετανίας τῆς Γαλλίας, ἐπιπροσφύρηθ' ὅτι ὁ χωρικός Λεμπρέν εἶχε κλείσει τὴν γυναικὰ του μέσα εἰς ἐνα κλουβί. Πατέρας τριῶν παιδίων ὁ 35ετής χωρικός Πιέρ Λεμπρέν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ τρελλαθῇ ἐξασφα ἡ γυναικὰ του. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὴν κλείσῃ εἰς μίαν φρενολογικὴν κλινικὴν, κατεσκεύασε σὸ κτήμα του ἕνα μεγάλο ζυλινὸν κλουβί καὶ ἐκείσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν πρῆλὴ γυναικὰ του. Τὴν ἐπερωτοῦν, τῆς ἔβιδε κατὰ τὴν τροφὴν, καὶ ἐρῶντις ἐν τὴν ἔχῃ καθαράν. Μὲ ὅλα αὐτὰ ἀπέδειξε, ὅτι δὲν εἶχε κλείσει τὴν γυναικὰ του εἰς τὸ κλουβί γιὰ νὰ τὴν τυραννῇ, ἀλλ' ἀπλῶς γιὰτὶ ἐστερεῖτο τῶν μέσων νὰ τὴν συντηρῇ εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἡ ἀστυνομία παρεβέβη τὴν κολὴν πιστὴν τοῦ χωρικοῦ καὶ ἐφρόντισε διὰ τὴν μεταφορὰν τῆς γυναικᾶς εἰς ἕνα ἀστυν φρενοβλαβόν.

Οἱ ἀθλητικὸς τύπος τῶν διαφόρων Ἑυρωπαϊκῶν χωρῶν ἑκακοῦσε ἀκόμη ν' ἀσχολεῖται μὲ τὴν Σουκάννα Λαγκλέν, τὴν περὶφημον Γαλλεῖα τενίστριαν,

καθιερωμένον ἀσθητοτάτου «πρι - φίζ» — ὀριμένης τιμῆς, δι' ὅλα τὰ πολυτίμητα εἶδη. Σοφὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ πλεόν, ἀποκλείει τὸν δόλον τῶν ἐμπόρων, ὁ ὁποῖος, συγχύστα, μετὰ τὸ δὴθεν «παζάρευμα» πωλεῖ εἰς ὁπέρωκον τιμὴν τὸ ἐμπόρευσμα. Ψῶνιο ὅμως χωρὶς «παζάρευμα» πῶς εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἀν θελήσωμε νὰ μιμηθῶμε τὴν Τουρκίαν καὶ νὰ τὸ καταργήσωμεν; Τὸ δεσποινίδιον ποὺ «παζαρεύει» ἐπὶ δώρας καὶ τὸ φθηνότερον κορδέλακι τὴ δὲ γίνῃ; Πῶς θὰ ψωνίξῃ; Καὶ, πρὸ παντός, πῶς θὰ κορτεζέται ἐν τῶν ἑμπορῶν, ὅταν μὴ ἔσῃ ἐπὶ τρεῖς καὶ ἑξήκοντα ὁ πῆχυς πρὶ φίζ; Δὲν τερματίζεται ἡ ἱερωτεστάτη τῶν ψωνίων;

Εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Πελοποννήσου, ἡ μητοῖα ἐθαύμαζε τοῦργουσε καὶ πάλιν εἰς ἄλλους τῆς προγονίης. Ἐσῆκισεν ἕνα ρόπαλον καὶ ἐντὶ τὸ κοριτσάκι, μόλις δέκα πέντε χρονῶν, ἡ σκολοιτὴ σὲ κάποια δουλειά, ὡς κατέφερε κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ἡ μικρὴ ἐκλύθη χάμου ἀναισθητος, διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ ποτὲ πάλιν. Καὶ ἡ μητριά, ὅταν συνελθὴθῃ ἐδικαιοσύνην, μετὰ τὸ ὅτι ὁ σκύγιος τῆς, τὴν παραελευσε διότι ἡγάπα περισσότερο τὴν κόρη του ἀπὸ αὐτήν.

Πόσα ἐγκλήματα, ὦ ἀνάπη, διαπράττονται, ἐν ὀνόματι σου!

Τὰ ταγκό ποὺ μᾶς καταδίδουν τελευταίως δὲ δὴν τῶν ἀθηναϊκῶν μεσανῶνων, ἀρχίζον νὰ ἀποκόπτον δολοὺν καὶ εὐνέτους τῶν δόλοιο διαδοσέων. Εἰς τὰ κώδικα τῶν κεντρικῶν δόλων, ἀπορρίπτονται ἀπὸ προῆς καὶ μουσικὰ τεμάχια ἐκαστικῆς πολυμορφίας, ποὺ κολλοῦν τὸς φιλομυθιστοὺς συμπόλτας εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῶν ἐρωτικῶν κλαυθυρισμῶν.

Τὴν ὁποῖαν ὁ θάνατος, ἐπισημνάζει πρὸ τῆς, προσέκλινεν εὐλακρῶς ὅλῃν τὴν τὸν κύλον ὅλων τῶν φάσθλων. Ἐνα Ἀγγλικὸν περιοδικὸν ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον: Ὁ Κάποτε ἕνας φωτογράφος παρεκάλει τὴν Σουκάννα Λαγκλέν νὰ ποζάρῃ πρὸ τοῦ φακοῦ τοῦ μὲ βραδυτὴν τοιαύτην. «Εὐχαρίστησε! — ἀπῆντησεν ἡ ἐπιφανὴς τενίστρια. Ἀλλὰ καὶ μὲ ἔξωκον τοιαύτην δὲ κατὰ τὴν ρακέττα μου! Γιατὶ τί θὰ ἦσαν χωρὶς αὐτήν; — Εἶπας παρεκάλει, γράφει τὸ ἔξωκον περιοδικόν, πῶς ἡ διάσημος τενίστρια δὲν ἐξέφρασεν ὅς τελευταίως τῆς ἐπιβίωσιν νὰ ταρῇ μὲ τὴν ρακέττα τῆς...»

Ἐνῶπιον τῶν ἀγγλικῶν δικαστηρίων ἐδικαδοῦσαν τρεῖς διαρρηκτικὰ κατηγορούμενοι, ὅτι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς διέπραξαν ὄδοντα διαρρηκτικὰ! Ὁ μεγαλύτερος τῶν τριῶν διαρρηκτικῶν εἶναι ἡλικίας... δώδεκα ἐτῶν! Διὰ πρὸ τὴν φορὰν τὰ τρία τρομερὰ παιδιὰ συνεληφθῶσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον. Ὡς ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας των, τὸ δικαστήριον ἐφάνη ἐπιεικέες: τὰ ἄφρον ἐλευθερά, ὑπὸ τὸν δρόν

Οἱ τίτλοι εἶναι χαρακτηριστικοί: «Κλάψε με», «Γέλασε ἀν μωρὴς», «Ἐθρήνησα». Ἐπιζομεν ὅτι οἱ συμπολιταὶ θα ἐκτιμῶσιν τὰς προτροπὰς αὐτὰς τῶν νέων ταγκό, καὶ θὰ φροντίσωσαν νὰ ἐκμάθωσιν τοὺς θρήνους, ἀπαραίτητους εἰς καθε νεοελληνικὸν γλέντι.

Ἡ 4η προσεχὺς Ὀκτωβρίου θὰ ἑορτασθῇ καὶ ἐφέτος, ἐν Ἑλλάδι, ὡς παγκόσμιος ἡμέρα τῶν ζῶων, μετὰ τὴν συνεργασίαν τῶν κατὰ τόπους παραρτημάτων τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἑταιρίας Προστασίας τῶν Ζῶων, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς, προεδρευομένης ὑπὸ τῆς Α.Β.Υ. τῆς πρυγκηπισσῆς Αικατερίνης. Ὁ ἑορτασμός ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν μεγάλης ἐπιτροπῆς προεδρευομένης ἀπὸ τὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, ἀπαιτιζομένης ἀπὸ τοὺς κ.κ. ὑπουργοὺς Γεωργίας, Παιδείας, Κρατικῆς Υγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως τοὺς κ.κ. πρεσβυτάς Ντισσαλαφῆς, Παλαίους, Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Μεγάλου Βρετανίας, τοὺς κ.κ. Δημάρχους Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὸν πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Ἀθανασάκη, τὸν πρόεδρον τοῦ «Πανρσάμου» Ἰπποκ. Καραβίτη, τῆς Χ.Α.Ν. κ. Α. Παπαδήμα, τὸν Ἑθνικὸν Συμβούλιον Ἑλληνίδων Κας Σ. Δημαρᾶ, τοῦ διευθυντοῦ Συλλόγου Γυναικῶν Κας Σ. Φράγκου, τοῦ Λοκείου τῶν Ἑλληνίδων, Κας Παρρέν, τὸν διευθυντὸν τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν κ. Ὀμπρον Ντεϊνίς, τὸν διευθυντὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου, τὰς κ.κ. Σ. Ντεμιντῶφ, Α. Χωρῆμ, Μπενάκη, Ρ. Παπαδοπούλου, Ἐμπερτ, καὶ τοὺς κ.κ. Ι. Δοσσόπουλον, Α. Μενεακίον, Ρ. Ἐμπερτ, Οὐλλιαμ Μάλερ, Δ. Ι. Καμπερούλογον, Χ. Λαγουδάκη, Οὐλλιαμ Ρήξ, Ἰωάν. Ἀθηνάγνην καὶ Ἀλέξανδρον Α. Παλάην, Γενικὸν Γραμματέα τῆς Ε. Π. Ζ.

Τὸ μουσικὸν ἔργον τῶν κ.κ. Μαμάκη-Γουκαρῆν μὲ τὸ ὄνομα ὁ δὲ καὶ ἑνῶς τῆς χειμερινῆς περιόδου τοῦ «Μοντάλι», θὰ μεταβῇ κατὰ τὴν πρεμιέραν καὶ ραδιοφωνικῶς.

Ἐτοιμάζεται μικρὸν ὑπερρετικὸν συγκρότημα ἀπὸ ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν, τὸ ὁποῖον θὰ τραγουδῇ ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν ὀδολογῆς τῆς παλαιᾶς Βιεννῆς ἐπερτέρας, ποὺ ἔλκεται συνεισφέρειν τὸν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πρώτη ἐκπομπὴ θὰ γῇ μὲ τὸν «Κόνη» τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ ὀδολογῆς εἰς ἕν πρόγραμμα.

Ἡ κ. Μιράντα Μυράτ προσελήθη δραματικῶς εἰς τὸν θίασον Κοτοπούλῃ ματαιωθῆσαι ὀρίστῃ καὶ τῆς συνεργασίας τῆς μετὰ τὴν κ. Ἀλίκη, ἡ ὁποῖα θὰ ἐπιχειρήσῃ μεγάλῃν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἐπαρχίας.

Μεταξὺ τῶν ἔργων, ποὺ ἔδοσαν ὁ θίασος Ἀποστολίδου-Ραυτοπούλου εἰς Πάτρας ἑκατερτικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη Ἐδῶ θὰ μείνωμεν γιὰ πάντα.

Εἰς τὸν θίασον Χαντὰ ἀνεφύσαν μεγάλας διαφωνίας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν πρὸς διάλυσιν τοῦ θιάσου.

Δύο νέες συμπαιθεῖς ντιζὲ ἔνε φανίσθησαν τελευταίως. Εἶνε οἱ χαριτωμέναι Ἀδελφὲς Κάρμεν καὶ Ροζίνα Τζινιόλι, τῶν ὁποῶν ἡ ὀρεὰ καὶ δημογινῆς φωνὴ ἀρέσει. Αἱ διδερ Τζινιόλι τραγουδοῦν ὀρειάσματα τῆς Ναπολιτάνικης καντωνέττες, σὲς ὁποῖες σημειοῦσιν ἀφάνταστον σουζέ.

Μία γυναικί, τῶσον παλαιά, ὥστε μετὰ κόπου κατὰβησεν νὰ βαδίσῃ, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν τελενοφυλάκων τοῦ Βιένου, ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν Λιθουανίαν. Παρεκάλεισαν τὴν χοιρὴν γυναικὰ νὰ τοῦς ἀκούσῃ εἰς τὸ τελενοφόνον. Ἐκεῖ, ἐξηγήθη καὶ τὸ πᾶν! Κεῖν ἀπὸ τὰ φρεμάτια τῆς εὐρέθησαν πλυνμένα γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς 100 γυῖρας μεταωτοῦ ὕψους, τὸ ὁποῖον κατεσχέθη ὁ λαβράς. Ἡ γυναικί, ὅχι μόνον ἀδυνατίσεν, ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ ὀδύρας: Ἦταν ἕνας λαβρέμπορος μετμηφισμένος εἰς γυναικὰ, γιὰ νὰ περῶσιν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λαθραίας τὸ ὕψος!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὕπευθύνων συμφωνῶν τῶ
Νόμῳ
Ἀρχιυνάκτης:
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Σταδίου 23
Διευθυντῆς Τυπογραφείου:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

Οἱ διάσημοι Γερμανοὶ ἱμπρε-
σάριοι Οὐάλτερ "Εμπερχαρρ
ὁργανῶν καλλιτεχνικῶς «τουρ-
νέ» διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα
εἰς Αἴγυπτον, Συρίαν, Παλαιστί-
νην καὶ Περσίαν ζητεῖ, ὅπως τὴν
προσεχὴ ἀνοιξὴν ἡ τὰς ἀρχὰς
τοῦ θέρος 1939 παραχωρηθῇ
τὸ Στάδιον εἰς νὰ δοθῶν καὶ ἐ-
δὸ πέντε μελοδραματικὰ παρα-
στάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀσφαλῶς θὰ
ἀφήσων ἐποχὴν.

Τοῦ ἐν λόγῳ μελοδραματικοῦ
συγκροτήματος μετέχον ὁ περ-
σίφημος τενόρος Τζιλι, ὁ μέγας
βαρύντος Λάουρον Βόλπι, ἡ διά-
σημος ὀψίφωμος Τσεμπιτόρι, ἡ
πρῶτα φλέτς, ὁ βαρύντος τοῦ
«Μετροπολίτη» σὲς Ν. Ὀρλῆς
Ταλλιαμάν, ὁ βαρύντος Περ-
ζάρου κ.λ.π. Διευθυντῆς τῆς ὀ-
ρχήστρας εἶνε ὁ περιφίμος Σε-
ραφείμ.

Εἰς τὸ «Ρεξ» συνεχίζονται πω-
ρεωδῶς αἱ δοκιμαί τῆς νέας
κωμωδίας τοῦ κ. Θ. Συναδινῶ
«Καλὰς ἡλές».

Τὸ μουσικὸν ἔργον τῶν κ.κ.
Μαμάκη-Γουκαρῆν μὲ τὸ ὄνομα
ὁ δὲ καὶ ἑνῶς τῆς χειμερι-
νῆς περιόδου τοῦ «Μοντάλι», θὰ
μεταβῇ κατὰ τὴν πρεμιέραν
καὶ ραδιοφωνικῶς.

Ἐτοιμάζεται μικρὸν ὑπερρετι-
κὸν συγκρότημα ἀπὸ ἐκλε-
κτῶν καλλιτεχνῶν, τὸ ὁποῖον θὰ
τραγουδῇ ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ
σταθμοῦ Ἀθηνῶν ὀδολογῆς τῆς
παλαιᾶς Βιεννῆς ἐπερτέρας, ποὺ
ἔλκεται συνεισφέρειν τὸν τῶν
Ἀθηνῶν. Ἡ πρώτη ἐκπομπὴ θὰ
γῇ μὲ τὸν «Κόνη» τοῦ Λουξεμ-
βούργου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐκτελε-
σθῇ εἰς ἕν πρόγραμμα.

Ἡ κ. Μιράντα Μυράτ προσελή-
θη δραματικῶς εἰς τὸν θίασον
Κοτοπούλῃ ματαιωθῆσαι ὀρίστῃ
καὶ τῆς συνεργασίας τῆς μετὰ
τὴν κ. Ἀλίκη, ἡ ὁποῖα θὰ ἐπιχειρή-
σῃ μεγάλῃν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἐπαρ-
χίας.

Μεταξὺ τῶν ἔργων, ποὺ ἔδοσαν
ὁ θίασος Ἀποστολίδου-Ραυτο-
πούλου εἰς Πάτρας ἑκατερτικὴν
ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν τὸ ἔργον
τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη Ἐδῶ
θὰ μείνωμεν γιὰ πάντα.

Εἰς τὸν θίασον Χαντὰ ἀνεφύσαν
μεγάλας διαφωνίας, αἱ ὁποῖαι
ὀδηγοῦν πρὸς διάλυσιν τοῦ
θιάσου.

Δύο νέες συμπαιθεῖς ντιζὲ ἔνε
φανίσθησαν τελευταίως. Εἶνε οἱ
χαριτωμέναι Ἀδελφὲς Κάρμεν
καὶ Ροζίνα Τζινιόλι, τῶν ὁποῶν
ἡ ὀρεὰ καὶ δημογινῆς φωνὴ
ἀρέσει. Αἱ διδερ Τζινιόλι τρα-
γουδοῦν ὀρειάσματα τῆς Ναπολι-
τάνικης καντωνέττες, σὲς ὁποῖες
σημειοῦσιν ἀφάνταστον σουζέ.

Μία γυναικί, τῶσον παλαιά, ὥστε
μετὰ κόπου κατὰβησεν νὰ βαδί-
σῃ, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν
τελενοφυλάκων τοῦ Βιένου, ἐνὸς
σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν
Λιθουανίαν. Παρεκάλεισαν τὴν
χοιρὴν γυναικὰ νὰ τοῦς ἀκούσῃ
εἰς τὸ τελενοφόνον. Ἐκεῖ, ἐξηγή-
θη καὶ τὸ πᾶν! Κεῖν ἀπὸ τὰ φρε-
μάτια τῆς εὐρέθησαν πλυνμένα
γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς 100 γυῖρας
μεταωτοῦ ὕψους, τὸ ὁποῖον κατε-
σχέθη ὁ λαβράς. Ἡ γυναικί, ὅχι
μόνον ἀδυνατίσεν, ἀλλ' ἀπεδείχθη
καὶ ὀδύρας: Ἦταν ἕνας λαβρέμπο-
ρος μετμηφισμένος εἰς γυναικὰ,
γιὰ νὰ περῶσιν κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον λαθραίας τὸ ὕψος!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὕπευθύνων συμφωνῶν τῶ
Νόμῳ
Ἀρχιυνάκτης:
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Σταδίου 23
Διευθυντῆς Τυπογραφείου:
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

== Ἐφήμεροι
στοχασμοὶ
ΜΙΑ ΝΕΑ
ΜΕΘΟΔΟΣ

Τοῦ κ. Λαύρα
Οἱ προϊστάμενοι τοῦ γραφεῖ-
ου, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν
εὐρέθειαν περὶ τὴν ἐνδεκτικὴν
προώθην τῆς χῆς ἡκούσε τὸ τη-
λέφωνον νὰ σηματοῖν προσ-
κλήσιν, δέκομε τὴν ἡμερίαν ποὺ
εἶχε μὲ διαφόρους ὀφιστάμε-
νους τοῦ ἐπὶ τῆς ὀφιστάσεως ὀφ-
γῶν καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν μη-
χανικόν, ἀναλαμβάνον τὸ ἀκού-
στικόν. Ἀλλὰ πρῶτον νὰ τὸ θέ-
σῃ εἰς τὸ αὐτὸ του ἔθεσε τὸ
σῶμα του εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον
καὶ ἐφρόνισε «Ἐπιστῇ»
Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ζητῶν τὴν
τηλεφωνικὴν συνεννόησιν μετ'
αὐτοῦ, τὸν ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς
νὰ πληροφωρήσῃ τὴν σημεῖον
τὴν «Ἐπιστῇ», ἀρῶ αὐτὸς δὲν τοῦ
εἶπε τίποτε. Ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ
εὐρισκόμεθα πλησίον τοῦ μηχαν-
ήματος μᾶς ἦσαν κάποιος ἀδυ-
νατισμένος καὶ βραχνά αἱ ἀπο-
ρίαι τοῦ ὁμιλοῦντος, ὁ ὁποῖος
ἔλεγεν:

—Μιλάς μὲ ἄλλους, αὐτοῦ εἰς
τὸν γραφεῖον σου; Ἀκούσα νὰ
τοὺς λέξῃς «Ἐπιστῇ».

—Δὲν ὀμνῶ καθόλου πρὸς
τούς ἐδῶ, ἀπῆντησε. Τὸ «Ἐπι-
στῇ» εἶναι ἀκριβῶς καταθεῖσθαι
διὰ τὸ σῶμα πρὸς τὸν κα-
λοῦντα, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἰσαί-
σῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ παρ-
νῶσις καὶ ἡ ῥωτὰς περισσό-
τερα. Ὅταν συναντηθῶμεν, ὅχι
διὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὄψος
ὅλας τὰς ἐξήγησας.

Ὅταν ἐκτελεσθῇ ἡ τηλεφωνι-
κὴ συνδιάλεξις δὲν εἶναι δυνατόν
παρὰ νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν μι-
στηριώδη φίλον τὴν ἐρώτησιν
καὶ ποῖον λόγον, ἀντὶ τοῦ περι-
φῆμον «Ἀλλὰ-ἀλλὰ» ἡ τοῦ
Ἑλληνισμοῦ «Ἐμπρός» με-
τεχειρήσῃ τὸ ἀκόμη μυστηρι-
ώδες «Ἐπιστῇ».

—Δὲν μεταχειρίζομαι μόνον
τὸ «Ἐπιστῇ» χρησιμοποιοῦ καὶ τὸ
«παρνοῦσι» καὶ ἄλλα ἀνάλογα,
τὰ ὁποῖα σηματοῖν τὴν ἀ-
ποβροχίαν τῶν ἀσθημάτων

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Όπως τ' αναφέρεται η παράδοσις και όχι η ιστορία

Ο Μπαλζάκ, όταν ο τυπογράφος του έστειλε να κάνει τις δι-
ορθώσεις των έργων του, όχι
μόνον διόρθωνε τα λάθη, αλλά
και άρχισε να μεταβάλλει το κεί-
μενο. Πολλές φορές, αφού
έκανε, έστειλε το έργο, δεν έβλεπε
οχέον ούτε λέξις από το πρώ-
τον κείμενον που είχε στοιχειο-
θετήσει. Έτσι, το μυθιστόρημά
του «Κάισαρ Μπιρτόν» το διώρ-
θωσε δεκαεφτά φορές στο τυπο-
γραφείο.

Απαίσιος στις τυπογραφικές
του διορθώσεις ήταν και ο Μισ-
λέ, ο διάσημος ιστορικός της
Γαλλίας, ο οποίος, από φόβον
μήπως μείνει κανένα λάθος στα
έργα του, έτυπων συνεχώς κυρια-
κδικά τους τυπογράφους. Έως
όπου τους δόση την άδεια της
έκτυπώσεως.

Τελείως αντίθετος ήταν ο
Πολ ντε Κώκ, ο χαριτωμένος
συγγραφέας των ευθύνων μυθι-
στορημάτων, τα οποία άλλοτε
διαβαζόντουσαν από βίλη την
νεολαία. Ο ντε Κώκ λοιπόν έ-
κανε γρήγορα-γρήγορα τις δι-
ορθώσεις των έργων του, τα ό-
ποια ανέγραφε σε εκατοντά-
δες. Άλλ' έκτός από αυτό έγρα-
φε με ταχύτητα καταπληκτική.
Μπορούσε στο διάστημα μιάς ώ-
ρας να γράφει δώδεκα σελίδες
καλογραμμένες, χωρίς να κάνει
μία διόρθωση. Η άλβηθια όμως
είναι ότι τα μυθιστορήματά του
δεν ημιούντο διόλου για κλα-
σικό ύφος. Μόνο με 'αυτή την
ταχυγραφία του μπορεί να εξη-
γηθεί πως κατάφερε ο ευλογη-
μένος να γράφει ένα σωρό μυθι-
στορήματα.

Είπε αλβηθία πως και ο Δου-
μύς πατήρ έγραψε και αυτός
μεγάλον αριθμόν μυθιστορημά-
των άνοητοτάτων. Σ' αυτόν 3-
μιας το πρόμαζ έληγνεται, γιατί
ο Δουμύς δεν έγραφε μόνον του
τά μυθιστορήματά του, αλλά ε-
ίχε ένα δόλιλλον συνεργείο από
συγγραφείς, που τότε έβιζε τα θέ-
ματα για να αναπτύσσον. Με-
ταξύ των συνεργατών του αβ-
τόν ο καλλιτέχνης ήταν ο Αβ-
γουάτος Μπακ, ο οποίος κάποι-
τε έλάσασε με τον Δουμύ και
από τότε έφηλοκόλησαν να γρά-
φει μυθιστορήματα για δικό του
λογαριασμό και με το όνομά
του. Συνεργείο συνεργατών εί-
χε και ο Πονβύ ντε Τερράν, του
οποίου τα μυθιστορήματα άνερ-
χονται εις εκατοντάδες τόμους.

Ο Άντερσεν ήτο πολύ έγωισ-
τής και έθετο εις των έργων του
ως τον άυτύτερον των Σκαμ-
πών συγγραφέων. Μία ή μί-
αν μία νεράκι και δώρα κυρία
τόν πρόμαζ ποσιν γνώμην είχε
περί του 'Ιμεν, όστις τότε μόλις
ήρχισε να άναπαύεται με το έρ-
γον του: «Οι άδελφόντες το Στέμ-
μα».

Ο Άντερσεν άργισθη διότι
τόν ήρώτων περί ενός συγγρα-
φέως, τον όποιον έθροβεν και ή-
ρώτισσε την κυρία.

Κυρία, ήκούσατε ποτέ να
όμιλούν περί ενός Δανού συγ-
γραφέως, όστις όνομάζεται Χούς
Άντερσεν;

Ένας πρεσβυτέρς στο Βατι-
κανό έπέσκηφεν τον καρδινάλιον
Γκόσπαρι μετά τον συνέδριον των
καρδινάλιων, του όποιον έξέλεξε
Πάπαν τον Πον Πον.

Έξοχώτατε, τον ήρώτησε,
διατί δεν έξελήγουν σεις Ποντί-
φης;

Και ο Γκόσπαρι, όστις ήτο
και επί του προγενεότερου Πάπα
και επί του νέου, ύπουρώς τόν
Έξοτερικόν του Βατικανού, ά-
πήνησεν:

Τι τά θέλετε; Ένας διπλω-
μάτης δεν εινε ποτέ τόσο άγίος
άνθρωπος, ώστε να έκλεγη Πά-
πας!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ
'Η 13^η Διεθνής Έκθεσις

Η θαυμασία «πόλις των δεκαπέντε ήμερών». - Η συμμε-
τοχή όκτώ ξένων κρατών. - Η ελληνική διομηχανική, διοτεχνι-
κή και άγροτική εμφάνισις. - Τα νυκτερινά κέντρα της έκθέσεως

Εις το πρώτον ακριβώς φύλ-
λον του «Έργου» — που ο Έλ-
ληνικός Λαός το υπεδέχθη με
έθουσιασμόν πρωτοφανή και
τόσο το έξετίμησε ώστε, μέχρι
σήμερα, να είναι ένα από τα
πιο άγαπημένα περιοδικά του
και ευρύτερης κυκλοφορίας —
εις το πρώτο λοιπόν φύλλο του
«Έργου», δύο χρόνια πριν, έ-
γραφα ένα σημείωμα διά την
Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονί-
κης. Πώς έσκέφθη ο μακα-
ρίτης Γερμανός την ίδρυσιν
της, πόσους κόπους κατέβαλε
διά το δινερό του αυτό, πού
είπε στο τέλος, έναρκακνιενω,
στην «ώραία πόλι» των δεκα-
πέντε ήμερών — όπως λέγεται
ή Έκθεσις από τους συναδέλ-
φους της Θεσσαλονίκης.

Σήμερα, δύο χρόνια μετά,
έπ' ευκαιρία τού προσεχούς ά-
νοιγματος της — όλίγη ημέ-
ρα μ'ας χωρίζουν — αξίζει να
επισκεθώμεν εις το θέμα μας.
Διότι ή έρετηνή Έκθεσις — ή
13^η κατά σειράν — θα είναι
μία από τις καλύτερες, άπ' ό-
σας τα δεκαετήρια χρόνια που
έπέσσαν, είδαμε.

Ο έκλεκτός συνάδελφος και
ήδη Γενικός Διευθυντής της
Έκθέσεως κ. Άχιλλεύς Καλέω-
ρας, τα τρία χρόνια που την
διευθύνει, κατέβαλε κάθε προσ-

πάθειαν, ώστε χρόνο με το
χρόνο, να μ'ας παρουσιάζη κά-
τι το καλύτερο, και το άψογο.

Και δεν έχρησιμοποίησε γι'
αυτό, μόνην την δημοσιογρα-
φικήν του άντίληψιν — είναι
εvidentόν ότι οι δημοσιογράφοι
δίδουν νέαν πνοήν εις τα έργα
που καταπίνονται και τα έ-
κτός του επαγγέλματός των —
αλλά και ειργάσθη σκληρά γι'
αυτό, τρία χρόνια, καί τα έ-
κτός του επαγγέλματός των —
αλλά και ειργάσθη σκληρά γι'
αυτό, τρία χρόνια, καί τα έ-
κτός του επαγγέλματός των —

Επίσης έπισκεψθη όλας τας
Βαλκανικάς πρωτεύουσας, και
έτσι ή συμμετοχή των κρατών
της Συνεννοήσεως, συμπερι-
λαμβανούμενης και της Βουλ-
γαρίας, μετά το εύτυγες γε-
γονός της ύπαγραφής του συμ-
φωνήματος με την γείτονα επικρα-
τειαν, θα είναι πανηγυρική.
Πολυπληθής θα είναι τα έκθέ-
ματα των Βαλκανικών χωρών,
λόγω της έπισήμου κρατικής
συμμετοχής των και πολλά τα
ώφελή εκ ταύτης.

Άλλ' έκτός της συμμετοχής
όλων των Βαλκανικών Κρα-
τών, εις την 13^{ην} Διεθνή Έκ-

θεσιν Θεσσαλονίκης, θα συμ-
μετάσχουν και ή Γερμανία, ή
Ιταλία, ή Πολωνία και ή Ούγ-
γαρία, των όποιων τα περίπτε-
ρα έτοιμάζονται ήδη και θα εί-
ναι εκ των καλύτερων τόσον
από άπόψεως εμφάνισεως, ό-
σον και περιεχομένου.

Έτσι μετ' όλίγας ήμέρας,
πού ή Έκθεσις θ' άνοίξη, τας
πόλεις της, θα εύρεθώμεν πρό
αληθινών εκπληξέων. Όλη ή
Έλλάς, ή διομηχανική, ή διο-
τεχνική και ή άγροτική, θα έ-
χη τά περίπτερά της, μαζί με
τά περίπτερά των όκτώ ξένων
κρατών που θα συμμετάσχουν
και ή έπίσης των δεκαπέντε ή-
μερών που έφέτος θα είναι εί-
κοσι και μίση ήμερών. (11 Σε-
πτεμβρίου — 2 Οκτωβρίου) θα
εμφανισθί εκπληξέας.

Αι χυλίδες των έπισκεπτών,
από όλα τα μέρη της Έλλά-
δος και της Βαλκανικής, θα
περάσουν ευχάριστες ώρες θα
μάζοντες τα έκθέματα και ή
γοράζοντες διάφορα είδη και
οι έμποροι κλείνοντας συμφω-
νίας, όπως και οι νύχτες της,
οι περίφημες, εις τα κέντρα
της και τα παγνίδια της — που
θα είναι πλουσιώτατα — θα μέ-
νουν αλημονήτες.

ΣΟΝΙΜ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Από τα πιο χα-
ριτωμένα της πα-
λαιότερας εποχής

Μία έφημερίς 'Αθηναϊκή, εις
στιγμής κρίσεως, έσκέφθη να
δημοσιεύη ανεντεύξις με τους
άσπρους του Έλαφρου θεάτρου,
τάς θηλείας έννοείται.

Εις μίαν από τας ανεντεύξεις
αυτάς, ο συντάκτης της, αφού
έλαβε προφορικάς διάφορους
πληροφορίες περί των πρώτων
έσώτων της γήσης, απέπειρά-
θη να συμβουλευθί και το άρ-
χείον, από το όποιον ή άραία
συνολητήριά του, το έβδε τάς
άνωτέρω πληροφορίες. Καί επι-
κυλεύσθη: ο έξης διάλογος.

— Όστε θα έκδώσετε και από
μνημονεύματα;
— Βεβαίως.
— Καί θα περιλάβετε όλους
τους έρωτάς σας;
— Ναι.

— Καί τούς θυμάσαστε;
— Άς είναι καλά το άρχείον.
Έχω κρατήσει... σημειώσεις.

Μουσικοκριτικός, ήμερησίως
έφημερίς, έγραφε άλλοτε:
— Δεν γνωρίζω, τί έγινε εις το
δευτερον μέρος του προγράμ-
μας, και θέλω να πληροφορηθώ.
Γενικά, δεν άντέχω εις τοιού-
των είδους έκτελέσεως και προ-
ποσίωδη άπερχομένη της κατα-
λειπούτου αιδούσης.

— Όταν ο Όλυμπος και ο
Πανθεητικός με το ποδόσφαι-
ρον, ήταν στις δέξες των, ανέ-
βαιναν πολύ άρτια πράγματα.

Από πνευματώδη άπονεμα-
τινήν συνάδελφον, αντιγράφων
Συντηρήσαν επί του στίβου
του ποδόσφαιρου, ο Σολατζής
και ή Βερπούλου, Ζηλωτής του
«Πανσθηναϊκού» αυτός, ηρώ-
τη τον «Όλυμπος» εκείνη
και ήχοις το μάτς ως έξης:

— Όλυμπος, είθε δεσπο-
νίς;

— Μάλιστα! Μήπως είθε Πα-
ναθηναϊκός; Ντροπή!

— Εμείς ντροπή μου ή έσένα,
που είσαι με μιά παληομοσάδα.

— Τι λές, καλέ; Δε βλέπεις τα
χάλια σου;

Και ο Σολατζής έρεθισθείς
έκ της στάσεως της Όλυμπα-
κής, ήρπασε ένα πιάτο εκ του
έκεί πλησίον οινουαγείου και το
έξεσφερόνδισε κατά της κεφα-
λής της νεανίδος λέγων:

— Νά, για να μάθης να βρι-
ζής!...

Ένας Άθηναίος όδοντοα-
τρός, συνήριζε να έχη ένα γραμ-
μόφωνο, παραπλήσιον στο έργο-
σμήνιον του, το όποιον κατά το
διάστημα των έγγχειρήσεων, έξε-
τέλει διάφορα τεμάχια — του ίδι-
αυτέρου γούστου των πελατών
έννοείται. Μία δεσποινίς π. γ.
κατά την ώραν της έφαρμογής
του τρομερού γεωγραφικού έν-
τός του φρονιμού της, παρεκ-
λεσε το γιατρό, να άκούση επί-
ποτε πιάνο με τον Κορτί, κανέ-
να Σοπέν, κανένα Σούμαν...

Αντιθέτως κάποιος παλιός...
ήρωικός τύπος διέτυπασεν έντε-
λώς ανελπιστον άπάντησιν:

— Γιατρέ, δεν έχεις, το «Μα-
ρη εν' ή νύχτα στα βουνά». Βάλτο
να πάω να πονώ να μου
βγάλω, αυτούς τούς άφορημέ-
νους τραπέζες.

Άλλα δυστυχώς ήρωικοί δι-
σκοι, δεν έπληρχαν και ο ήρωί-
κός τύπος, ύπέστη το μαρτύριον
άνευ... μουσικής

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΑΡΡΑΪΤ
Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΩΡΑΙΑΣ

Ένα
πραγματικό
άριστούργημα

1ον

Το πανδοχείο ήταν γεμάτο κόσμο.
Άλλοι γελοῖσαν, άλλοι έτραγουδού-
σαν, άλλοι αυχέτοισαν.

Όλοι έβιαν.

Το κρασί δεν εινε ακριβό στην διορ-
φη Άκουαταία και εινε πολύ καλό...

Ο πατεράκης, ένας χοντρός και
ροδοκκοκνίος, έτριγυριζε μεγαλοπρε-
πιστα μέσα στην ταβέρνα.

Η ύπαιρτριά του, ή Μαρινέττα, μιά
διορφη μελαχροινούλα με κάσασπρα
δόντια και χελύχ πιά κόκκινα από κό-
μένο ροδί, έπιγαυινοχόταν από το ένα
τραπέζι στο άλλο, δίνοντας έδώ μία κα-
ρέκλα, εκεί ένα ποτήρι και άφινοντας
τους πελάτες να την άγκαλιάζουν και
μερικούς να την φιλοῦντε πελάτες εκεί

μέσα: άστοι και ένπατριδες, ναυτικοί
από τα καρέβια που κουβαλούσανε κρη-
σι, στρατιώτες που ήρθαν διαστικοί από
το Μπορντό για να δοκιμάσουν το πε-
ρίφημο κοκκινέλι για το όποιον έφημι-
ζόταν το πανδοχείον των «Τριών Λα-
γών»

Το πανδοχείον αυτό θρισκόταν σε ά-
πόστασι μίσης λέυγας από την κομπολι
Λογκόν και συνεώς, λίγες λέυγες πα-
ραπάν από το Μπορντό. Καί, καθώς
ήταν καταστάσις του δρόμου που φέρεν
στην Τουλούζη, φαίνονταν σάν να έλεγε
στον κάθε διαβάτη:

— Δεν θα περάσεις άπ' έδώ χωρίς να
δροσιστής!

Και ναυτικοί που έκατέβαιναν το πα-
τάμι, καβαλλάρηδες που έρχονταν από
της Νασέβερρα και άλλα μέρη, δεν μπο-
ρούσαν παρά να σταθούν στο πανδοχείο
των «Τριών Λαγών» για να ξεκουρα-
στούνε και να ξεδιψάσουν.

Ένας έρωτας λοιπόν του Οκτωβρίου
του 1784 γινιταν μεγάλη φασαρία και
κακό εκεί μέσα.

Σ' ένα μεγάλο τραπέζι, σιμά
στον τοίχο έκαιγε πελώρια φωτιά, ήταν
καθισμένοι τέσσαρες Γασκωνί που εί-
χαρτοπαίζαν και συζητούσαν.

Είχαν το ύφος κατακτητών, μιλούσαν
δυνατά, χτυπούσαν τα τακούνια στα
πλάκακια που να ήχούσαν εις σπιρου-
νία, και από καιρού εις καιρόν έφερναν
το χέρι στη λαβή του έφους.

Και ήταν τόσο καλοί φίλοι που ένόμ-
ιζαν κανείς πως ήταν πατριώτες και εί-
χαν μεγαλώσει μαζί. Παρ' όλα ταύτα,
μόλις από δύο ώρες είχαν γνωρισθί.

Ο ένας έρχονταν από τ' Αζάν, ο άλ-
λος από την Τουλούζη, ο τρίτος έκε-
κίθη από τα βουνά του Μπερν και ο
τέταρτος έρχονταν από το Κάστρ.

Και οι τέσσαρες είχανε συναντηθί
στην πόρτα των «Τριών Λαγών» με ρα-
γδια έρωχη, ελατρηθήκαν κι' έκάθη-
σαν άμέσως στο τραπέζι σ' ένα παλιό
συνάδελφο, άδιαφορώντας έντελώς για
τους άλλους που είχαν μαζευσθί εκεί
μέσα.

— Πού λέτε, άργοντές μου, έλεγε ο πύ-
νός ριγόντας τά χαρτιά στο τραπέζι,
όσο είναι αλβηθία ότι με λένε Γκαλόρ
ντε Καστερρά, ότι ο πατέρας μου έφα-
γε όλη του την περιουσία με τις γυναί-
κες και ότι κάποτε θα γίνω στρατάρ-
χης της Γαλλίας, άλλο τόσο εινε αλβη-
θία τι ο άπαισιος αυτός καιρός μου
δίνει στα νεύρα και ότι έτσι μοδύρεται
να τα δώλω με τον καλόν Θεόν!

— Μπα! Έκανε ο Μπερνέζος μου. Έγώ
είμαι ο κόμης ντε Κασκάρ, ένας από
τους προγόνους μου ήταν νόθος του βα-
σιλέως

— Εγώ, έκαιγε ο Κα-
στεράκ, θα την παρε-
βιάξω την πύλη με την
λαβή του έφους μου!

— Αλβηθία;
— Με μιά κλωστή άνοιξα το ένα φύλ-
λο της πόλης Καγιόν.

— Είσαι λοιπόν δυνατός, άρχοντά μου,
παρτήρησε ο Άζανασις χωρίς να γε-
λάση.

— Αυτό όμως δεν εινε τίποτε, καθώς
θα είδατε. Μόλις άνοιξε ή πύλη έβρεθηκα
μπροστά σ' έναν σαλπικτή και δέκα
στρατιώτες. Τραβώ το έφους, πέφτω ή
πάνω τους, και με δύο σπαθίς σκοτώ-
νω τρεις!

— Μένουν έφτά, έκαιγε ήσυχά ο άλλος.
— Δίνω ακόμα δύο σπαθίς...
— Και σκοτώνεις άλλους τρεις.
— Όχι, τέσσαρες.

— Μένουν τρεις ζωντανοί.
— Δυστυχώς, το σπαθί μου έσπασε εν
τώ μεταξύ. Το πέταω, βράζω τον σπα-
λικτή από τα πόδια, τον στρεφωγυρίζω
στον άέρα και σκοτώνω τους δύο
άλλους.

— Και ο σαλπικτής;
— Σας όρκίζομαι ότι μετανόησα, για-
τί ήταν πρότης τάσεως παιδί και, όπως
έμαθα κατόπιν, είμαστε και μακρυνοί
συγγενείς.

— Τον έσκότωσες;
— Τον πέταξα στο ποτάμι, όπου θα
πνίγηκε άσφαλώς γιατί δεν ήξερε κο-
λιδιμάρ.

— Εγώ, είπα τότε ο Ιππότης ντε Κα-
στεράκ, έκαιμα κάτι ακόμα σπουδαί-
οτερο.

Ο άλλος έστάθησαν να τον άκούσουν,
ένω αυτός έξακολουθούσε:

— Έμμεσα στο Πά, τον περασμένο
χρόνο, και ήμουν έρωτευμένοι με μιά
πολύ διορφη γυναίκα, το όνομα της ό-
ποιας δεν σας ενδιαφέρει βέβαια. Η γυ-
ναίκα αυτή είχε κι' έναν άντρα.

— Φυσικά.

— Έναν άντρα πολύ ζηλιάρη. Μιά
νύχτα, λοιπόν με έβρισκε στην άγκαλιά
της άρσας του. Ο θάλας είχε προσ-
πονήθί πως πλεί ταξείδι και ήθελε
φινικά με τριάντα παλληκαράδες, με
το σπαθί στο χέρι, που πλημύριαν το
δαμάτιο.

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κροστάκι που ήταν στο τζάκι, κι' έ-
πασα άπάνω στους τριάντα παλληκαρά-
δες. Έγινε σωστή μάχη που έκράτησε
μιάν ώρα. Στο τέλος έμεινανε μονάχα
έγω και ο σούζογος.

Πράγματι, δέ, ο Ιππότης ντε Καστε-
ράκ, είχε τις μπότσες μπαλάντες, ο
κόμης ντε Κασκάρ, όσο και αν καταγί-
νεν από βασίλεια είχε τά μακίλια, πολύ
τριμμένα, ο άνεμής του διοικητού που
έπιγιναι να παντρευθί μια πλούσια νέα
είχε τά παπούτσια σε κακή κατάσταση,
και ο τέταρτος Γασκωνός δεν φαίνονταν
να είχε κανένα χρυσόφωρο εις τις τσί-
πες του.

Ο άνεμής του διοικητού έξακολου-
θουσε:

— Θέλω να ιδώ ποιός θα τομήσει να
μή μου άνοίξη την πύλη μιας πόλεως
όπου εινε διοικητής ο θεός μου

— Και ή γυναίκα του;
— Είχε λιποθυμήσει, διάβωλε!
— Τι τον έκανες λοιπόν τον άντρα;
— Ο γελώσις μου έξήγησε συγγνώ-
μην!...

— Δεν είμαι συνηθισμένος να περιφρα-
νεύομαι για τις περιπέτειές μου, είπα
τότε ο άλλος από το Κάστρ, αλλά ή-
μωστε έσεις πρίπει να μιλήσω κι'
έγώ. Λέγομαι λοιπόν Κλοντιόν ντε Μαιν
Αρντό και ο Θεός μονάχα ξέρει από
ποιούς καταγόμαι. Ένα βράδυ, πού λέ-
τε, έπαίρνα το λουτρό μου στα νερά του
ποταμού Τάρν. Όταν έβρινα έλαιο να
με πλησιάθί κάτι που έμοιαζε με έφου-
κα. Έπειτα δίωκε έκαστάςά πώς ήταν
φάλαγγα.

— Φάλαγγα μέσα στο ποτάμι;
— Βέβαια. Ήρθε από τη θάλασσα.
Γιατί σας φαίνεται παράξενο;

— Τέλος πάντων! Τι έκάματε μόλις την
είδατε;

— Επήγα γρήγορα στην όχθη όπου
είχα τά ρούχα μου, έπήρα το σπαθί μου,
έπήδησα πάλι φ'ό νερό κι' έσκότωσα
την κακομοίρα τη φάλαγγα ως πού να
της κρεμώθην. Έπειτα την έτραβήξα
στην αμμουδιά και οι ύπαιρτες που ήρ-
θαν και την πήραν. Ακόμη και σήμερα
στον πύργο μου κάιμε στις. Λάμπες λι-
πο από την φάλαγγα αυτή.

— Τώρα νομίζω πως εινε ή σειρά μου,
είπε ο Άζανασις.

Καθώς όμως έτοιμάζονταν ν' άρχισθί
ποιός ξέρει ποιά καταπληκτική ιστορία
άνοιξε ή πόρτα του πανδοχείου κι' έμ-
πηκε ένας νέος παλικάς, μουσκεμένος
από τη βροχή και τρέμοντας από το
κρύο.

Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε ούτε στα-
θί στη μέση, ούτε σπιρουνία που να
έθρονούν στο πλάκοστροτον, ούτε κρα-
τούσε ψηλά το κεφάλι όπως οι τέσσαρες
έκείνοι που είχαν τόσα και τόσα για την
παλληκαριά τους.

Ηταν ένας άνθρωπος μάλλον ήλικι-
ώμενος, κοντός και άδύνατος, με μα-
κρά γενειάδα, τυλιγμένος σ' ένα πα-
λιν μανδύα, ένω τά γκράβια, μαλλά
του ήταν κρυμμένα σε μιά σκοφάκι από
τοίχα που του σκέπασε και τ' αστά.

Εγκατέστησε μ' ευγένεια, ταπεινά, την
θεοσυδωθή παρέα κι' έπήγε να καθήση
κοντά στο τζάκι.

— Ο Θεός να με συγχωρήσθί! Εφώ-
νασε ο ευπατριδής από το Αζάν. Αυτός
είναι ο υπάμαχος Σαμουήλ!

— Στάς διαταγές σας! Έκανε ο γέρος.
Κι' έσπαιρτσε πάλι.

— Εινε αυτός ο ληστής, ο τοκογλύ-
φός! έπράθεσε ο κόμης ντε Κασκάρ.

Ο γέρος υπολόγησε πάλι.

— Εινε αυτός που δανείζει με δισκό-
σια τά έκαστά! είπε ο Ιππότης ντε Κα-
στεράκ

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κροστάκι που ήταν στο τζάκι, κι' έ-
πασα άπάνω στους τριάντα παλληκαρά-
δες. Έγινε σωστή μάχη που έκράτησε
μιάν ώρα. Στο τέλος έμεινανε μονάχα
έγω και ο σούζογος.

Πράγματι, δέ, ο Ιππότης ντε Καστε-
ράκ, είχε τις μπότσες μπαλάντες, ο
κόμης ντε Κασκάρ, όσο και αν καταγί-
νεν από βασίλεια είχε τά μακίλια, πολύ
τριμμένα, ο άνεμής του διοικητού που
έπιγιναι να παντρευθί μια πλούσια νέα
είχε τά παπούτσια σε κακή κατάσταση,
και ο τέταρτος Γασκωνός δεν φαίνονταν
να είχε κανένα χρυσόφωρο εις τις τσί-
πες του.

Ο άνεμής του διοικητού έξακολου-
θουσε:

— Θέλω να ιδώ ποιός θα τομήσει να
μή μου άνοίξη την πύλη μιας πόλεως
όπου εινε διοικητής ο θεός μου

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κροστάκι που ήταν στο τζάκι, κι' έ-
πασα άπάνω στους τριάντα παλληκαρά-
δες. Έγινε σωστή μάχη που έκράτησε
μιάν ώρα. Στο τέλος έμεινανε μονάχα
έγω και ο σούζογος.

Πράγματι, δέ, ο Ιππότης ντε Καστε-
ράκ, είχε τις μπότσες μπαλάντες, ο
κόμης ντε Κασκάρ, όσο και αν καταγί-
νεν από βασίλεια είχε τά μακίλια, πολύ
τριμμένα, ο άνεμής του διοικητού που
έπιγιναι να παντρευθί μια πλούσια νέα
είχε τά παπούτσια σε κακή κατάσταση,
και ο τέταρτος Γασκωνός δεν φαίνονταν
να είχε κανένα χρυσόφωρο εις τις τσί-
πες του.

Ο άνεμής του διοικητού έξακολου-
θουσε:

— Θέλω να ιδώ ποιός θα τομήσει να
μή μου άνοίξη την πύλη μιας πόλεως
όπου εινε διοικητής ο θεός μου

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κροστάκι που ήταν στο τζάκι, κι' έ-
πασα άπάνω στους τριάντα παλληκαρά-
δες. Έγινε σωστή μάχη που έκράτησε
μιάν ώρα. Στο τέλος έμεινανε μονάχα
έγω και ο σούζογος.

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κροστάκι που ήταν στο τζάκι, κι' έ-
πασα άπάνω στους τριάντα παλληκαρά-
δες. Έγινε σωστή μάχη που έκράτησε
μιάν ώρα. Στο τέλος έμεινανε μονάχα
έγω και ο σούζογος.

— Εγώ ήμουν άσπρος και δεν φορούσα
παρά το παντελόνι μου. Κάθε άλλος
στη θέσι μου θα πηδούσε από το παρά-
σο. Έγώ άρκεται ένα άσπριν, άσπριν
κ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΗΣ... ΠΟΛΥΑΝΔΡΙΑΣ!

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΣΕ ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΟΠΟ

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, ένας άντρας που θέλει να παντρευτεί δεν έχει τόση μεγάλη ευχέρεια. Ενώ στην Ελλάδα, ο άνδρας που θέλει να παντρευτεί έχει τόση μεγάλη ευχέρεια, ώστε να παντρευτεί με τρεις ή και με περισσότερες γυναίκες.

Ακόμα όμως τώρα μερικά περιέργεια και εκπληκτικά. Οι γυναίκες του Θιβέτ νομίζουν ότι οι αδελφές των της Εύρωπης και της Αμερικής είναι παγισμένα φαινόμενα επειδή παντρεύονται έναν άντρα μονάχα. Και τούτο επειδή στο Θιβέτ κάθε γυναίκα παντρεύεται συγχρόνως με τρεις και τέσσαρες άνδρες. Έχουμε λοιπόν το σύστημα της πολυανδρίας.

Επί του προκειμένου θ' ασπληθούμε ένα επεισόδιο που έλαβε χώρα στην Λαμία. Ο άνθρωπος αυτός ήταν φιλοεθνιστής, ένας οικογενεάς, τα έξη αδελφάκια της οποίας, είχαν μαζί μία γυναίκα. Όταν το έμαθε έμπορος παρθένας φυσικά, να τους αποδείξει ότι αυτό είναι ανθρώπινο. Αυτοί όμως έσκανδαλίστηκαν από τα λεγόμενά του.

—Τι ένωσαν που είσατε σεις οι Ευρωπαίοι, του είπαν, να θέλετε μία γυναίκα διόκληρη για τον εαυτόν σας!

Αν οι γυναίκες δέχονται την πρόταση του γάμου, ο μεσάζονας δίνει στο κεφάλι της νέας ένα στεφάνι με πετράδια (δωρό κι αυτό του γαμπρού) και της προσφέρει διάφορα άλλα πράγματα. Μεταξύ των οποίων και πολλά φαγητά.

Στο Θιβέτ, ο γάμος δεν γίνεται με θρησκευτικές τελετές. Οι γυναίκες μεταδίδουν την συγγένειά της και των φίλων του αρραβωνιαστικού. Ακόμη και η γυναίκα προσποιείται ότι δεν είναι ευχάριστη, π.ο.δ. πρόκειται να παντρευτεί. Γι' αυτό ο αρραβωνιαστικός την κλείνει από τον λαϊκό κατήνερν στο σπίτι του. Εκείνη φωνάζει, φωνάζουν και οι άπαγοι της, που καταδιώκονται από τους συγγενείς της με θόρυβο, που προσποιούνται ότι θέλουν να τους δέσουν από μια σάρκα. Οι καλεσμένοι, έπειτα, ανταποδίδουν το δώρο με άλλο επίσημο χρίσμο.

Τα γαμήλια έθιμα της μακρινής χώρας

καλούν τους συγγενείς και φίλους, στέλνοντας στον καθένα από μια σάρκα. Οι καλεσμένοι, έπειτα, ανταποδίδουν το δώρο με άλλο επίσημο χρίσμο.

Υπάρχει όμως και κάτι χειρότερο, κατά τις δικές μας αντιλήψεις. Αν ένας που έχειμε έχει ένα ενήλικο παιδί παντρεμένο, η γυναίκα του παιδιού γίνεται σύζυγος και του πατέρα. Αν ένας άντρας πάρει μία χίρα με κορίτσια της πατρίδας, όλα α τα κορίτσια γίνονται και δικές του γυναίκες.

Όπως και σε τόσες άλλες χώρες, έτσι και στο Θιβέτ, ο έπισημος αρραβώνας γίνεται με την συνδρομή ενός μεσάζοντος, που είναι συνήθως φίλος του γαμπρού. Αυτός λοιπόν παρουσιάζεται στους γονείς της νέας με μία μεταξωτή σερπά, που είναι το τέσσερα Γαλκάνοι αναγκαζόταν να αποσφωρόσουν.

Αποτραβήχθηκαν σε μία γωνία και έκαιαν ουδούλο. —Μα τι θέλει τέλος πάντων αυτό το θυζανάρικο; είπε ο ευπατριβής από το Άζαν. —Ακού μικρέ μου, είπε μετά ο πατήρ της Καστέρας, θέλεις να φέρω στον πένθος οι γονείς σου και ήρθες εδώ να μ'ε φορτωθείς; Δεν πές πουθενά άλλο από σκοτωθείς!

—Εγώ, φίλε μου, έκανε ο Καστρός, έτσι μοιράζεται να σε βάλω στην τσέπη μου και να σε πάω στ' ανήμια μου, πο: τους αρέσουν τόσο τολν τα παιχνίδια!

—Ο Ραούλ ντε Μπλοσάκ έχωμολόσας και το σπαθί του εξακολουθούσε να διαγράφει μεγάλους κύκλους εμπρός του.

—Μα την πίστι μου! εφώνασε ο κόμης ντε Καστέρας εγώ δεν θα επιτρέψω ποτέ σ' ένα παιδί να με προκαλέσει.

Και, λέγοντας αυτά, έσυρε το σπαθί του.

Τα δύο έξη διασταυρώθηκαν. Και καθώς αρχισαν να χτυπούνται, ολόκληρο το κάστρο έμεινε ακίνητο, περιέργοι να ιδούν το αποτέλεσμα.

Ο κόμης χτυπούσε πολύ καλά, αλλά και ο ήρωας μας άκουη καλύτερα.

Εφώνασε ο Ραούλ: Δίνει πάλι πρηγούραος σταθισαούς, τους οποίους ο αντίπαλος μάλς και μετά έξη έρηφώσας ν' αποκρούσει, ένας ξέρος χτύπος ακούστηκε και το σπαθί του κομίστος εξέφυγε από τα χέρια του.

—Κύριε, είπε ευγενέστατα ο Ραούλ, καθώς ξέρετε και μετά τον άρρηκτονισμόν καθώσ ο σας χτυπήσα, αν θέλω.

—Κύριε, απάντησε ο κόμης λιγάκι ταργμένος από την ήττα του, αλλά και συγκινημένος για την γενναίότητα, και την μεγαλοψυχία του αντιπάλου, είπατε ένας πρώτος τάδεως νέος. Το αναγνωρίζω εγώ και οι φίλοι μου.

Κι λέγοντας αυτά τού έτεινε το χέρι.

Τών Θιβετιανών θυμίζουν κάπως τα έθιμα των πρωτογόνων ανθρώπων που έξοδσαν μέσα στις σπηλιές, όταν δηλαδή οι άντρες αρπαζαν με την βία ή με κανένα τέχνασμα εκείνους που ήθελαν να κάμουν γυναίκα τους.

Έτσι λοιπόν και στο Θιβέτ, η πρώτη πράξη της γαμήλιας τελετής είναι ένας σμα στο σπύτη της γυναίκας μεταξύ των συγγενών της και των φίλων του αρραβωνιαστικού. Ακόμη και η γυναίκα προσποιείται ότι δεν είναι ευχάριστη, π.ο.δ. πρόκειται να παντρευτεί. Γι' αυτό ο αρραβωνιαστικός την κλείνει από τον λαϊκό κατήνερν στο σπίτι του. Εκείνη φωνάζει, φωνάζουν και οι άπαγοι της, που καταδιώκονται από τους συγγενείς της με θόρυβο, που προσποιούνται ότι θέλουν να τους δέσουν από μια σάρκα. Οι καλεσμένοι, έπειτα, ανταποδίδουν το δώρο με άλλο επίσημο χρίσμο.

Τα γαμήλια έθιμα της μακρινής χώρας

καλούν τους συγγενείς και φίλους, στέλνοντας στον καθένα από μια σάρκα. Οι καλεσμένοι, έπειτα, ανταποδίδουν το δώρο με άλλο επίσημο χρίσμο.

Υπάρχει όμως και κάτι χειρότερο, κατά τις δικές μας αντιλήψεις. Αν ένας που έχειμε έχει ένα ενήλικο παιδί παντρεμένο, η γυναίκα του παιδιού γίνεται σύζυγος και του πατέρα. Αν ένας άντρας πάρει μία χίρα με κορίτσια της πατρίδας, όλα α τα κορίτσια γίνονται και δικές του γυναίκες.

Όπως και σε τόσες άλλες χώρες, έτσι και στο Θιβέτ, ο έπισημος αρραβώνας γίνεται με την συνδρομή ενός μεσάζοντος, που είναι συνήθως φίλος του γαμπρού. Αυτός λοιπόν παρουσιάζεται στους γονείς της νέας με μία μεταξωτή σερπά, που είναι το τέσσερα Γαλκάνοι αναγκαζόταν να αποσφωρόσουν.

Αποτραβήχθηκαν σε μία γωνία και έκαιαν ουδούλο. —Μα τι θέλει τέλος πάντων αυτό το θυζανάρικο; είπε ο ευπατριβής από το Άζαν. —Ακού μικρέ μου, είπε μετά ο πατήρ της Καστέρας, θέλεις να φέρω στον πένθος οι γονείς σου και ήρθες εδώ να μ'ε φορτωθείς; Δεν πές πουθενά άλλο από σκοτωθείς!

—Εγώ, φίλε μου, έκανε ο Καστρός, έτσι μοιράζεται να σε βάλω στην τσέπη μου και να σε πάω στ' ανήμια μου, πο: τους αρέσουν τόσο τολν τα παιχνίδια!

—Ο Ραούλ ντε Μπλοσάκ έχωμολόσας και το σπαθί του εξακολουθούσε να διαγράφει μεγάλους κύκλους εμπρός του.

—Μα την πίστι μου! εφώνασε ο κόμης ντε Καστέρας εγώ δεν θα επιτρέψω ποτέ σ' ένα παιδί να με προκαλέσει.

Και, λέγοντας αυτά, έσυρε το σπαθί του.

Τα δύο έξη διασταυρώθηκαν. Και καθώς αρχισαν να χτυπούνται, ολόκληρο το κάστρο έμεινε ακίνητο, περιέργοι να ιδούν το αποτέλεσμα.

Ο κόμης χτυπούσε πολύ καλά, αλλά και ο ήρωας μας άκουη καλύτερα.

Εφώνασε ο Ραούλ: Δίνει πάλι πρηγούραος σταθισαούς, τους οποίους ο αντίπαλος μάλς και μετά έξη έρηφώσας ν' αποκρούσει, ένας ξέρος χτύπος ακούστηκε και το σπαθί του κομίστος εξέφυγε από τα χέρια του.

—Κύριε, είπε ευγενέστατα ο Ραούλ, καθώς ξέρετε και μετά τον άρρηκτονισμόν καθώσ ο σας χτυπήσα, αν θέλω.

—Κύριε, απάντησε ο κόμης λιγάκι ταργμένος από την ήττα του, αλλά και συγκινημένος για την γενναίότητα, και την μεγαλοψυχία του αντιπάλου, είπατε ένας πρώτος τάδεως νέος. Το αναγνωρίζω εγώ και οι φίλοι μου.

Κι λέγοντας αυτά τού έτεινε το χέρι.

Όταν φθάσουν στο σπίτι του γαμπρού και η γυναίκα περάσει το κατώφλι, αφίνοντας την αγριώτερη κραυγή, τότε όλη η κομωδία τελειώνει απότομα και αρχίζει το πανηγύρι.

Ο γαμπρός και η νύφη κάθονται δίπλα, ανάμεσα στους γονείς των κι έπειτα οι άλλοι συγγενείς και φίλοι. Όλοι φέρουν τα γιορτινά τους, τα πλουσιότερα φορέματα, κατά το πλείστον μεταξωτά.

Τότε αρχίζει το φαγοπότη. Το κυριότερο φαγητό είναι έρασσο κρέας, πίνουν δε τσάι με θούτυρο, που είναι το έθνικό ποτό των Θιβετιανών. Έπειτα, μετά το φαγητό, αρχίζουν οι εύχες και τα δώρα. Οι νεόνυμφοι, όρθοι επί της ατμόσφαιρας, ανταλλάζουν με τους καλεσμένους θερμές υποκλίσεις. Χαιρετούν δε κατά πολύ περιέργον τρόπον: εφώνουν ένω τη γλώσσα και τραδούν το έραστορό τους από πολλές φορές. Έν τω μεταξύ τα δώρα μαζεύονται δυνά στα πόδια των νεονύμφων, που φέρουν τα πείδη σημαντικά, όταν τύχει να είναι είδη λιματισμένα.

Προτού φύγουν οι καλεσμένοι παίρνουν μαζί τους λίγη σταφίδα και έρασο καρπούς, που αντιστοιχούν με τα δικά μας κουφέτα.

Έπειτα επί τρεις μέρες, το ευτυχισμένο ζευγάρι, κάνει επίσκεψεις στα φίλα σπύτια, όπου τους προσφέρονται πάστες και τσάι με θούτυρο σε καλλιτεχνικές τοαγιέρες άσημινες ή μπρούτζινες.

Μιά απάνθρωπη τελετή συνόδουε κάποτε στο γάμου στο Θιβέτ, τελετή που έτελείον με ένα ή δυο έγκληματά: έσφαζαν τις δύο πεθερές. Με την ανθρωπότητα την οποία ένωζαν δε έξασφαλίζουν την ευτυχία των νεονύμφων.

Είπε χίλια χρόνια τώρα και πλέον, που οι δυο πεθερές, η μητέρα δηλαδή του γαμπρού και η μητέρα της νύφης, δεν θοσιάζονται πιά. Τους απαγορεύεται όμως αυστηρότατα ν' ανακατεύονται στις υποθέσεις των ανδρόγυνων.

Καθώς ο γάμος δεν απαιτεί κομμάτι σπουδαία ιεροτελεστία, έτσι και το διαγάμιο παίνεται εύκολοτάτα στο Θιβέτ. Αρκεί η άμοιασία συγκατάθεσης και η έπιστροφή των δώρων για να διαλυθεί ένας γάμος. Άλλα τού γίνεται σπανιότατα, γιατί οι χωρισμένοι θεωρούνται καταρμένοι στο Θιβέτ.

Τρομπέτ, όπου θα είσαι σάν στο σπίτι σου.

—Και πάλι ευχαριστώ, έκανε ο Ραούλ.

—Και αν κάποτε ανέβεις στην αριστερή όχθη του Τάμερ, είπε ο Καστρός, θα ίδεις έναν περιήμον πύργον με ψηλούς πυργίσκους που δεσπούν σε μίαν έκταση από δεκατέσσερες λεύγες. Ο πύργος αυτός είναι δικός μου. Και θα έρθει ένα κρασί που δεν έχει ταίρι του στον κόσμο.

—Μη με ξεχάσεις κι' έμένα, είπε ο ιπότης ντε Καστέρας. Έγώ πηγαίνω στο Παρίσι όπου με περιμένει ο βασιλιάς για να μου παραδώσει την διοίκηση ενός συντάγματος. Αν θελήσεις κάποτε να έμπρηξής στον στρατό σά σε κάνω αξιωματικό.

Και με τις νέες αυτές καυχησιολογίες, οι τέσσαρες Γασκάνοι έχαιρτησαν κι έφυγαν.

Τότε ο έθραιος άρχισε να χαμονελάει και είπε στον νεαρόν υποπαιστήτην του: —Αν διάξαινα να φθάσει άπέναν στο Βορδώ δια μαζί μου θα έρωμε αυτούς τους κυρίους να περιμένουν το άνοιγμα των πυλών στην κανονική των ώρα.

—Και οι πύλες θ' ανοίξουν για μας; —Φυσικά!

Τότε ο Ραούλ εκύτταξε τόν έβραιον με δικαιολογημένη άπορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Ο έθραιος εξακολουθούσε να χαμονελάει.

—Άκουσε παλληκάρη μου, είπε μετά, ένώ παντού άλλοι δεν είμαι παρά ένας ανθρωπάκος που με κακοποιούν οι στρατιωτικοί και με κοροϊδεύει ο κόσμος, στο Βορδώ είμαι μία προσωπικότης. Έκει είναι η πρωτεύουσα των όμορων με μένα και ζούμε σε καλήν αρμονία με αυτούς που κατέχουν την εξουσία.

—Αλήθεια; έκανε ο Ραούλ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έρχομενον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Έτησία	Δρχ. 200
Εξάμηνος	» 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Έτησία	Δίρ. 1
Εξάμηνος	» 1/2

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Γραπξζών και Κινηματογράφον κατά στίχον Δραχ. 15
Έμπορικά άγγελία Δρ.12

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Ο Κ. ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΙΣ ΛΑΜΙΑΝ Ο Κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΟΥ Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΚΟΥ

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ιωάν. Μεταξάς έπωφελομένος της εις Καρμένα Βούρλα διαμονής του προς λουτροθεραπείαν επισκέπτεται διαφόρους πόλεις της Στερεάς 'Ελλάδος, όπως άρ' ενός μόν έρχεται εις διαρκή έπαφην μετά του 'Ελληνικού λαού, αφ'έτέρου δε λαμβάνει προσωπικώς γνώση των ζοτικών ζητημάτων της Στερεάς 'Ελλάδος προς ταχέως επίλυσην αυτών. Ολίτω θ. κ. Ι. Μεταξάς μετά την 'Αταλάντην μετέβη την παρελθούσαν Κυριακήν εις Λαμία, όπου έγένετο εις αυτών αυτόκλητος άποδοτική υποδοχή παρ' όλων ανεξαίρετος των κατοίκων της πόλεως και των πέριξ χωρίων.

Ομιλών δ. κ. Πρωθυπουργός προς τόν λαόν της Λαμίας μεταξύ θαυμασμάτων άλλων δηλώσεων, είπε και τα εξής άξια έλξης ιδιαιτέρως μιναις:

..... Τούτο έγω να σας είπω, το δ.ποίν' και άλλο έπανέλασα, το ότι και αν δεν είχε κάμει τίποτε άλλο η Κυβέρνησις εις τόν τόπον αυτόν, μόνον και μόνον το ότι άπλόως άνόμωσε το φρόνημα σας, σας έκαμε να καυχώσθε ότι είσατε 'Ελληνες, σας έβωσε θάρρος και αίσιοδοξία και πεποιθήση εις τόν εαυτόν σας, και μόνον αυτό το πράγμα έάν είχε κάμει, θα άρνούσθε διά να μείνη το έ.ωμά της γραμμένης εις τις καρδιάς δολαν σας και εις την μνήμην αυτού του λαού (εμβρόδεις ζητωκραυγαι και χειροκροτήματα). Διότι τίποτε δεν συντελείται εις τόν κόσμο αυτόν και το παρκαρρότερον πράγμα δεν δύναται να κατορθωθεί άνευ πόνου, πεποιθήσεως εις τόν εαυτόν σας και αίσιοδοξίας ότι, κατά το φέρτε εις πέρας. Οι μωρηούρηδες, οι άνθρωποι με τα σκεπτικιστικά και μωσεριωνικά μειδιήματα, με το ύφος της ανεπαρκτήτος, οι οποίοι θέλουν τόν κόσμο από διηλά και δεν τόν καταδέχονται, οι οποίοι πιστεύουν και δεν πιστεύουν, μωσπετούν και δεν μωσπετούν, οι άνθρωποι αυτοί εις την εποχήν μας και εις τας θέλλάς, τας όποιας διατρέχει ο ήμιονος ο κόσμος, είναι άχρηστοι, όταν δεν είναι και θλασθεροί, και πάντως είναι καταδικασμένοι να μείνουν όπισθεν εις την ούραν όλων των άλλων ανθρώπων, οι οποίοι όρμουν προς τα εμπρός με θάρρος και πεποιθήση και οι οποίοι εις κάθε τους έργον και εις την παρκαρρότερον τους δουλειάν θαζών όλον τόν εαυτόν τους μέσα με δ.ηλν την πεποιθήσην, έλην την όρμην και έλην την πίστην ότι θα φέρουν εις πέρας (ορρασιώηκες ζητωκραυγαί και έπευφημιαί).

Έτσι άρχισαμε μετά την 4ην Αύγουστου και διότι εύθως μετά την 4ην Αύγουστου ο λαός αυτός έδειξε τιαστά αίσθηματα και τιαστά ιδιότητας, ήμωρεσκαμεν εις τα 2 αυτά χρόνια με μέσα άπέναν να κατορθώσκαμεν πράγματα, τα όποια και ήμεις οι ίδιοι δεν έπιτοίκαμεν ότι θα τα είχαμε κατορθώσει. Και σας έπαναλαμβάνω, δεν δίδο τόσην σμιασίαν εις τα όλικά άποτελέσματα, έν δείγμα άπέναν τα όποια είναι μαζέμενα έδω από κάτω. (Φωναί: Νά μας ζήσης άρχηγέ μας, σε άκολουθούμε όλοι μας. Ζήτω η Νεολαία), η όποια έρχεται με όλην και με όλην ταχύ, διά να μας διασέχη μίαν ήμέραν και διά να αναλάβη μίαν 'Ελλάδα όγιστέραν και ευγενεστέραν. (Φωναί: Μάλιστα, μάλιστα, όλοι μαζί σου). Ξεούρετε καλά, και αυτό το λέγω κυρίως άποτελέμενος προς τους άποτους άφορτάς μου, ότι εκεί που έπρωσεξαμε εύθως έξ άρχης και με όλην την ένταση της ψυχής μας ήτο ο άνηρωτικός κόμος και ο έργατικός κόμος. (Φωναί: Ζήτω ο πρώτος έργατής 'Ιωάννης Μεταξάς), διότι αυτοί κυρίως έκινδύνευαν από το μωλυσμό του κομμουνισμού, ο όποιος ήπτελει να καταστρέψει τα πάντα εις τόν τόπον αυτόν, χωρίς καν να είναι εις κατστάσην ά δημοιργική τιποτες νέον. (Φωναί: Κάτω ο κομμουνισμός). Και έδωκαμεν την προσοχήν μας όλην. Και εύθως άποτελέμενος προς τόν λαόν των 'Αθηνών, έξήγησα από τόν λαόν έν γένει της 'Ελλάδος, διά να ήμωρεσκαμεν να άνωψώμεν την 'Ελλάδα μας

έκει όπου θέλωμεν και να την άσκαμεν από τους κινδύνους που διέτρεχεν, έξήγησα από τόν λαόν θυσίας και στερήσεις. Διότι θέβαια, οι μεγάλοι στρατοί, τα όγυρμματα εις τα όνομα, οι σόλμοι των πείλα διαπλέουν τας θαλάσσας μας δεν γίνονται δωρεάν, γίνονται με χρήματα, με πολλά χρήματα. Και τα χρήματα αυτά δεν ήμωρεσκαμεν να τα έρωμεν εύθως, αλλά από τὰ χέρια του 'Ελληνικού λαού, ως τόν καρπών των ιδρώτων. του και τών θυσιών του. Δισεκατομμύρια άλλοκλητρα, πολλά δισεκατομμύρια έληρωσκαμεν, διά να ήμωρη την άτιμήν να λέγη η 'Ελλάς ότι είναι άσφαλής έντος των όρίων της. Και τα δισεκατομμύρια αυτά τα έπρωκαμε από σε έργαζόμενους λαό και μάλιστα τα έβωσε προθύμως. Και θυσίας έποιώμεν έκαμες και στερήσεις, διότι διά να δαπανήσκαμεν τα δισεκατομμύρια αυτά εις την πολιτικήν μας παρσκαυήν, τα έστερήθη από άλλα άναγκαία έργα διά τόν πολιτικόν σου. (Φωναί: Έυχαριστός τα δώσαμε. Νά μας ζήσης άρχηγέ μας).

..... Βλέπετε λοιπόν ότι η άνάγκη του να είναι η 'Ελλάς Ισχυρόν έθνος καθίστα την κατάστασιν αυτήν μόνιμον. (Διάφοροι ζητωκραυγαί και μωρισόμοι φωναί: Νά μεις για πάντα, να ζήσης χίλια χρόνια και να μας κυβερνής, να μας ζήσης πατέρα!). Βεβαίως η κατάστασις θα έξελησθή μίαν ήμέραν, όχι δ.μως ποτέ προς τα όπιοι (παυδαίοντες) ζητωκραυγών και φωνών. Ποτέ, ποτέ, αλλά προς τα εμπρός. (Φωναί: Τράβα εμπρός, έμωβα όλοι μαζί σου). Και περ' τούτου έχομεν ήμεις οι όποιοι άναλάθωμεν τας εύθους αυτές τόν τον μας και τας φροντίδας μας και τας προθέσεις μας και τας σκέψεις μας. Και δύναται περ' αυτών να είναι ο 'Ελληνικός λαός θέβαιος. Θά έξελησθή έπομένως ποές τα εμπρός. Άποτελει όμως το έν γένει καθεστώς νομιμότητα. Νομιμότητα, διότι άλλως δεν είναι δυνατόν παρά ο τόπος αυτός να πάη και να κακοπάη, πράγμα διά το όποιο κανείς 'Ελλην δεν ήμωρη να αναλάβη την έμεδμήν. Και αν εύρισκατο κανένας μωρός, ο όποιος θα ήθελε να έκσέρη την άναλότην τιαστικήν εύθύνην εις τα βέβαιος, ότι ο 'Ελληνικός λαός θα τόν άρπασε από την έμνησιν και τας όπιοις της 4ης Αύγουστου διά να τόν καθήση κατά γής.

Είς παρατεθέν γεύμα υπό των ύπαλλήλων του Υπουργείου Τύπου, προς τόν ύπουργόν των, ο κ. Θ. Νικολούδης έξέφωρε θαρσηματόν λόγον, σχετικός με το έργον του ύπουργείου του.

Ο κ. ύπουργός, αφού ηχοορίσθηκε τας ύπαλλήλους του, επεξετάθη εις τας όας έπέτελεσε το ύπουργείον του, κατά τας δύο έτη που ύπουργεί, τα όποια έχωμωρεσκαμεν ως ένα μεγάλο δημοσιονομικό έργο, άναλυσαν εις διαφόρους τοίχους, από προσαρκών δεσμών είκοσι έτών μέρι φυλακίσκαμεν δύο έτών και 30 εκ των κατηγορουμένων ήβωδίσκαμεν.

Είς το 'Υπουργείον αυτό, συνέλαος, άνετέθη να όργανώση δύο νέα θέματα της 'Ελληνικής ζωής. Να όργανώση άρ' ενός τας ύπηρεσίας του Τύπου και της Λαλκής Διασποράσεως, αι όποια σκοπούν έχομεν να παρουσιάσουν εις τόν 'Ελληνα τον λαόν και την διεσλή κοινήν γνώμην τας όπιοις έκαμωσκαμεν της 'Αεροπορίας. Κι περ' όλης με την αυτήν περίπτω έντολην προς τόν λαρόν Ράμωνα.

Έν όλων τών άνατέροι διαφανεία κάπως ένωσκαμεν η άσφοδία, ότι θ' άποφωσθή και την φωνήν ταυτήν η διεθνής αφοράς, έξερσιωκόνης λύσεως του Σουοηπικού, δυναμένης να ίκανοποιή την άμωσας ένδοσφομένην διά την έν Τσεχοσλοβακία κατστάσιν, Γερμανία.

Αι πολιτικά είδησεις εκ των 'Ισπανικών μετώπων εμφάνισαν άσφαλίαν τόν άγώνια εις τόν τοίχα του 'Εβρου και την 'Εσπεριωμόρσην έπών οί 'Εσπεροί, παρ' την πείσιν και άποφασιστικήν άμωμάν των, καυπατών συνεχώς υπό την δριμύτην έπίθεση των έθελικαίων δυναμένων τού στρατηγού Φράνκο.

Ο έπισημός τρόπος καθ' όν ο Πρωθυπουργός της Γαλλίας κ. Μταλαντί άντιμετώπισε την άντικατστάσιν τών έργατικών ύπουργών και την άσφαλή των όλων έργασίας, άποτελούμεν μεγάλην έπιτυχίαν της Κυβερνήσεως, της όποιας η θεος κρίνεται άσφαλιστική.

Είς την Κίνα αι είδησεις είναι συγκυμώμενα. Άλλοι φέρουνται οι 'Ιάπωνες πρεσβευόντες νικηφόρους και άλλοι οι Κινέζοι άνακατών άποτελέσαντες έόδαφι. Το θέβαιον είναι, ότι η άμωνα τών Κινέζων συνεχίζεται έντατική και ότι τα άτακτα όσμήματα, τα όποια όσος έχον έξοπλίσει, ένωσκαμεν σημαντικός τόν τακτικόν Ιαπωνικόν στρατόν εις τας έπιχειρήσεις του.

Ολίκόν μας πολιτισμόν, διά να δύναται οι ένοι να μάς έπισκεπώνται. Ο Τουρισμός σήμερον είναι μία παγκόσμιος άμωμια, η όποια διά την 'Ελλάδα δύναται ν' άποβή, έάν τόν ένωσώμεν και το πιστεύωμεν όλοι, μεγάλη πηγή πλούτου αυτό, διότι μεταξύ σας ύπαρχουν και ήθικοί και όλικοί. Σεις το έννοείτε πρόδρομοι της έθνικής αυτής ιδέας, ώστε να μή χραισάται να έπιμείνω περισσότερο επί της πολυάπλης σημασίας της έμεταλλεύσεως των μεγάλων τουριστικών κεφαλαίων, τα όποια διατεθεί η Χάρα.

Ιδού διати το 'Υπουργείον αυτό είναι ένα από τα άντιπροσωπευτικότερα ύπουργεία του Νέου Κράτους, ύπουργείον προωσιμένον να πρωταγωνιστή εις την δημοιργίαν ενός νέου 'Ελληνικού πολιτισμού. Και ιδού διати με το ύπουργείον αυτό με συνδύουν λόγοι προσωπικοί, αίσθηματικοί, ιδεολογικοί.

Η διεθνής κατστάσις εξακολουθεί να παρουσιάζεται πάντοτε άνώμαλος και άνασχυρτική λόγω της κρατούσης έκρηκτικότητας εις τόν έν Τσεχοσλοβακία πρεσβών γινωστόν Σουοηπικόν ζήτημα.

Έν τούτοις παρ' την κρατούσαν πάντοτε άσφαλήν διά την σάσιν, έν τελικάς θα ήτορη επί του Τσεχοσλοβακικού ζητήματος η Γερμανία, αι έλπίδες φιλικής διευθέτησεως τούτου και η έν γένει αίσιοδοξία διά την έξέλιξιν των Εύρωπαικών ζητημάτων ένωσκαμεν έχαστος σημαντικός λόγος της έκτάκτου διπλωματικής δραστηριότητος και άποφασιστικότητος, ήν επέδειξε επί του Τσεχοσλοβακικού ζητήματος η 'Αγγλική Κυβέρνησις, έχουσα σύμφωνον έν τούτοις και την Γαλλία.

Πράγματι, άπόλυτος ψυχραιμία φαίνεται να πρωταγωνιστεί την Α. Βρετανία, η όπια έκτός της γνωστής θαρσημίας, του άποστολή του λαρόν Ράμωνα εις Παρίσι προς έξέρεσην λύσεως του Σουοηπικού, δεν παραλείπει και έν Βερολία να προβάη εις υποθέσεις μίας άνευ σήσεως διευθέτησεως του Σουοηπικού.

Άξιοσημείων σχετικός είναι, ότι και η Γαλλία, πολυτον συνδεόμενη διά συμμαχίας μετά της Τσεχοσλοβακίας, τρεφί άπόλυτον ψυχραιμάν διεθνώς συνταξομένη μετά της 'Αγγλίας και επί πλάτος άποτελέσαντας και αυτή εις Παρίσι τας εύθους όμοιότητας της 'Αεροπορίας. Κι περ' όλης με την αυτήν περίπτω έντολην προς τόν λαρόν Ράμωνα.

Έν όλων τών άνατέροι διαφανεία κάπως ένωσκαμεν η άσφοδία, ότι θ' άποφωσθή και την φωνήν ταυτήν η διεθνής αφοράς, έξερσιωκόνης λύσεως του Σουοηπικού, δυναμένης να ίκανοποιή την άμωσας ένδοσφομένην διά την έν Τσεχοσλοβακία κατστάσιν, Γερμανία.

Αι πολιτικά είδησεις εκ των 'Ισπανικών μετώπων εμφάνισαν άσφαλίαν τόν άγώνια εις τόν τοίχα του 'Εβρου και την 'Εσπεριωμόρσην έπών οί 'Εσπεροί, παρ' την πείσιν και άποφασιστικήν άμωμάν των, καυπατών συνεχώς υπό την δριμύτην έπίθεση των έθελικαίων δυναμένων τού στρατηγού Φράνκο.

Ο έπισημός τρόπος καθ' όν ο Πρωθυπουργός της Γαλλίας κ. Μταλαντί άντιμετώπισε την άντικατστάσιν τών έργατικών ύπουργών και την άσφαλή των όλων έργασίας, άποτελούμεν μεγάλην έπιτυχίαν της Κυβερνήσεως, της όποιας η θεος κρίνεται άσφαλιστική.

Είς την Κίνα αι είδησεις είναι συγκυμώμενα. Άλλοι φέρουνται οι 'Ιάπωνες πρεσβευόντες νικηφόρους και άλλοι οι Κινέζοι άνακατών άποτελέσαντες έόδαφι. Το θέβαιον είναι, ότι η άμωνα τών Κινέζων συνεχίζεται έντατική και ότι τα άτακτα όσμήματα, τα όποια όσος έχον έξοπλίσει, ένωσκαμεν σημαντικός τόν τακτικόν Ιαπωνικόν στρατόν εις τας έπιχειρήσεις του.

Από τα γυμνάσια του Γαλλικού Στρατού, τα όποια ήρχισαν την Δευτέραν.

ΤΗΣ ΛΑΙΑΝΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: «Ο Φίλιππος Βασιλεύς...» και η Άγγιλη λαίδη Έλιον Κιμπέρλεν δια-βάτη από την Άθινα, άγαπώντας και όρ-κίζονται να μη χωριστούν ποτέ. Η λαίδη γνω-στοποιεί στους γονείς της την άποψή της να μείνει κοντά στον άγαπημένο της στην Άθινα, αλλά αυτό άρνούται να δώσουν την συγκα-τάθεσή τους, γιατί η άξίωμα της Άγγι-λης άρτάστο Κάουιν Κόρνοου. Αυτός ο τε-λευτάς μάλλον έρχεται στην Άθινα με την άποψη να δώσει άφορμή να μνηστευ-θεί με τον Φίλιππο και να τον σκότωσει. Την άφι-ξη όμως του Κάουιν καθώς και τις πρόσβες-εις του πληροφορείται ο Ζάρμπας, ένας άξιωμα-τικός φίλος του Φίλιππου που έχει βοηθήσει πελά τους δύο έρωταμένους... και άποφασίζει να έρθει άφορμή και να χτυπήσει αυτόν με τον Κάουιν για να σώσει το φίλο του. Την άποψη-οι του αυτή γνωστοποιεί στην άρσση Λαίδη, που άρνούται να δώσει τη θούα του και τη-γαίνει μόνη της να άσκητήσει τον Κάουιν.

25ον

Ο Σερραφείμ την κούτσει κατάματα με μια φανερή έκφραση ταραχής και κα-ταπληξείας.

Η φράσις της Έλιον τον είχε άληθι-νά ταραξεί, γιατί ήξερε με τι είδος κο-ρίτσι είχε να κάνει. «Εμμενομάχησα έ-γώ πρώτα μαζί του και πιστεύω ότι τον έτραυματίσα θανάσιμως».

—Σας πιστεύω Ικανόν για τις πιο τολ-μηρές και γενναίες πράξεις, της είπε ο Σερραφείμ, αλλά σας παρακαλώ πρὸς Θεού, πέστε μου τι συνέβη μεταξύ ε-γώ και του λοχαγού Κόρνοου.

—Ό,τι σας είπα προηγουμένως κύριε Ζάρμπας. Κυνηγήθηκε μαζί του κατά τη-θα. Ελπίζω ότι τον αντιμετώπισα όπως έπρεπε γι' τον αντιμετώπισω και μπορώ να σας πω τι είμαι βέβαια πως τον έ-πληγωσα τόσο καλά ώστε δεν θα τολ-μήσει να προκαλέσει τον Φίλιπ.

Πράγματι ο Κάουιν μετά την άναγώ-γησι της Έλιον, είχε περσιώσει σε βα-θείας σκέψεις.

Τα τελευταία της λόγια αλλά και ήλιη ή όσας τις νεοσας Λαίδης άπάντηαν του τον έπεισαν ότι τίποτα δεν είχε να πειρήσει κάτι τίποτα δεν είχε να έλπι-ζη. Η απειλή της Έλιον να δημιουργή-ση σκανδαλον εις το όποιον θα άνε-μυνυετο ο πρεσβύτερος της Άγγιλης και αϊ άρχαί της Έλληνικής πρωτεύου-σης τον άνησυρούσε.

Τώρα άπελάσσοντας πόσον έσπευσε να στείλει το γράμμα έκανε με το α-πειλήτικο ύπερπρόγραφο, και την ήν έ-πέμψαν τον άργιον δεν θα την έλαμ-βανε όπ' όφιν, αλλά εκείνο ο όποιον ε-φοβότο ήν έπέμψας του πρέσβους ο όποιος μπορούσε να του άποδείξει ότι έπρεπε να άπομακρυνθί τον Άθηνών και να μη προκαλέσει σκανδαλον με κά έστέρφετο εις έαρος του και θα έ-χγχευε τον εύξάπτον και εύδοκιστον λαόν της πρωτεύουσής έναντιόν του σε μια έξέγερσι ή άγία θα έστέρφετο ά-μέσως και κατά της Άγγιλης.

Ο Κάουιν εύρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέσι.

Οι σκοποί του και τα σχέδια του εί-χε κινδύνευαν να ναυαγίσουν.

Τού φαίνονταν άδύνατον να επανέλθι κατηχημένος εις το Λονδινόν, χωρίς τη μικρή λαίδη και να άφήση άτιμώρη-το τον νεαρό τυχοδιώκτη των Άθηνών, όποιος πίστευε τον Βαλέντιν, τον όποιον δεν είχε γνωρίσει άκόμα προσωπικάς, ούτε ήξερε πού έούγχανε.

Στό άδιέξοδο στό όποιο βρέθηκε του έρχόντουσαν μερικές φορές κάτι άποφα-σεις παραλόγιες.

Να έξέλθι από το ξενοδοχείο συνο-δευόμενος από τον Πατρινό άκόλουθό που είχε, και να πάη άνευ άναβολής εις άναζητησιν του Έλληνος άξιωματικού να τον προκαλέσει με μια βαρεία προ-σβολή και να κυτηθή μαζί του το γρη-γορώτερο μέχρι θανάτου.

Έτσι δεν θα γούριζε μὲν τη λαίδη Έλιον στό Λονδινόν, αλλά θα είχε έκ-δικηθή.

Ζήτησε από τον καμαριέρη του, άπά-νω στό θυμό του, να διατάξη τον Πα-τρινό να άνεβή στό δωμάτιό του.

Ο Πατρινός πού περίμενε κάτω δια-ταγές άνέβηκε άμέσως και με τό κα-πέλλο στό χέρι έζήτησε τις οδηγίες του.

—Μου είπατε πως γνωρίζετε πολύ καλά τας Άθηνας, τον ρώτησε.

—Μάλιστα έξοχώτατε, πού άπήντησε ο Πατρινός με κάποια άνησυχία γιατί τον έλέγετε έτσι ταραγμένο.

—Θά γνωρίζετε έλπίω και την κοι-νωσία των Άθηνών.

—Άρκετά καλά έξοχώτατε, πού ά-πήντησε ο Πατρινός.

Και επειδή ήξερε όλη την ύπόθεσι συ-κέντρωσε την ψυχραιμία του να φανή έπιθυμητικός στις άπάντησεις του.

—Ο Κάουιν τότε τον ρώτησε με μια προσποιητή άδιαφορία, αν γνώριζε έ-ναν άξιωματικό Έλληνα όνόματι Φί-λιπ Βαλέντι.

—Τό όνομα αυτό δεν μου είναι άγνω-στο έξοχώτατε, πού άπήντησε ο Πατρι-νός.

—Έπιθυμώ να με πληροφορήσετε πού συχνάζει ο κύριος αυτός, και πού εινε δυνατόν να τον συναντήση κανείς.

—Ο έξοχώτατος θάχη τις πληροφο-ρίες τις όποιες έπιθυμεί, τον οιεθεοί-ως κατηγορηματικάς ο Πατρινός.

Κάποιο χαμόγελο άδω φάνηκε στό χαίλι του Κάουιν, σάν κάποια έκδήλω-σις τών μυχιών σκέψών του.

—Πότε μπορώ να έχω τας πληροφορί-ας αυτές; τον ρώτησε ο Κάουιν.

—Τό ταχύτερον έξοχώτατε.

—Μπορώ να τας έχω μέχρι της έσπέ-ρας;

—Ελπίζω να έξοχώτατε.

—Τότε μπορείτε να πηγαίνετε, δεν θα σας άπασχολήσω με καμμιάν άλλην ύ-πηρεσίαν.

Θυμίζοντας ο Πατρινός από την «Βρε-τανία» αίσθανότανε στην ψυχή του μια μεγάλη στενοχώρια. «Τι διαβολό να κώνω τώρα», σολυλογίζότανε.

Είχε την πεποίθησι τώρα από όσα ή-ξερε και από όσα είχε παρακολουθήσει τις τρεις τελευταίες μέρες πως ο Έ-γγιλέος είχε άποφασίσει να προκαλέσει τον Βαλέντιν και να τον σκότωσι και σ' αυτή του την άποφασί πού άποφασί-σε άποφασίσε.

—Εάν έκανον τίμια τη δουλειά του ώ-φέλει να δώσει τις πληροφορίες πού ή-ξερε στον Κάουιν, εάν όμως ήθελε να τον γελήσει μπορούσε να δώρη μια οιασ-δήποτε πρόσφασι και να άπομακρύνι τη συνάντησι μεταξύ του Κάουιν και του «αλντιν».

Θυμότανε πως την ίδια νύχτα είχε ραντεβού τα μεσάνυχτα με τι Σερρα-φείμ τον Ζάρμπας στό Μέτς, και έλεπε πως μοναχός του υπερέβηκε σε μια ύπόθεσι πού καθώς πηγαιναν τα πράγ-ματα θα είχε πολύ κακά έξεπεδέματα.

Δεν είχε άόλγη να πάρη από κατέ-ναν καμμιά πληροφορία ο Πατρινός γι-ατί ήξερε τον Βαλέντιν, μπορούσε να τον περιγράψη πολύ καλά στον Κάουιν καθώς επίσης ήξερε πως ήσαν μέλος στην Άθηναική Λέσχη, και ότι εκεί μόν-αχον μπορούσε να τον συναντήση άσφα-λέστερα από όπουδήποτε άλλω.

Θα του έλεγε βέβαια και τη Στρατι-ωτική Λέσχη την όποιαν μπορούσε να έ-ποκεφθή ο Κάουιν σάν Άγγιλος αξίω-ματικός, αλλά θα ήσανε πολύ τολμηρόν και έπικίνδυνον γι' αυτόν να πάη μόν-ον και μόνον δια να προκαλέσει έναν Έλληνα άξιωματικόν.

«Θα τώ τα πό όλα, σκεπτότανε, και ως διατέλλει και ως νύνη έτι τ' άφρασε, μια φορά τον Βαλέντιν δεν θα τον συν-ναντήση εύκολα, γιατί αυτός θα έρι-σκειται κοντά στην άγαπημένη του ή με τη μάνα του στό ξενοδοχείον της Άγ-γίλης».

Σάν πονηρός ρωμήος άφρασε και πέ-ρσασαν περισσότερο από δύο άρες και στό σουρούπιωμά πηγχε να δώση τις πλη-ροφορίες στον Κάουιν πού τις περίμενε μ' άνυπομονήν.

—Είμαι εύτυχης έξοχώτατε, πού εί-πε, γιατί σας φέρνω τις πληροφορίες πού είχατε ζητήσει.

—Εινε άκριβείς; τον ρώτησε ο Κά-ουιν με ένα ασυμπαρό έλέμμα.

—Άκριβέστατα έξοχώτατε.

Και τού έδωσε τις πληροφορίες τις ό-ποιες άφρασε τον Κάουιν να ένοιωσι ότι έκοπίσσε να συλλέξη.

Τού είπε ότι ο Έλληνας άξιωματικός, τον όποιον έπιθυμούσε να συναντήση έ-συχάνε στη Στρατιωτική Λέσχη και συ-χά έπίσης μετέβαινε στην Άθηναική, της όποιος ήτο μέλος, αλλ' ότι τώρα από πινον ήμερών γευματίζει εις τό σπι-τι μίς κυρίας.

—Άκριβώς εις τό σπιτι έξοχώτατε εις τό όποιον με διατάξατε να έπίδωσω μί-αν επιστολήν.

—Καλά, καλά, μουρούρισε ο Κά-ουιν.

—Έκτός απ' αυτά δεν γνωρίζω τίπο-τε άλλο έξοχώτατε.

—Τι φήμην έχει αυτός ο άξιωματικός; τον ρώτησε ο Κάουιν με την αυτή συ-νηνη ψυχραιμία.

—Την άρίστην έξοχώτατε. Ειναι έπα-γερτρίης και πλούσιος, εύγενής και έχει καλλίστους σχείους.

—Εμμεσολάβησαν κάμποσες στιγμές σι-γής.

—Ο Πατρινός έστέκετο όρθιος σάν στρατιώτης εις προσοχήν, και ο Κάουιν με τη χείρα της τσέπης έξήμνησε έρα-δέως από τό ένα άκρον του δωματίου στό άλλο.

—Επειτα από λίγες στιγμές, ο Κάουιν δεικνύονε τη σιγή.

Στό νοού του γινότανε κάποια κακή έργασία πού έπήγαζε από τό μισος πού ήθότανε κατά του Βαλέντιν.

—Καλά, είπε στον Πατρινό, σας εύ-χαριστώ. Μπορείτε να πηγαίνετε, αλ-λά σας παρακαλώ μην άπομακρυνθήτε γιατί ένδεόμηνον να σας ζητήσω.

—Επειτα από λίγο ο Κάουιν πήρε το τηλέφωνο.

Ζήτησε την Άθηναική Λέσχη και πα-ρεκάλεσε αν ειναι δυνατόν να τού δώ-σουν την πλ. αφορίαν εάν ο κύριος Φί-λιππος Βαλέντις άξιωματικός συχνάζει εκεί και ποίαν ώραν περίπου μπορεί να τον συναντήση ένας κύριος από τό ξε-νοδοχείον της Μεγάλης Βρετανίας.

—Από την Λέσχην τού έδωσαν την πλη-ροφορίαν ότι ο κύριος Βαλέντις έκτα-κτως έγενομάτιζε μόνον εις την Λέσχην εις την όποιαν ή συνήθης ώρα της πα-ραμονής του ήτο πρό του δείπνου. Τού συνέστησαν δε να ζητήσει πληροφορίες από την Στρατιωτικήν Λέσχην.

—Ο Κάουιν σκέφθηκε κάμποση ώρα αν έπρεπε να γράψη ένα προκλητικό γράμμα στόν Βαλέντιν.

Οι διαταγόν του ύπερίσχυσαν και δεν τώγραψε, αλλά σάν να ώθείτο από κάτι τό μοιραϊόν έξήλεσε και πήγε στό Λέσχην να πη δύο τρία ούσκυ να συνο-μιλήση με συμπατριώτας του της πρε-σβείας πού έούγχαναν εκεί, να παίξη καμμία παρτίδα έκάρτε και με την άο-ριστο έλπίδα ότι μπορούσε να συναντη-θή με τον Βαλέντιν.

Στη σκάλα της Λέσχης συναντήθη με έναν άξιωματικό έν στολή, ο όποιος κα-τήχητο.

—Δυσταραδίστην χωρίς να γνωρίζη ο ένας τόν άλλον.

—Ο άξιωματικός έφευγε και ήταν ά-πολύτως άδύνατον να μαντεύση ο Κά-ουιν πως ήσανε τό πρόσωπον τό όποιον ζητούσε.

—Ο άξιωματικός έκεινος ήσανε ο Φί-λιππος Βαλέντις.

Πρό όλίγου ο Βαλέντις είχε ξεκινή-σει για τό σπιτι της ναυαρχίας, όπου τον περίμενε η Έλιον, στό όρόμο κα-τά σωματίων συνήθως έναν συνάδελ-φόν του, ο όποιος είχε μάθει τυχαίως ότι ο Σερραφείμ Ζάρμπας έρισκότανε στην Άθηναική Λέσχη και έπαιζε σπαθί.

Η Λέσχη έρισκότανε στό όρόμο του, «ας πάω να τόν πάρω, σκέφτηκε, και ά-νεσθαινομε μαζί».

Στη Λέσχη ήρε γνωστούς του, και έπληροφορήθη ο Σερραφείμ είχε περά-σει χωρίς από κει, είχε παίξει σπαθί και έφυγε πρό πολλής ώρας.

—Ενας γνωστός του όμιλος πού έπαί-ζε έκάρτε-σουέτα, τον προσέκαλεσε να λάβη μέρος στό παιγνίδι, αλλά ο Φί-λιππος έκτός του ότι δεν συμπαρόσετε τα χαρτιά έέλεπε μπροστά στό μάτια της ψυχής του διαρκώς την άγαπημένη του Έλιον και δεν βέγχετο.

Καθώς κατέβαινε την σκάλα είδε τον Κάουιν πού άνέβαινε, και τόν κούτσει άδιάφορα χωρίς να τόν προσέξη.

Δεν φανατίζοντας πούς ήσανε. Είσε έναν πολιτή με άγνωστή φυσιογνωμία και έξηκολούθησε να κατεβαίνη τά σκα-λοπάτια.

—Ο Κάουιν τού έριξε κι' αυτός στην άρχη ένα έλέμμα διάδοφο.

—Επειτα όμως άκριαίως τού ήρθε στό νοού του μια φορά πού συναντάτο με έναν άξιωματικό πού κατέβαινε από τη Λέσχη, πως μπορούσε να τού ζητήσει με εύγένεια πληροφορίες περί του προ-σώπου πού τόσο μισούσε και τόσο έπι-θυμούσε να συναντήση.

Η τύχη κρίνει πολλά μυστήρια στις άνεκλήγητες ίδιορσιές της και δημι-ουργεί μοιραίες συμπτώσεις από τις ό-ποιες πηγαίνουν ή μεγάλα εύτυχήματα ή μεγάλα δυστυχήματα.

Με άπ' αυτές τις μοιραίες συμπτώ-σεις ήσανε και εκείνη.

Να συναντηθούν δύο άνδρες έντελώς μόνον στό σκαλοπάτι μιας οδεύουσας σκάλας χωρίς κανένα μάρτυρα και χω-ρίς όχη να γνωρίζη αλλ' ούτε να φαν-τάζεται ο ένας τόν άλλον.

Ο Κάουιν από την μοιραϊώδη ώθη-σι της άνεξηλήτου μοίρας άπηύθενε πρώτος τό λόγο στόν Βαλέντιν.

—Με συγχωρείτε κύριε άξιωματικέ, πού είπε.

—Παρακαλώ, πού άπήντησε ο Βα-λέντις.

Σταθήκανε και οι δύο στό αυτό σκα-λοπάτι, ένα από τα μεγάλα πλατεία μερμήρινα σκαλοπάτια των παλαιών εί-σοδών των μεγάλων σπιτιών.

Ο Βαλέντις είδε έναν κύριον, άντε-λήθη άμέσως ότι ήτο Άγγλος, και από την όμιλίαν του αλλά και από την φυσιογνωμίαν του, και τού χαμογέλασε με εύγενή προθυμίαν.

—Οι άνησυχίες και οί φροντίδες του παιδικού κόσμου. - Ένψ ξαναρχίζουν τὰ βάσα-να του σχολείου. - Η συγκίνησις στις γειτονιές. - Και η επιστροφή των φοιτητών

Μελαγχολεί ο μικρός Τωτός. Στην παιδική μορφή του ρίχνουν τα πρώτα φθινοπωρινά σύννεφα σκιάν θλίψεως.

—Σε έπηρεάζει το φθινόπωρο, Το-τό;

—Ναι. Πάρο-πολύ.

—Καταλαβαίνω: Τα φύλλα, που ξεραίνονται και πέφτουν...

—Όχι, κύριε, με διακόπτει ο Τωτός. Δεν μελαγχολώ για τα φύλλα, που ξε-ραίνονται, αλλά για κάποια άλλα φύλλα, τα όσπια δυστυχώς δεν ξεραί-νουνται.

—Παί ποια είναι αυτά;

—Τα φύλλα... των σχολικών βιβλίων και των τετραβίων.

—Κατάλαβα. Όπου νάναι θα ξα-ναρχίσουν τα μαθητικά βιβλία. Και στην σκέψιν αυτήν μελαγχολείς;

—Άκριβώς, κύριε.

—Μά σκέψου, Τωτό, τα «άγαθα της Παιδείας». Σκέψου το όνειρον του Λου-κιανού.

—Μη μου μιλάτε για όνειρα, κύριε. Διότι τις τελευταίες νύχτες με βασανί-ζουν πολλά τέτοια. Με έπικρίνουνται στον ύπνο μου ο Δημόσθνης, ο Κικέ-ρων, ο Μέγας Άλέξανδρος, ο Άντι-βας και πολλοί άλλοι. Και έπιμένουν όλοι να μάθω την Ιστορίαν των, τις ί-δέες των, τα κατορθωτά των. Μα εί-ναι δικαίον αυτό, κύριε; Επειδή σ' αυτός ήλθε η λύση, να γίνουν μεγά-λοι άνδρες, πρέπει να τα πληρώνα έ-γώ σήμερα; Όταν άκούω, ότι στις ή-μέρες μας, άναπαίρνει κάποιος και-νούργιον «μέγας άνηρ» σκεπτομαι.

—Άλλοιμον στούς μαθητάς των έρχο-μένων γενεών! Για σκεφθήτε, αλήθεια, κύριε, τι θα έγουν να τραβήξουν οι μαθητάι μετά δέκα χιλιάδες χρόνια, αήνης. Φαντασθήτε πόσους τόμους Ι-στορίας, πόσες φιλοσοφικές ιδέες, πόσα φιλολογικά έργα θα έχουν να μάθουν! Όστε φύλλος στον κόρφο τους δεν θα ήθελε να ήμουν.

Αυτές οι άνησυχίες βασανίζουν τον Τωτό. Το μόνο, πού τον παρηγορεί κά-πως, είναι ή σκέψις, ότι είναι μαθητής του 1938 και όχι του 10.000 μετά Χρι-στόν.

Οι ήμέρες περνούν. Η ήμερομηνία της έναρξης των σχολείων διαρκώς πληθαίνει. Και ή άνησυχία του 10τού μεγαλώνει.

—Χές την νύχτα είδα, μου λέγει, στον ύπνο μου τον Άρχιμίδη. Ήταν σκυμμένος στην λύσι των προβλημά-των του και μού άνέκραξε: «Μη μου τούς κύκλους τάρταρε». Γιγναι έξω φρενών; Καί σού, τό λέγω, γιατί μού τάρταρε τα κυκλινά με τούς φίλους μου; Ήλθε μετά ο Όμηρος «Ειδά-βας, πού είπε, να μάσης γράμματα, γιά να μη μείνης στραβός. Για σκε-φθήτε, κύριε: Νά σας τό λέγω αυτό ένας θεοστέρβος.

—Ο Τωτός δεν χωνεύει τις τέτοιου εί-δους συμβουλές. Γιγναι έξω φρενών, όταν τον προτρέπουν οι άλλοι, να γί-νη έπιμελής.

—Δεν φθάνουν, μου εξωμολογήθη, οι άλλες σκοτούρες μου. Έχω και τούς δικούς μου, οι όποιοι κάθε λίγο και λιγάκι μου έπαναλαμβάνουν: «Κύτταξε και τα μαθημάτα σου, Το-τό. Τα σχολεία θ' άνοίξουν μεθαύριο».

—Εγώ προσπαθώ να ξεχάσω τό βασί-νο, πού με περιμένει, και αυτό μού τό ύπενωμίζουσιν διαρκώς. Λές και ε-γώ φθάνω.

—Μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

Και τό ζευγάρι καταρτάται εκ βάθους καρδιάς την Παιδείαν.

—Ανάθεμα τα γράμματα, Χριστέ και πού τα θέλει!

—Τι γιά κάμουμε; Ο Τωτός πρέπει να πάη στό σχολείο.

—Η μεγάλη κόρη της οικογενείας πρέπει να διακόψη λίγο πρόωρος το είδύλλιον, πού έπλεξε στην έσοχή.

—Όστε φεύγετε αύριο; Ρωτά πε-ρίλυτος ο νεαρός.

—Ναι, άγάπη μου. Τα σχολεία, βλέ-πεις, άρχίζουν αύριο έρώτος.

ΑΦΟΥ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΛΛΗΛΟΤΡΩΓΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΤΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

Πώς δεν δά εξαφανισθούν τα τελευταία λείψανα των σπανίων θηρίων

Η μανία του ανθρώπου, όχι μόνον για κυνηγετικούς σκοπούς πολλές φορές, αλλά και απλώς για την αδηφάγη ευχαρίστηση να σκοτώνει και να εξολοθρεύει, έχει επεκταθεί ολίγον κατ' ολίγον εις όλες τις ηπείρους και εις τα έρημωμένα ακόμη που εδρύνονται στη γη των άστρων.

Η υίαν του πλουτισμού πολύ περισσότερο από την δίψαν των περιπετειών, ώθησε τους ανθρώπους, ως πρακτικούς επιδρομείς, και στις περιοχές εκείνες που κόσμου όπου διά μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι οι κλιματολογικές συνθήκες δεν θα επέτρεπαν να εκτείνονται οι εύρεσις κλίμακα την δράσι του. Έτσι, δεν έμεινε προφυλαγμένος από την καταστροφή αυτή, την οποίαν δυστυχώς απειλείσκειτα σκορπίζει παντού ο άνθρωπος, ούτε οι παγωμένες και αφιλόζωνες περιοχές γύρω στον Βόρειο Πόλο.

Ευτυχώς η σκέψις ότι τα είδη των ζώων, πολύτιμα από πάσης άποψως για τον άνθρωπο, δεν πρέπει να καταστραφούν τελείως και να εκλείψουν κατέκτησε σιγά-σιγά έδωκα και επέβληθη εις το τέλος.

Πρώτοι οι Ηνωμένα Πολιτεία της Αμερικής έδωσαν την σκέψιν αυτήν εις εφαρμογήν. Ήδη, πολλά ζώα είχαν τελείως εξαφανισθεί, αλλά έπρεπε να σωθεί ότι ήτο δυνατόν να σωθεί ακόμη. Τη 1872 ιδρύθη το εθνικόν πάρκον «Γιέλοφστον» προς προστασίαν της γλωρίδος της Αμερικής.

Μετά την Αμερική ήρθε η σειρά της Αγγλίας, η οποία έσκέθη επίσης ότι έπρεπε να διασώσει τα ζώα των άποικιών της και ίδρυσε το εθνικόν πάρκον «Κρίγκερ» εις την Νότιον Αφρικήν.

Τα άλλα κράτη ήκολούθησαν και μετά υία άπαραντος έκτασις άπέτελεσε το εθνικόν πάρκον του Βελγικού Κογκό και άλλη έκτασις εις την Γαλλικην Γουινέα άρίσθη επίσης ως άσφαλιστον ενδιαιτήμα των γοργιλών, οι οποίοι εκινούνταν να εξαφανισθούν.

Η Γερμανία είχε επίσης όρισει άρμόμενες έκτασις ως πάρκας στις πρώην άποικίας της και η Ιταλία έμμηθη το μέτρον εις την κατακτηθείσαν Αθιοπία.

Παρόμοια πάρκα έχουν ιδρυθεί επίσης εις την Αυστραλίαν και εις άλλα μέρη του κόσμου.

★

Έντος όμως τούτων και τα ζώα της άρκτικής περιοχής εκινούνταν να εξαφανισθούν. Η άνατολική άκτή της Γροιλανδίας, θορείως του Σκόρεσμπάου, έφεραν την θαλάσσης, λεοντών της θαλάσσης, πολικών άρκτων και άλλων μικρότερων γουνοφόρων ζώων.

Ο Δανός έξερευνητής των πολικών άκτων Έλβιν Πέτερσον με δύο άσποα άρκούδιπούλα.

τη νήσο, έπιστοποίησαν την ύπαρξιν μαγοθών, έλεφάντων της θαλάσσης, λεοντών της θαλάσσης, πολικών άρκτων και άλλων μικρότερων γουνοφόρων ζώων.

Μόι ως εγνώσθη η ύπαρξις μεγάλου

θηγών και Δανών κυνηγών εις άπόστασιν 15-20 χιλιομέτρων ή μία από την άλλη. Και ήρχισε άνηλεές το σκο-οι μεγάλες φώκες και οι έλεφάντες της θαλάσσης, οι οποίοι έκ τότε είχαν σχε-λυν διαφύγει τον κίνδυνον των κυνηγών, ευρέθησαν με μίαν υπό τέτοιον διωγμόν, ώστε εάν το έντατικό κυνηγι συνεχίζετο επί μερικά έτη ακόμη, θα εξαφανίζοντο άσφάλως.

★

Η Δανική Κυβέρνησις έσκέθη εύτυχώς τέλος, όπως και οι Κυβερνήσεις των άλλων χωρών προηγουμένως, ότι έπρεπε όχι μόνον από άπόψως έπιστη-τωμα και φοβερή ή καταστροφή. Και μινική, αλλά και από άπόψως συμ-φροντος, να προστατεύση τα ζώα των πολικών περιοχών και προς τούτο άπέ-στειλε ειδική άποστολήν εις την Γροιλανδία και εις τας άρκτικές περιοχές και νήσους, διά να μελετηθή πού θα ήτο το κατάλληλότερο μέρος όπου να ιδρυθή ένα πάρκο, το «πάρκο του Βορείου Πόλου», όπως θα άνομασθή, όπου θα εύρον καταφύγιον και προστασίαν δια εν γένει τα ζώα των άρκτικών χωρών, τα οποία κινδυνεύουν να εξαφανισθούν.

Έκτός όμως της άνατολικής άκτής της Γροιλανδίας είχε άρισμένον άδασος και έκτασιν, η έπιτροπή έκρινε ότι ή καλύτερα περιοχή για την ίδρυσιν του πάρκου εινε εκείνη πού έπεκτείνεται από το Φωρτ νοτίως της Γης του Θραγκισκού Ιωσήφ μέχρι της Γης της Γερμανίας προς βορράν. Η περιοχή αυτή παρουσιάζει τις ευνοικώτερες συνθήκες για την ίδρυσιν του πάρκου. Στη γη των πολυαριθμών νήσων φύονται πάντοτε άρκετά είδη χαμηλών και μικρών χόρτων, τα οποία χρησιμεύουν προς διατροφή άσπρων θωών, των μουσοθών, και άρκετών μικρών τρωκτικών.

Τα ζώα αυτά χρησιμεύουν πάλι ως τροφή της άσημένας άλγης, του λευκού λύκου και της πολικής άρκτου. Ταυτοχρόνως θα μπόρουν να ζήσουν και να πολλαπλασιασθούν μακριά από τους ανθρώπους, εις τας άσείας φάοντες, οι φώκες, οι λέοντες της θαλάσσης και οι έλεφάντες της θαλάσσης όπως και δια τα είδη των πολικών πτηνών.

Έτσι το «πάρκο του Βορείου Πόλου» θα άποθή πραγματικώς ευεργετικόν διά την διαφύλαξιν και την διάσωσιν όλων των ζώων των άρκτικών χωρών, τα όποια άλλως θα εξαφανίζοντο άσφάλως από τον πλανήτη μας.

κυρίων. Ίσως ή λεπτομέρεια αυτή εινε ή πλέον ενδιαφέρουσα, ενώ εινε τόνον συνηθισμένον το μηχανικόν χαμόγελο, ακόμη και εις τους ανθρώπους.

Και τώρα κάποιος θα παρατηρήση το έξης: ότι ο έφευρτής έφερέθη ευγενέστατα άπάναντι των γυναικών. Διότι, ενώ έφευρε και κατεσκεύασε τον μηχανικόν άνδρα, δεν έκαμε το ίδιον και με την γυναίκα. Ίσως διά να μη δημιουργήση ιστορία εις τον Ροβέρτον και ν' άποφυγεθών διάλογον όπως αυτές:

— Ροβέρτε, θέλω να μωδ πάρηξ ένα καινούργιο καπέλλο.

— Μα αυτό πού φορείς εινε ακόμη κα-τακαινούργιο, Ροβέρτα...

— Ναί, αλλά δεν εινε της μόδας. Ό-λες οι φίλες μου έχουν καπέλλα της τελευταίας μόδας.

— Και όμως το άγόρασες τον περασμέ-νο μήνα...

— Δεν έχει σημασία... Η μόδα αλλά-ζει από μία μέρα στην άλλη. Έσύ όμως δεν καταλαβαίνεις από τέτοια πράγμα-τα...

— Τι λες, Ροβέρτα!...

— Βέβαια... Άγ! τι δυστυχισμένη πού είμαι! Θέλω να χαρίσωμ!

Σ' αυτό το σημείον έπεμβαίνει ο έφευ-ρτής:

— Δεν θα χαρίσετε καδούλο, Ροβέρ-τα! Σ' αυτό το ζήτημα μόνάχα εγώ μπο-ρώ ν' άποφασίσω.

— Έπειτα ή φωνή γίνεται πού άπαλή, πού γλυκερά:

— Θέλεις καινούργιο καπέλλο; Καλά. Θα σοδ το άγοράσω εγώ εάν ένοιωτα-ς το έπιπρέπει ο Ροβέρτος.

Αλλά ο Ροβέρτος δεν έχει καμμία αντίρρησην γιατί δεν εινε ή πρώτη φορά πού ένας σούγνος έπιπρέπει εις έναν άλλον να πληρώση το καπέλλο της γυναι-κας του.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΡΟΜΠΟΤ ΠΟΥ ΕΠΗΡΕ ΑΡΙΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ο μηχανικός άνθρωπος, ο Ρομπότ, έ-δωσαν εξετάσεις την περασμένην έβδο-μάδα εις το Λονδίον, και έπέτυχε με το άριστο. Έκομε τας κινήσεις ενός ανθρώ-που, επανέλαβε τας φράσεις του και έ-μμηθη εις όλα τον έφευρτήν του, ώστε ήμμορει να θεωρηθή ως ο πλέον ιδεώδης αντικαταστάτης του ανθρώπου.

Το αυτόματον αυτό όπυκείμενον, πού ήμμορει να παραχθή κατά γυάλας, κατ' εικόνα και μορφήν κατά την μορφήν, κατά ή και διασπορευθεί εις την μορφήν, κατά ή βούλησιν, έχει ήδη ένα όνομα: λέγεται Ροβέρτος και, άργότερα ίσως, άποκτήσει και φύλην. Τότε όμως θα χάση την σημι-νήν του άδαν, διότι θα σκέπτεται, έ-στω και κατά τον ίδιον του τρόπον, και έπειδή αυτό άκριβώς άποτελεί το μεγα-λύτερον τρωτόν του ανθρώπου. Προτού, λοιπόν, διαφαιρή μέχρις αυτού του ση-μείου, άς εξετάσωμε ένα προς ένα τα προτερήματά του.

Χωρίς να θέλωμεν να κάνομεν φιλο-σοφίαν της καλής άρας, ο συμπασάν-τος αυτός Ροβέρτος, και σκέπτεται αυτό πού τον άπογορεύουν να σκεφθή οι άλλοι, αν και κινείται με τον άσώματον, δεν διαφέρει πού από μερικούς γνωστούς μας, και άκριβώς έκείνους πού δεν μας χαλούν ποτέ το χατήρι, εις όλα άνεκάρητος τα ζήτήματα. Εινε, λοιπόν, πρώτης τάξεως σούτρωρος και θα ήμμο-ρούσε να εινε και ιδεώδης φίλος εάν ήτο δυνατόν να άποκτήση φύλην.

Εν τώ μεταξύ ο Ροβέρτος εινε ένας

πρώτης τάξεως τζέντλεμαν. Σας υποδέ-χεται με το καπέλλο στο χέρι, σας έρω-τά περί της υγείας σας, όποκλινόμενος εις τας κυρίας, πού δεν ήμμορει να κρύ-ψουν τον θουασμόν τους.

Έπειτα, κάποιος έκ των παριστάμέ-νων, συνηθώς ο έφευρτής και κατασκευ-αστής του, ό οποίος δικαίως διεκδικεί την πατρικήν του λέγει:

— Δεν παίρνετε ένα ούτσκι με σόδα, κύριε Ροβέρτε;

— Ευχαρίστως! άπαντά ο μηχανικός άνθρωπος και σερβίρεται μόνον του, με τα γανθοφορέμενα χέρια πού δίνουν την έντύπωση ενός τελείου τζέντλεμαν.

Και τί να πη κανείς δια την κομψότη-τά του Ροβέρτου; Σωστό το γουρουνί! Πανταλόνι με τσάκισ της άρας, ασκάκι με μαστό, άσπρες γκέτες, παπούσια γυαλισμένα, φρεσκοβουρλισμένα και χα-ρίστρα εις τα μαλλιά.

Εινε άπερίγραπτος ο ένδοξισμός των κυριών διά τον μηχανικόν αυτόν άν-θρώπον. Μερικά έξ αυτών, πλουσιώτα-τος, μόλις τον είδαν έσπευσαν να έρωτη-σουν την τιμήν του άνεκτιμήτου αυτού άνθρώπου, πού ενεργεί εις όλα και καθ' όλα σύμφωνα με την ένδοξιαν σας.

— Τρεις χιλιάδες λίρες! άπήνητην ο έ-φευρτής του.

Εινε, βέβαια, όλιγον άκριβός ο άν-θρώπος αυτός, άφού με πολύ όλιγώτερον ήμμορει να αγοράσεται έναν άλλον Ροβέρτον. Έπάρχει όμως ή πιθανότης ο άλλος να ειναι σιτοχόρ πολύ περισσότερα και

έπι πλέον να μην ήμμορειτε ν' άπαλα-γίητε από αυτόν, όταν κατακτήση φορι-τός. Ο Ροβέρτος όμως εινε προικισμέ-νος με όλα τα καλά προτερήματα δια τας γυναίκας και πρό παντός δεν σκέ-πτεται, δηλαδή, δεν συζητεί και δεν φέ-ρει αντίρρησης.

Εινε πάντοτε εις την διάθεσιν σας, έ-τοιμος να κινήση ή να σταθή κατά την έπιθυμίαν σας. Το μόνον τρωτόν του εινε ότι έξασια ήμμορει να πάθι μίαν θλίβην ο άργονισμός του και να πάσχι να σας ύπακούη. Αυτό όμως διορθώνεται και ο μηχανικός άνθρωπος γίνεται πειθισμός όπως και πριν. Ένώ όταν χαλάζει ο μη-χανισμός του άληθινού ανθρώπου...

Η έπιτυχία την οποίαν έσημείωσεν ο Ροβέρτος εις το Λονδίον δεν περιορίζε-ται μόνον εις το γυναικείον φύλον. Και οι άνδρες έθαύμασαν τον τελειότατον αυτόν τζέντλεμαν, ίσως έπειδή είχαν και-ρών να δοούν ένα τέτοιον εύπατηρόν.

Εινε ένας άνδρας με τον όποιον ήμμο-ρεί κανείς να συζητήσει επί όλα, γι-ατί, μόλις τον είδαν έσπευσαν να έρωτη-σουν την τιμήν του άνεκτιμήτου αυτού άνθρώπου, πού ενεργεί εις όλα και καθ' όλα σύμφωνα με την ένδοξιαν σας.

Εκτός άπό αυτό ήμμορει κανείς να τον κάνη συνεταιρόν εις την έπιχειρήσιν του, χωρίς να ύπαρχει φόβος ότι θα εξαφανι-σθή κάποτε συνταποκομίζων και το τα-μείον.

Ο μηχανικός άνθρωπος εινε ευγενέ-στατος άκόμη και όταν πρόκειται να σας άποχαρηθή δια να φύγη. Όποκλίνεται με ένα χαμόγελο και άποσύρεται χωρίς να στρέψη τα ύατα όταν εδρίσκεται προ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΜΕΝ

ΑΙΘΟΥΣΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝ

Η Αθήνα ως γνωστόν στερεί-ται μίαν εύπρεπτον αίθουσαν συναυλιών. Διά να είμαι πιο άκριβής, στερείται παντελώς αί-θουσας. Διότι τα κοινοτο-βριθή και ήμ ερειπωμένα «Ο-λύμπια» κάθε άλλο παρά αίθου-σα συναυλιών ήμμορουν να όνο-μασθούν. Και όμως δέκα περί-που, ίσως και περισσότερα χρώ-νια κατορθώσαμεν να όπηρεσο-μεν αυτήν την κατάστασιν και να είμεθα άπογορευμένοι να στε-γάζωμεν την ευγενέστεραν και λεπτότεραν τέχνην εις ένα κτί-ριον πού δημιουργεί εχθρός έξ άρχης την αντίπαθειαν. Μία πρωτεύουσα πού παρουσιάζει την μουσικήν κίνησιν των Αθη-νών, από την οποίαν περνούν κατά την διαρκείαν του χειμώ-νος καλλιτέχναι διεθνούς φήμης, εινε μειωτικόν να μη έχη μιά αί-θουσα, όχι πολυτελή, αλλά έ-πλως έδρεπτη, δια τα συναυλί-ας της. Είπαμεν δεν έχομεν, άλ-λα μιά αίθουσα άνταξία των συγχρόνων άπαιτήσεων θα μπό-ρουν να ύπάρξη. Διότι εάν πά-ρωμεν την καθαρώς αισθητικήν πλευράν, κάθε άλλο παρά μέ-σα εις τα «Ολύμπια» θα την Ι-κανοποιήσωμεν. Αλλά και το αισθητικόν μέρος ήμμορουν να παραβλέψωμεν, όταν θα εί-χαμε ως αντίσταθμια τα άρ-τια τεχνικά μέσα πού θα έπε-δεικνυαν την μουσικήν έκτέλε-σιν. Ακουστικήν, φωτισμόν, σκηνήν ή εξέδραν, άδρόμια δά-πεδα, άπομυόνισον ήχων κ.λ.π.

Από αυτά τίποτε δεν ύπάρχει-ται εις τα «Ολύμπια». Τούταν-τίον και οι καμπάνες της ζωο-δόχου άκούονται, τα κλάζον-των άποκινήτων, οι συνομιλίες των υπαλλήλων του μπάρα, μόνι-μως πλήρη των Έλληνικών θεά-τρων, ο άέρας πού πολλές φο-ρές άναστατώνει τους γενεκές της στήνης και προσβάτει άπρό-σκλητα κροσάτα, με τους έξερε-σιότητες. Δεν θα έχασον τον συμπαθέστατον βιολονταίστα Πατιγκόρσκι, πού δίκνομε την άρια του Μπάχ, διότι ή βροχή και ο άέρας πού δημιουργούν μίαν φοβερή, συνοδείαν. Ούτε και την μεγάλην Λόττε Λέμαν, η οποία δίκνομε ένα τραγούδι του Ρ. Στράους, διότι ή θύε-λα, ο θεός να την κινή θύελλα, έχάλασε τα σφύριμα του ήλε-κτρικού. Σε τέτοιο, λοιπόν, περι-βάλλον πώς ήμμορει να ύπάρξη όβλογος μουσική έκτέλεσις, συ-κέντρωσις πνευματική των μου-σικών και του κοινού; Θυμώ-μαι πολλές φορές τον κ. Οίκο-νομηδιν συμπελεκόμενον διότι το καλοφέρν δεν ήταν έπαρκώς ζεστό, ή διότι ελήρχοντο εις την αίθουσαν ύποπτα άρώματα ή διότι ο καφετής περιφερότο με τον δίσκο εις την αίθουσα. Παρ' όλα αυτά ή αίθουσα πα-ρουσιάζει ρωμαρέτητα και άθλι-ότητα. Και γι' αυτό πρέπει να θεωρηθή σημαντικόν γεγονός ή γνωσθείσα ελπίσις ότι οι Ιθώ-νιντες το Μετοχικόν Ταμείον του Στρατού άπεφασάσαν την διεύρυσιν της σκηνής της ά-ραιας και εύπρεπτος αίθουσας του μεγάρου του «Πλάλας».

Και να είμαι άκριβής οι έργα-σία ήρχισαν από την έπίβλεψιν των άρχιτεκτόνων Κασσάνδρα και Μπόνη.

Ναί, κύριοι, ή είδησις αυτή εινε σπουδαιότατη, διότι κατά 99 % θα θέση τέρμα εις την ά-θλίαν έμφάνισιν των συναυλιών μας, οι όποια θα μεταφερθούν και θα δίδονται εις το «Πλά-λας».

Το «Ωδειον Αθηνών» πα-ρακολουθεί την έργασίαν, έδω-σε την γνώμην του μαζί με άλ-λους ενδιαφερομένους και έλπί-ζεται ότι ή έναρξις των συμφω-νικών μας συναυλιών θα γίνη έφέτος εις το «Πλάλας».

Ίσως να ύπαρχουν αντίρρη-σεις διά την ακουστικήν. Εινε γεγονός ότι δεν ύπαρχει όμοιο-γένεια εις την ακουστικήν της αίθουσας. Ακόμη ότι άριστοι άρ-θρανα ήχουν σκληρά. Δι' όλα αυτά πάντως καταβάλλεται προσπάθεια να ληφθή κάποια πρόνοια.

«Οτιδήποτε πάντως κι' αν γί-νη ή αίθουσα αυτή θα προσδώ-ση μίαν αήλην εις τας συναυ-λίας μας και θα σημειώση μίαν άπαρχήν γενικώτερας βελτιώσε-ως, με τέρμα την άνέγερσιν του άραιου μεγάρου του «Ωδειου Αθηνών». Εκεί θα ύπάρχη αί-θουσα άνταξία των Αθηνών και εκεί ή μουσική θα έδρη την στέ-γην πού της άξίζει, τον πραγμα-τικόν ναόν της Τέχνης.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΑΝ

—Ο—

Η συμφωνική όρχή-στρα και ο κ. Δ. Λεβίδης

Εις άπάντησιν άρθρου του συνεργάτου μας κ. Μιχ. Κυριακίδη υπό τον τίτλον «Έχομεν Συμφωνικήν Όρχήστραν»: Ο κ. Δ. Λεβίδης, μουσικοσυνθέ-της, μ'ας άποστείλλει μακράν έπιστολήν, την οποίαν έλλείπει χώρου άδυνατούμεν δυστυχώς να δημοσιεύσωμεν διότι ο κ. Λεβίδης έποστηρίζει ότι το «Ωδειον Αθηνών» δεν ειναι πλέον εις θέσιν να έχη μίαν όρ-χήστραν, έδιδε δε έως τώρα τας συναυλίας έχι διότι είχε Ιδικήν του όρχήστραν, αλλά διότι καθήριζε τοιαύτην με την έπιχορήγησιν του Κράτους και του Δήμου. Κατά μείζονα λόγον, λέγει περαιτέρω, αεί-νον, ο Ραδιοφωνικός Σταθμός με το κύρος του Κράτους, θα αναλάβη τας συναυλίας ας-τάς προς έξυμπρέτσειν των πραγματικών συμφερόντων της έλληνικής μουσικής.

Διά τον κ. Μητρόπουλον γράφει ο κ. Λεβίδης, ότι έχει πενήντα και πλέον κριτικάς εις τας όποιας εκδηλώσεις των θουασμών του δια το ταλέντον του Μητροπούλου, αλλά και την έπιεικίαν του δια τας μαε-στρικάς του αθθαρείας. Διό-τι δεν δύναται να του συγχω-ρήση ότι διασκεύαζε κορυ-ατέτα Μπετόδεν και Γκρήγκ χωρίς να σέβεται την μνήμην των συνθετών αυτών.

Όσον άφορρά την φράσιν του κ. Κυριακίδη «λέγοντες ότι ο κ. Λεβίδης ειναι διεθνούς φήμης συνθέτης», ο τελευταίος άπαν-τά ότι από είκοσιετασις και πλέον έπαίχοντο και παίζον-τα έργα του από διεθνούς φή-μους μαέστρους και τουτο ε-φειλε να το γνωρίζη ο συνε-ργάτης μας.

Η αισθηματική ζωή των μεγάλων καλλιτεχνών

Τρείς γυναίκες στη ζωή του Βέρδη

Η επίδρασις των στην τέχνη του

Και ποιός δεν έχει λικνισθή από τις μελωδίες και από τις άριές πού έχάρισαν στον κό-σμο οι όπερες του μεγάλου Ι-ταλού μουσουργού; Όχι μόνον οι παλαιότεροι, όχι μόνον εκεί-νοι οι όποιοι έζησαν στην εποχή του Βέρδη, μαζί με τον Βέρδη και οι όποιοι ως έκ τουτου έχα-ρθηκαν από την πρώτη εμφάνισιν του κάθε δημιουργήμα του μεγάλου και έμπνευσμένου κα-λλιτέχνη, αλλά και εκείνοι, οι όποιοι ήσαν παιδιά τότε και βρέθηκαν μεγάλαι μετά τον θά-νατον του Βέρδη, και οι νεότε-ροι ακόμη, ή σημερινή γενεά

του έργου του μουσουργού, του «Όμπερτο», ο διεθυντής της Σκάλας του Μιλάνου, άνεξήγη-σε τον Βέρδη στη φτωχική του κατοικία γιέ να του παραγγεί-λη να γράψη μιά κωμική όπε-ρα. Ο Βέρδη ήταν όλιγόλογος, συγκεντρωμένος, δειλός.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Τους δεν δέχονταν ευνοϊκά την δεύτερη αυτή όπερα του Βέρδη. Σφουρίματα και άποδοκιμασία γεμίζουν το θεάτρο και παρ' ό-λη την άγανάκτηση της Στρεπ-όν, ή οποία από σκηνης φωνάζει εις το κοινόν ότι άδικεί «την με-γαλύτερη μουσική μεγαλοφω-νία του κόσμου».

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Οι τρεις γυναίκες πού έπαιξαν άποφασιστικόν ρόλο, στη ζωή του Βέρδη

των είκοσι και είκοσι πέντε έ-τών.

Ο «Ενώνη», ή «Τραβιάτα», ή «Ραβόττο», ή «Ριγολέττο», ή «Αλτά», ή «Οθέλλος», εινε έργα τα οποία από της σι-γής πού ένεφερασθήσαν εις το κοινόν από της σκηνης των δια-φορών θεάτρων, εξακολούθησαν μέχρι σήμερα να γονιτεύουν τα πού διαφορετικά κοινά εις όλα τα μέρη της Ύψλης. Η μου-σική τους εινε άσπαστη και δεν έχει γερνάσει καθόλου, σημε-ρύτε από πενήντα έτη από μω-τό αϊώνα, πού έχει γραφή.

Ο Βέρδη ως δραματικός μου-σικός κατέφερε με το σπαθί του μίαν έξαιρετική θέσι στο διεθές θεατρικόν ρεπερτόριο και άναμφισβήτητος μπορεί να πη κανείς ότι μέχρι σήμερα δεν έχει άλλον θύον τον, έ-κτος από τον τιτανα του Βορρά, τον Βάνερ, ο οποίος όμως ή-κολούθησε άλλους δρόμους, άλλ-λας μεθόδους, άλλη τεχνολο-γία.

Δεν ύπάρξε όμως ο Βέρδη μόνον δραματικός μουσικός και ποιητής. Το δράμα της ζωής πού άγγιζε άπό πού και πού τον περριέβαλε από την νεότητά του.

Ο Ιωσήφ Βέρδη ήταν υιός χωρικού άπό ένα μικρό μέρος της Ιταλίας, από το Ρόκκο, και όταν ήρθε χωρίς μέσα εις το Μπασέτο ο πλούσιος έμπο-ρος Μπαρέτσι τον έβουλήσθη στη μελέτη της μουσικής. Κατόπιν ο Βέρδη παρηγοήθηκε με την κόρη του ευεργέτου του την Μαργαρίτα Μπαρέτσι.

Μετά την έπιτυχία του πρώ-του έργου του μουσουργού, του «Όμπερτο», ο διεθυντής της Σκάλας του Μιλάνου, άνεξήγη-σε τον Βέρδη στη φτωχική του κατοικία γιέ να του παραγγεί-λη να γράψη μιά κωμική όπε-ρα. Ο Βέρδη ήταν όλιγόλογος, συγκεντρωμένος, δειλός.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

Η πρώτη του γυναίκα ή Μαργαρίτα Μπαρέτσι, διεξήγα-γε τας διαπραγματεύσεις με τον παύλογο διεθυντή του μεγάλου θεάτρου του Μιλάνου και έπέτυχε γι' αυτόν άνδρα της τους συμπεριφέρους δυνατούς δρους. Δεν ήταν ή πρώτη και ή νέα όπερα εινε ένας θρίαμ-βος.

για να καταστήση εύκολότερη τη ζωή του ανθρώπου πού είχε άναστήσει και του όποιου, είχε διασφαλή μέσα στην άνάπη της, την μεγαλοφωνία.

Η Μπαρέτσι τον έβουλή-σε εις όλα τα σκληρά χρό-νια της άρχις του σταδίου του και ύπάρξε ο καλός του προ-στάτης άγγελος μέχρι του θά-νατου της. Πολλά χροστάτα ο' αυτήν ο μεγάλος, πάλαι μου-σοεργός, όμως όρκησθη στην πρώτη του γυναίκα ότι εάν θα έπάρχε ποτέ άλλη κυρία Βέρ-δη, και έτσι μόνον όταν ο έδερ-γάτος του και πεθερός του τον έπληλασε από τον όρκον του, έ-τέλεσε ο Βέρδη τους γάμους του, στην εκκλησία του Μπου-όστο με τη δεύτερη γυναίκα του.

Εν τώ μεταξύ έπέρασαν τας χρόναι και μπηκε στη ζωή του Τερεζίνα Στόλτε. Πρωταγόνι-στρια εις διάφορα έργα του, εί-χε συνάψει με εκείνη τον έ-κτα

Παραδοξολογίες... αληθινές

‘Η ώραιότερη αγάπη έκδηλώνεται στα γηρατιά

Αυτό υποστηρίζει ο μέγας συγγραφέας Μπέρναρ Σόου σε μία συνέντευξή του που έδωσε σε μία αγγλίδα δημοσιογράφο.

“Ο Μπέρναρ Σόου δεν δίνει συνεντεύξεις. Δεν δέχεται δημοσιογράφους. Μία όμως συντάκτης γυναικείου λογοδότης, κατάφερε να τον πείσει να δώσει μία συνέντευξη. Ο Σόου, κύριε Σόου, τού είπα, δεχόμαστε να μου δώσετε μίαν συνέντευξη;”

—Δεσποινίς, της απάντησε ο Σόου, δεν δίνω ποτέ συνεντεύξεις, διότι απεχθάνομαι την αμάθεια.
—Την αμάθειαν ποιαν;
—Την δημοσιογράφων, δεσποινίς.
—Τι σας εφταίξαν οι δημοσιογράφοι; Παραποιούν μήπως τις ιδέες σας;

—“Όχι, αλλά με τὸ νὰ ἐργάζονται νὰ μὲ ρωτοῦν γιὰ κάτι, σημαίνει εἰς οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ξέρουν. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀμάθεια; Ἀλλὰ πολλὲς φορές, συνέχισεν ὁ Σόου, ἡ δημοσιογραφικὴ ἀμάθεια εἶναι θελκτικὴ, ὥστε σὴν περιπτώσει τὴν δική σας, δεσποινίς. Καὶ γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς ὅτι θὰ μὲ ρωτήσετε.”

“Ἐμμέρος λοιπὸν, σὰς ἀκούω.
—Ἡ δεσποινίς δημοσιογράφος ἔσπευσε νὰ υποβάλῃ εἰς τὸν Σόου τὸ ἐρώτημα τῆς συνεντεύξεως.
—Τί φρονεῖτε περὶ ἔρωτος, κύριε Σόου;

—Δὲν τὸν ἐγγνώρισα ἀκόμη, δεσποινίς.

—Τί ἐννοεῖτε ἀκόμη;
—Ἐννοῶ, τί ἐγὼ τὴν ἐλπίζω, πῶς θὰ τὸν γνωρίσω ὅταν γηράσω περισσότερο.

—Δὲν σας καταλαβαίνω, κύριε Σόου. Οἱ ἀνθρώποι ἐρωτεύονται, ὅταν εἶναι νέοι, ὅχι ὅταν γηράσουν.

—Μὲ συγχωρήτε, δεσποινίς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος οὐδέποτε τὸν ἐπεδίωξα.

—Γιατί;
—Διότι ὁ ἔρωτας τῶν νέων εἶναι τὸ ἀσχημότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

—Μὰ τί λέτε, κύριε Σόου;
—Αὐτὸ πού ἀκούσατε, δεσποινίς. Ὁ ἔρωτας τῆς νεότητος εἶναι ἀφορητικὸς ἀσχημίας. Καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Τί ποθεῖ καὶ ἀγαπᾷ κανεὶς; Ἐκεῖνο πού ἔχει ἢ ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει;

—Ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει, φυσικά.
—Ὁραία. Ἀς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτας εἰς τί ἀποβλέπει; Εἰς τὸ ὡμορφίη ἢ σὸ ἀσχημῶς; Μὲ ἄλλα λόγια τί ἐρωτεύεται ὁ κάθε νέος; Τὴν ὡμορφίαν ἢ τὴν ἀσχημῶς;

—Τὴν ὡμορφίαν φυσικά.
—Ἐξόχα. Γιὰ νὰ ἀποβλέπῃ λοιπὸν ὁ ἔρωτας εἰς τὴν ὡμορφίαν, γιὰ νὰ ποθῇ τὴν ὡμορφίαν, σημαίνει κατ’ ἀνάγκην, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔχει τὴν ὡμορφίαν καὶ γι’ αὐτὸ τὴν ποθεῖ. Δὲν εἶναι ἔτσι δεσποινίς;

—Ἐτσι εἶναι.
—Ἀρα παραδέχεσθε, ὅτι ὁ ἔρωτας, αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν, δὲν ἔχει ὡμορφίαν, δηλαδή εἶναι ἀσχημίας.

—Τὸ παραδέχομαι.

—Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα γιατί ἀπεχθάνομαι τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος.

—Καταλαβαίνω.
—Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, δεσποινίς καὶ αὐτὸ, πού σας εἶπα σὴν ἀρχή. “Ὅτι δηλαδή εἰσθε φοβερὰ ἀμύθη, ὥστε ἀλλοῦτε ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι.”

—Γιατί τὸ λέτε αὐτὸ, κύριε Σόου;
—Διότι ἔπρεπε νὰ ξέρετε, δεσποινίς, ὅτι αὐτὸ, πού σας εἶπα προηγουμένως γιὰ τὸν ἔρωτα, εἶναι ἰδέες ἐν ὧν ἀρχαίον φιλοσόφου. Ἀλλ’ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν, “Ἄν δὲν τις ἐλε-

φωί; Παραποιῶν μήπως τις ιδέες σας;”

—“Ὁχι, ἀλλὰ με τὸ νὰ ἐργάζονται νὰ μὲ ρωτοῦν γιὰ κάτι, σημαίνει εἰς οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ξέρουν. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀμάθεια; Ἀλλὰ πολλὲς φορές, συνέχισεν ὁ Σόου, ἡ δημοσιογραφικὴ ἀμάθεια εἶναι θελκτικὴ, ὥστε σὴν περιπτώσει τὴν δική σας, δεσποινίς. Καὶ γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς ὅτι θὰ μὲ ρωτήσετε.”

“Ἐμμέρος λοιπὸν, σὰς ἀκούω.
—Ἡ δεσποινίς δημοσιογράφος ἔσπευσε νὰ υποβάλῃ εἰς τὸν Σόου τὸ ἐρώτημα τῆς συνεντεύξεως.
—Τί φρονεῖτε περὶ ἔρωτος, κύριε Σόου;

—Δὲν τὸν ἐγγνώρισα ἀκόμη, δεσποινίς.

—Τί ἐννοεῖτε ἀκόμη;
—Ἐννοῶ, τί ἐγὼ τὴν ἐλπίζω, πῶς θὰ τὸν γνωρίσω ὅταν γηράσω περισσότερο.

—Δὲν σας καταλαβαίνω, κύριε Σόου. Οἱ ἀνθρώποι ἐρωτεύονται, ὅταν εἶναι νέοι, ὅχι ὅταν γηράσουν.

—Μὲ συγχωρήτε, δεσποινίς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος οὐδέποτε τὸν ἐπεδίωξα.

—Γιατί;
—Διότι ὁ ἔρωτας τῶν νέων εἶναι τὸ ἀσχημότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

—Μὰ τί λέτε, κύριε Σόου;
—Αὐτὸ πού ἀκούσατε, δεσποινίς. Ὁ ἔρωτας τῆς νεότητος εἶναι ἀφορητικὸς ἀσχημίας. Καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Τί ποθεῖ καὶ ἀγαπᾷ κανεὶς; Ἐκεῖνο πού ἔχει ἢ ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει;

—Ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει, φυσικά.
—Ὁραία. Ἀς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτας εἰς τί ἀποβλέπει; Εἰς τὸ ὡμορφίη ἢ σὸ ἀσχημῶς; Μὲ ἄλλα λόγια τί ἐρωτεύεται ὁ κάθε νέος; Τὴν ὡμορφίαν ἢ τὴν ἀσχημῶς;

—Τὴν ὡμορφίαν φυσικά.
—Ἐξόχα. Γιὰ νὰ ἀποβλέπῃ λοιπὸν ὁ ἔρωτας εἰς τὴν ὡμορφίαν, γιὰ νὰ ποθῇ τὴν ὡμορφίαν, σημαίνει κατ’ ἀνάγκην, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔχει τὴν ὡμορφίαν καὶ γι’ αὐτὸ τὴν ποθεῖ. Δὲν εἶναι ἔτσι δεσποινίς;

—Ἐτσι εἶναι.
—Ἀρα παραδέχεσθε, ὅτι ὁ ἔρωτας, αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν, δὲν ἔχει ὡμορφίαν, δηλαδή εἶναι ἀσχημίας.

—Τὸ παραδέχομαι.

—Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα γιατί ἀπεχθάνομαι τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος.

—Καταλαβαίνω.
—Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, δεσποινίς καὶ αὐτὸ, πού σας εἶπα σὴν ἀρχή. “Ὅτι δηλαδή εἰσθε φοβερὰ ἀμύθη, ὥστε ἀλλοῦτε ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι.”

—Γιατί τὸ λέτε αὐτὸ, κύριε Σόου;
—Διότι ἔπρεπε νὰ ξέρετε, δεσποινίς, ὅτι αὐτὸ, πού σας εἶπα προηγουμένως γιὰ τὸν ἔρωτα, εἶναι ἰδέες ἐν ὧν ἀρχαίον φιλοσόφου. Ἀλλ’ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν, “Ἄν δὲν τις ἐλε-

φωί; Παραποιῶν μήπως τις ιδέες σας;”

—“Ὁχι, ἀλλὰ με τὸ νὰ ἐργάζονται νὰ μὲ ρωτοῦν γιὰ κάτι, σημαίνει εἰς οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ξέρουν. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀμάθεια; Ἀλλὰ πολλὲς φορές, συνέχισεν ὁ Σόου, ἡ δημοσιογραφικὴ ἀμάθεια εἶναι θελκτικὴ, ὥστε σὴν περιπτώσει τὴν δική σας, δεσποινίς. Καὶ γι’ αὐτὸ δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς ὅτι θὰ μὲ ρωτήσετε.”

“Ἐμμέρος λοιπὸν, σὰς ἀκούω.
—Ἡ δεσποινίς δημοσιογράφος ἔσπευσε νὰ υποβάλῃ εἰς τὸν Σόου τὸ ἐρώτημα τῆς συνεντεύξεως.
—Τί φρονεῖτε περὶ ἔρωτος, κύριε Σόου;

—Δὲν τὸν ἐγγνώρισα ἀκόμη, δεσποινίς.

—Τί ἐννοεῖτε ἀκόμη;
—Ἐννοῶ, τί ἐγὼ τὴν ἐλπίζω, πῶς θὰ τὸν γνωρίσω ὅταν γηράσω περισσότερο.

—Δὲν σας καταλαβαίνω, κύριε Σόου. Οἱ ἀνθρώποι ἐρωτεύονται, ὅταν εἶναι νέοι, ὅχι ὅταν γηράσουν.

—Μὲ συγχωρήτε, δεσποινίς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα τῆς νεότητος οὐδέποτε τὸν ἐπεδίωξα.

—Γιατί;
—Διότι ὁ ἔρωτας τῶν νέων εἶναι τὸ ἀσχημότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

—Μὰ τί λέτε, κύριε Σόου;
—Αὐτὸ πού ἀκούσατε, δεσποινίς. Ὁ ἔρωτας τῆς νεότητος εἶναι ἀφορητικὸς ἀσχημίας. Καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Τί ποθεῖ καὶ ἀγαπᾷ κανεὶς; Ἐκεῖνο πού ἔχει ἢ ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει;

—Ἐκεῖνο πού δὲν ἔχει, φυσικά.
—Ὁραία. Ἀς ἐλθῶμεν τώρα εἰς τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτας εἰς τί ἀποβλέπει; Εἰς τὸ ὡμορφίη ἢ σὸ ἀσχημῶς; Μὲ ἄλλα λόγια τί ἐρωτεύεται ὁ κάθε νέος; Τὴν ὡμορφίαν ἢ τὴν ἀσχημῶς;

—Τὴν ὡμορφίαν φυσικά.
—Ἐξόχα. Γιὰ νὰ ἀποβλέπῃ λοιπὸν ὁ ἔρωτας εἰς τὴν ὡμορφίαν, γιὰ νὰ ποθῇ τὴν ὡμορφίαν, σημαίνει κατ’ ἀνάγκην, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔχει τὴν ὡμορφίαν καὶ γι’ αὐτὸ τὴν ποθεῖ. Δὲν εἶναι ἔτσι δεσποινίς;

—Ἐτσι εἶναι.
—Ἀρα παραδέχεσθε, ὅτι ὁ ἔρωτας, αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν, δὲν ἔχει ὡμορφίαν, δηλαδή εἶναι ἀσχημίας.

καὶ ἀπὸ καὶρὸ κόρτε τῆς γρηῃς, ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν ἐνύριζε νὰ τὸν κατῆ. Τὸν μισοῦσε φοβερὰ, διότι διέτρεπε ἀκόμη ἰχνη νεότητος.

«Πέρασαν μερικὰ χρόνια καὶ ὁ γέρος ἔγινε σαρδέαλο. Δὲν μποροῦσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του. Τότε δὲν εἶχε πιά διάθεσι γιὰ ἐρωτες με τὴν γρηῃ. Ἐπαύει τὴν καρέκλα του καὶ ἐκαθίσταντο σὴν ἐρράντα. Ἡ γρηῃ, πού κατοικοῦσε σὸ ἴδιο σπιτί, ἀντιπροῦσε πιά αὐτὸ σκάν ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, ὅτι ἐπαύει νὰ κάνη τὸν «δὸν Ζουάν με τὰ γκριὰ μαλλιά», ὅτι εἶχε καταστήσει ἀπὸ τὰ χρόνια ὡστὸ ἐρείπιον, τότε τὸν ἐρωτεύθηκε.

«Μάλιστα, δεσποινίς, τὸν ἐρωτεύθηκε παραφῶρος. Ἐρωτεύθηκε τὰ κάτασπρα μαλλιά του, τὰ στυμένα του μάτια, τὰ τρεμάμενα γονατὰ του. Ἐπῆγαινε κάθε ἡμέρα καὶ τὸν εἰσάγει σὴν ἐρράντα καὶ τὸν δοιοῦσε νὰ καθίσῃ. Καὶ ἐκάθητο κι’ αὐτὴ δίπλα του καὶ τὸν περιποιεῖτο ὅσο μποροῦσε. Ὁ γέρος τῆς ἔκαμε κάποια παράπονα:

—Τότε πού ἦταν ἀκόμη καιρός, τῆς εἶπα, τότε πού δὲν μὲς εἶχαν ἀκόμη πλάκωσι τὰ θωρεὰ γερμάματα, γιατί δὲν ἦθελες, νὰ μὲ ἀγαπήσῃς; Τώρα, πού δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου τί νὰ σὲ κάμω;

—Ἰσα-ἴσα, τώρα μὲ χρειάζεσαι περισσότερο, πού ἀπαντοῦσε ἡ γρηῃ. Τότε πού ἦθελες νὰ σ’ ἀγαπήσω, μού ἐξήτοῦσε ἔναν ἔρωτα γατῶν καὶ ἀνυπόφορον, σὰν αὐτὸν, πού νοιάζοντο καὶ πού ζητοῦν ὁ νεῖο. Αὐτὸς ὁ ἔρωτας δὲν ἦταν γιὰ μὲς. Ἐνῶ τώρα, πού ἀπληγάς ἐντέλως ἀπὸ τὸ ἀνόητο ἐκεῖνο πάθος, σοῦ προσφέρω ἕναν ἔρωτα ἀληθινόν, ἕναν ἔρωτα ἰδεώδη.

«Καὶ εἶχε δικήν ἡ γρηῃ, κατέληξε ὁ Μπέρναρ Σόου. Ὁ ἔρωτας τῆς ἦταν ἔρωτας πρὸς τὴν ῥυτίδα καὶ τὰ σκελετωμένα μὲλῃ ῥυτίδες καὶ τὰ κίτνια, πού ἀνομιάζοντο ἀσχημῶς. Καὶ γιὰ νὰ ποθῇ ὁ ἔρωτας τῆς γρηῃς τὴν ἀσχημῶς, θὰ πῇ ὅτι ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἔχει, ὅτι δηλαδή ὁ ἔρωτας τῆς δὲν ἦταν ἀσχημῶς, ἀλλὰ ὡραῖος ἔρωτας. Νὰ ποῖς εἶναι δεσποινίς ὁ ὡραιότερος ἔρωτας.

—Ἐλπίζετε νὰ τὸν γνωρίσετε, κύριε Σόου;
—Τὸ ἐλπίζω. Ὅταν θὰ εἶμαι πλέον σαρδέαλο, κάποια θὰ ἀναλάβῃ νὰ μὲ περιποιῇται. Ἄν αὐτὴ ἡ κάποια ἀναλάβῃ τὴν περιποίησίν μου μὲ ἐννοιωθῇ κάποια ἀγάπῃ γιὰ μένα. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, αὐτὸς ὁ ἔρωτας θὰ ἔχῃ ἀντικείμενον λατρείας τὰ ἀξιοπλητῆ γερμάματα μου. Ἀρα, θὰ εἶναι ἕνας ἔρωτας ὡραῖος καὶ ἰδανικός.

Αὐτὰ μὲ εἶπεν ὁ Σόου, καταλήγει ἡ Ἀγγλὶς δημοσιογράφος, τὰ ὅποια πού ἐκάμην θαθεῖα ἐντύπωσι. Ὁ ἔνδοξος γέρος ἀπὸ τὸ παρδὸν ἐνδύμα τῆς περσικοδόλογας μὲ παρουσίαν μερικὲς μεγάλες ἀλήθειες γιὰ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Τὸ περίφημο Ἀμερικανικὸ μπᾶλλέτο Χάπκινς, πού ἀρχισε ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἕνα θριαμβεπτικὸ τούριν

ΜΙΚΡΕΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΕΣ

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν καλύτερα, εἶναι ὁ ἐπίδεσμος. (Μπαρμπέ ντ’ Ὁρεβιλλὸ)

Κοντὰ σὲ μιὰ κομψὴ γυναίκα, ὁ ἄντρας τῆς ἔχει συχνὰ τὸ ὕψος ἑνὸς φτωχοῦ συγγενεῦς. (Ζωρζὺ ντὲ Καγιασέ)

Στὴν πρώτη συνάντησιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά εἶναι ἐλεύθερη, ἀνταλλάσσεται πάντα ἕνα βλέμμα, ἕνα βλέμμα πού περικλείει, χωρὶς πολλὰς φορές νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι’ οἱ ἴδιοι, μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι καὶ τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα.

Ἡ γοητεία μιᾶς γυναίκας μεγαλώνει πάντοτε τὴν στιγμή πού σιωπᾷ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουν μόνον οἱ ἄνδρες. (Πιέρ Λουίς)

Ἡ καρδιά μιᾶς γυναίκας περικλείει καὶ τὴν ψυχὴ τῆς καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. (Ρεμό ντ’ Ουδὴλ)

Μετὰ τὴν πληγὴ, ἐκεῖνο πού οἱ γυνα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΕ ΟΛΑ ΣΥΜΦΩΝΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Όταν είδε τον Παντούλη ή κυρά Μάξη, και μίλησε μ' αυτόν άρκετη ώρα, σκέφθηκε να τον παντρεύει με την άνεψιά της τη Μαγδαλένια.

Της φάνηκε εύρημα. Φαινόταν καλός, και γλυκομυλήτος άνθρωπος. Ήταν και συγγενής του άντρας της. Κι' απ' τον άντρα της από καιρό, είχε άνοιξει γύρω δυο καλά να λήγ' γι' αυτόν. Είχε όμως κι' ένα ελάττωμα. "Ας το πούμε ελάττωμα!"

Και η κυρά Άννασασια τ' έβαλε στη γραμμή των ελαττωμάτων, και ας μη το παραδεχόταν ένα μέρος δυνατό του εαυτού της. Και τί ήταν αυτό.

Ο Γιάννης Παντούλης, δέ μπορούσε να υποφέρει το λάδι, τη μυρουδιά του λαδιού. Και ποτέ δεν έτρωγε λαδερά φαγιά, ποτέ δεν έβαζε λάδι στη σαλάτα του. Τον πείραζε τρομερά η μυρουδιά του και προτιμούσε να φάει μαγειρεμένο με παλιόξυγκια, παρά με το καλύτερο λάδι. Τά ψάρια τάβανε με βούτυρο ή λίπος να τηγανίζονται.

Όμοια και τα σκυτάκια, τ' αγγά, τις σουπές...

Και όσο τα σκεπτόταν αυτά η κυρά Άννασασια, άρχισε να βράζει, πάρε ήταν και παροήκον ελάττωμα, και μάλιστα μεγάλο! Νά μη μπορεί η νοικοκυρά να βάλει λίγο λάδι στη σαλάτα της, να τιγανισή πακαλιάρους με λάδι, αλλά με βούτυρο!

Μά ποιά ακούστηκε αυτό! "Αμ" στη φάβα;... "Αμ" στα κουκιά;... "Αμ, αμ..." Σιγά, σιγά έβωσε τόσα τέτοια αμ, αμ εμπρός της που έγινε ένα βουδίσωστο και που άμα τ' άγγα, την έτρωμαζε:

—Μπα, μπα, είπε, αυτό είναι βάσανο, είναι τυραννία! Μά διόλου λάδι! Μά, μά τ' είναι αυτός!

Στο τραπέζι όλα τα δικά του ήταν με βούτυρο. Και του είχαν ένα σωρό ωραία φαγιά που μουκουμίζαν. Και ωραία χρυσόκιτρινα, τηγανισμένα με βούτυρο. Σούμα η μυρουδιά τους! Αυτά όμως εφάρβαν και την κυρά Μάξη κι' έφαγε σαν πεινασμένη κι' αυτή, και κρυφά καθώς έτρωγε δικαιώσε τον Παντούλη, γιατί τα προτιμά.

Είχε φάει και στο τραπέζι και την άνεψιά της την Άμυδαλένια. Και την έρεσε, γιατί της είχε έρθει στο νου το ταχινό.

—Ας μην της κόψω την τύχη, είπε. "Αν είνε τυχερό... Τώρα για το λάδι και το, τι άλλο, ας κάνουν καλά, άν...". Μίλησαν και στο τραπέζι, πριν έρθη το φαί, για τα λαδερά φαγιά, και τ' άλλα που μαγειρεύονται με λίπος και βούτυρο. Ο Παντούλης έλεγε, πως από μικρό παιδί δεν μπορούσε να υποφέρει τα λαδερά. Η μυρουδιά μάλιστα, του λαδιού τον πείραζε τρομερά.

Η κυρία Άννασασια, που δέ μιλού-

σε, σε μία στιγμή εξαφιάστηκε που άκουσε την άνεψιά της να λήγ:

—Και μένα δέ μ' άρέσουν τα λαδερά, τα λάδια! Έκείνη η μυρουδιά τους, πούφ... Δέ μπορώ να την υποφέρω!

Και κουνούσε το κεφάλι της, ας να της είχε έρθει μυρουδιά λαδιού και την πείραζε...

—Βρέ τη βρωμίτσα! Έκανε η θεά.

—Άλθθεια, δεποινίς; Τη ρώτησε γλυκά ο Παντούλης. Τότε έχουμε βλέπω τα ίδια γούστα...

—Ναι, του άπάντησε αυτή και τον

κτύπαζε με δση δύναμη ήδονικά είχαν τα μάτια της.

Αυτήν την είδε και ο κύριος Μάξης, είδε τη ματιά κείνη, και ταράχτηκε και ας μην ήταν γι' αυτόν. Ξερόβηξε.

—Εδώ, είπε με το νου του έπειτα, τα ψήφουν και καίγουμε και μετς λίγο απ' τις φλόγες που πετιούνται! Ο άνεμος μου θα μλεχτεί χωρίς άλλο. Δεν πειράζει όμως, αφού κι' αυτήνης δεν της άρεσουν τα λαδερά!...

Το βράδυ τούχαν άλλο τραπέζι. Και όλα τα φαγιά με βούτυρο. Μακριά από λάδι. Το άντρώγιο είχε μιλώσει και βρήκε σύμφωνο, να πάρη ο άνεψιάς την άνεψιά. Και γι' αυτό, το βράδι ήθελε να τους δώσουν περισσότερο αέρα, για να πλησιάσθη ένας τον άλλον.

Αυτή μάλιστα, θάκανε αρχή, γιατί έτρωγε και λαδερά.

Αυτό το τελευταίο, το σκέφτηκε η κυρά Μάξη, κι' έπειδή της φάνηκε καλό, τότε και στον άντρα της.

—Ναι, ναι, έκανε κείνος, έχεις δίκιο! Τα λάδια ανάρβουν.

Και καθώς η άνεψιά στο τραπέζι πού πολύ στολισμένη, λάμπανε κατά μπριλάντινα, πούχε στ' αφτιά της, λάμπανε άλλες πολύτιμες πέτρες, πούχε στο στήθος της, άλλα πού πολύ άκτινοβολούσαν, πετούσαν ήδονικές λάμψεις τα μάτια της.

να σηκώνεται και να λεί με ύφος ποιητού, που τούρβε η εμπνευσίς:

Τά μάτια σου τά φωτεινά, τά καστονά όταν τά βλέπω ώσανά φωνάζω, κραυγάζω και δακρύζω, γονατίζω.

Κρατούσε το ποτήρι άδειο στο χέρι του, και όταν τελείωσε, είπε:

—Πίνα στην ύγειά σας!

Κι' έρίξα στο στόμα του μία σταγόνα που υπήρχε ακόμα μέσα στο ποτήρι.

Όταν σηκώθηκαν απ' το τραπέζι, άργά, είχαν γίνει και οι άρραβάνες. Η κυρά Μάξη είχε βρή την κατάλληλο στιγμή να τον ρωτή, αν δέχεται την άνεψιά της για σύντροφο του βίου του. Και ο Παντούλης με χαρά το δέχτηκε, κι' έβγαλε μάλιστα και μικρό λόγο...

Υστερα ο θεός είπε και έφεραν ένα μπουκάλι κρασί παλιό για να εύχονται. Και η κυρά Μάξη έβγαλε κάτι ρέγκες, παχέες, και το γλέντι άναψε για καλά...

Ωδήγησαν έπειτα το γαμπρό στο δωμάτιό του. Η Άμυδαλένια είχε φροντίσει και φωτιζόταν από καντήλι.

—Ενα ποτήρι μεγάλο, είχε πάρει, το γέμισε νερό αφήνοντας ένα δάχτυλο χαρή, όπου έριξε το λάδι. Έδωσε μία καντηλίθρα και τάνασε.

Και ο Παντούλης που το είδε είπε:

—Αυτό είναι ο προορισμός του λαδιού!...

Τον πήρε ο ύπνος γρήγορα. "Ονειρα πολλά, πλήθος. Και σε όλα ήταν η Άμυδαλένια στη μέση. "Έλεπε και πως τούδινε νερό να πιη, γιατί διψούσε. Κι' αυτός το ρουφούσε, αλλά έπειτα διψούσε περισσότερο. Και έζηνησε καθώς είχε πάει σε μία θρύση και ζητούσε να πιη νερό. Αλλά η θρύση που έτρεχε στάλα-στάλα, σταμάτησε κι' αυτή..."

Είχε σκεπαστεί μόλις έστησε. Το καντήλι είχε σβήσει. Και διψούσε, διψούσε. Είχε και το κεφάλι άσφυ και τον πονούσε το λαιμό.

Σηκώθηκε σιγά, με προσοχή. Είχε θυμηθεί, πως τούχε άλειψ πάνω στο κομμένο, η Άμυδαλένια, ένα ποτήρι νερό.

Έψαξε με προσοχή μην τα κάνει θάλασσα, το ήρθε και με λαχτάρα και όρμη, μεγάλη έριξε το νερό μέσα του για να σβήση τη φωτιά που τον έκαιγε.

Κάτι αισθανθηκε όμως τρομερά άσχημο, αλλά τ' άρεσε, και με αηδία άπείρι άνοιξε το στόμα του πολύ, κουνώντας γρήγορα το κεφάλι...

Είχε πιεί το νερό του καντηλιού και το λάδι μαζί.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΣ, ΤΟ ΨΑΡΙ-ΑΛΟΓΟ

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Στη θάλασσα βρίσκονται απ' όλα: θησαυροί, πουκάλες με διαθήκες, ψάρια που πετούν, πουλιά χωρίς πτερά, στέπες από φύκια και κάτι παρά-αλογάκια που ζουν μέσα στο νερό.

Το τελευταίο αυτό είναι ο Ιπποκάμπος, ή αλόγο της θάλασσας, που μοιάζει μ' εκείνο της ξηράς, μονάχα έως τη μέση, γιατί απ' εκεί και κάτω είνε σωστό ψάρι.

Οι έπιστήμονες δεν μπορούν βέβαια παρά να μελετήσουν το περίεργο αυτό φαινόμενο. Έξαιρέσιον λοιπόν ότι υπάρχουν άρσενικοί και θηλυκοί Ιπποκάμποι.

Οι θηλυκοί όμως αυτοί, παίζουν ένα πολύ περιρριμένο ρόλο εις το ζήτημα της αναπαραγωγής. Πράγματι ο θηλυκός τοποθετεί περί τα διακόσια αυγά ο' ένα ειδικό θυλάκιο που έχει ο άρσενικός μεταξύ του δωδεκάτου και του εικοστού δακτυλιδίου του σώματός του. Γιατί έξωτερικώς το σώμα του παρά-

νου αυτού ζώου άποτελείται από μικρά δακτυλίδια.

Ο άρσενικός, λοιπόν, έκτελει τα χρέη μητέρας στα μικρά Ιπποκαμπίκια, που

βγαίνουν κυριολεκτικώς από το σώμα του. Γιατί αυτός έπωάει τα αυγά του θηλυκού συντρόφου του.

Οι μικροί Ιπποκάμποι, άμέσως μόλις βγούν από την... τοσπή του πατέρα τους, δεν έχουν την μορφή του αλόγου. Δεν κολυμπούν καθέτως, όπως οι μεγάλοι, αλλά διατηρούν την όριζόντιαν στάση.

Το κεφάλι τους δεν σχηματίζει όρθην γωνία με τον λαιμόν, το μέτωπό τους είνε κούλον και τά μεγάλα μάτια τους τά κάνουν να μοιάζουν μάλλον με σκυλάκια. Έπίσης και τά πνήχτα δαχτυλίδια, με τά οποία είνε ζωσμένο το σώμα τους και που κάνουν τά ζώα αυτά να φαίνονται σαν παιγνιδικά, παρουσιάζονται άρ-γότερα.

Στην τρυφερή άκόμη ηλικία, ο Ιπποκάμπος φαίνεται σαν να γαυγίζει και δέ τον μεγαλόφωνο χρεμετίζει. Το στόμα φαίνεται σαν να έχει ένα μηχανικό σκέπα-

σμα, που άνοίγει όταν το ζώον πλησιάζει το θύμα και κλείνει αυτόματως με έναν ξηρόν κρότον, όταν το θύμα

βρεθεί μέσα στο στόμα του. Το ζώον αυτό τρέφεται συνήθως με μικρά δαττακα.

"Όλα είνε παράξενα στον Ιπποκάμποιον. Είνε το μόνο ψάρι, η ούρα του όποιου δεν χρησιμεύει για το κολύμβημα. Αντι-

θέτως η ούρα, που είνε συναρπαστική ό-πως το πηχικό, το χρησιμεύει για ν' άρπάζεται από τά φύκια να κρέματα και να κάνει διάφορες άκροβασίες.

Οι Ιπποκάμποι που βρίσκονται στις ευρωπαϊκές θάλασσες και πρό παντός στη Μεσόγειο, είνε μάλλον μικροί. Πολύ συχνά οι ψαράδες πιάνουν τέτοια παρά-

ξενα ζώα στα δίχτυά τους, πρό παντός στα νησιά μας. Το μήκος τους δεν υπερβαίνει τά 15 εκατοστά. Υπάρχουν όμως μεγαλύτεροι Ιπποκάμποι, 60 εκατο-

στά, αλλά πρέπει να πάη κανείς στις θάλασσες της Γαλονίας και της Αδύτρα-

λίας για να τους βρή. Και είνε πραγματικά αλογάκια, με τά οποία μπορούν να παίζουν και τά παιδιά.

Μεταξύ των άλλων, το ψάρι αυτό έχει μίαν φυσιογνωμία πολύ έκφραστική. Τά μάτια του φανερώνουν κάποιον μεγάλο πόνον και όλο το πρόσωπο, παίρνει συχνά μίαν έκφραση άγωνίας. Η συν-

θεότερη έκφραση του Ιπποκάμποιου είνε η άγωνία. Είνε όμως τά μεγάλα χείλη και το στόμα χωρίς δόντια, που δίνουν εις το ζώον αυτό ένα ύφος γεμάτο ανία, όταν δεν έκφράζουν πόνον.

Οι άρχαίοι έπίστευαν ότι ο Ιπποκάμπος είνε προικισμένος με θεραπευτικές ιδιότητες. Για όρισμένες ασθένειες οι μα-

θηται του Ιπποκράτους έδιναν άσέφημα Ιπποκάμποι.

"Όλα αυτά είνε βέβαια άρκετά για να δικαιολογήσουν την περιέργεια που προκαλεί το παράξενο αυτό ψάρι. "Άλλως

δήγει σε μίαν οικογένεια έκκεντρικόν ζώον και μεταξύ των συγγενών του συγκαταλέγεται και ο περίφημος Δράκων της θάλασσας, το πιο παράξενο από τά Ιπτάμενα ψάρια, που μοιάζει με στυμπα-

σμενον κροκόδειλον και κάνει τά πιο άπιστευτα παγινίδια μέσα και έξω απ' τη θάλασσα. "Ας φανώμενον λοιπόν των θα-

λασσιών βυθών, πρέπει να όμολογήσωμε ότι το ζώον αυτό ξεπερνάει όχι μόνον τα άλλα Ιπποκάμποι, αλλά και όλα γενικώς τά τέρατα.

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗ ΓΙΑΒΑ

Αΐσθημα, γοητεία και άπλότης

Στο σπίτι του Σι Πατιάλη στο Ντέν-σα, το χωριό ίθαγενών που βρίσκεται σε μικρή απόσταση από τη Σουρμπαίελ τη δεύτερη πόλη της Γιαβας, κτυπούν πολύ ώρα τά τάρμ. τάρμ πριν δύση ο ήλιος. Έτσι καλούν εκεί τους φίλους σε βεγγέρα.

Μόλις σκοτεινιάσει έρχονται από τά άλλα σπίατα του χωριού νέοι και νέες αλλά και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, να περάσουν το βράδυ στο φιλικό σπίτι. Στη μία άκρη του μεγάλου δω-

ματίου που είνε σχεδόν όλο άνοιχτό πάνω στη θροσση αύλη, κάθονται οι μεγάλοι, στο άλλο οι νέοι. "Οχι όμως όλοι μαζί. Ιά κορίτσια άκούμπούν τις πλάτες τους στον τοίχο και οι νέοι κάθονται σταυροπόδι, πάνω σε ψάδες, ά-πεναντί τους. "Ανάμεσά τους είνε άνα-

μένα κερία που πρέπει τά κορίτσια να προσέχουν να μη σβώσουν. Προσφέρουνται γλυκίσματα, λεμονάδες, στρίβουνται γλυκίσματα, άνθίζουν χαμογελα, ανταλλάσσονται κολλημένα και ά-στεία.

Πού θα γνωρίσουν οι νέοι τά κορίτσια, που θα μπορούσαν οι νέες να δούν πολλών ώρα από κοντά τά παλληκάρια, να κουβεντιάσουν μαζί τους, να κρύνουν από τη θωρία τους και από την κου-

βέντα τους τί άξίζουν αν δεν είχαν την εύκαιρία να συναντηθούν σε αυτές τις συγκεντρώσεις;

Τώρα τά κορίτσια θα πούν την τύχη στ' άγόρια. Οι γραμμές του χεριού μι-

λανε λίγο το γλίσσα των έπιθυμιών τους και των πόθων τους.

Η κόρη του σπιτιού, η Χαλιμά — ά-ροια ακριβώς όχι πολύ ωραιότερη είνε η Χατιτζά, η ωμορφότερη του χωριού αλλά νεότερη απ' όλες με τά μαύρα γυαλιστερά μαλλιά της, τά μαύρα, γεμάτα φωτιά μάτια της, το ζεστό, ά-χρο χρώμα του προσώπου της, τη θερμή φωνή της, η κόρη του σπιτιού η Χαλιμά — μίπως έξορμει τί ρόλο παίζει πολλές φορές και τ' όνομά της στη ζωή μας;

Παίρνει στίς γάργαρες της το νερό χέρι ένός άσθενή που κάθεται άπεναντί της. Τον έγνώρισε άπόψε μόλις, Δεν είνε άπό το χωριό της, είνε άπό ένα άλλο χωριό δυ άρες πιο μακριά και όλο το βράδυ έπαίξε και άστεϊευόταν με την Χατιτζά. Είνε ο Τζεμίν άπό το Τζιλα-

—Τζεμίν — του λέγει η Χαλιμά — η γραμμή της καρδιάς σου είνε μεγάλη. Λέει πως όταν άγαπάς, άγαπάς στ' α-λθθεια και ας φαίνεται πως άλλοι έ-λγεις το νου σου. Η γραμμή του μαστού

λέει πως έχεις δυνατή θέληση και πως πριν κάνεις κάτι το σκέπτεσαι καλά. "Οτι άπεφάσας όμως δεν αλλάζει μέ-

σα σου εύκολα. Η γραμμή της ζωής λέει ότι θ' αγαπήσεις γρήγορα ένα νέο κορίτσι, ότι θα έχεις πλούτη, μια εύ-

χισμένη οικογένεια και ότι θα ζήσης πολλά χρόνια...

Η Χαλιμά τού τά είπε όλα αυτά σο-βαρά, σαν να τά διάβαζε άληθινά στο χέρι του, κυττάζοντάς τον στά μάτια, μέσα στο τρεμάμενο φως των κεριών, ένώ γύρω τους οι άλλοι νέοι και οι νέες άστεϊευότουσαν και γελούσαν.

Όταν κτύπησε μεσάνυχτα όλοι έφυ-

γαν. Την άλλη μέρα όταν η Χαλιμά έ-πηγε στο ποτάμι για νερό είδε τον Τζεμίν που περνούσε στην άλλη όχθη άπεναντί με γρήγορο έθμα.

—Περίεργο — σκέφθηκε — γδεις το βράδυ έλεγες ότι Χατιτζά ότι έπρεπε να Τζεμίν πρωί — πρωί για το χωριό του.

Το βράδυ που πήγε πάλι για νερό της φάνηκε πως τον είδε πάλι στις κολα-μίες. Σκεπτείνιασε και η Χαλιμά γεμί-

σε το στανι της κι' έφυγε γρήγορα — γρήγορα. Το άλλο πρωί καθώς πήγαινε με τη μητέρα της στην αγορά της φάνηκε πως ο Τζεμίν την κτύπαζε από ένα παράθυρο. Πώς δεν είχε φύγει; Η Τζεμίν είνε μείνει για να πάρη πλη-

ροφορίες. Έπειτα έφυγε για το χωριό της.

—Ανεβάνουμε, ανεβάνουμε όλοένα διηγείται ο μαθητευόμενος άεροπόρος — η βελόνα του όυόμετρου δείχνει τρεις χιλιάδες μέτρα, τέσσερις, πέντε, Κρού-

νο, Η γη χάνεται μακριά κάτω μας. Ο ήλιος λάμπει σκληρά, έκταφλατικό, σ' έναν κρύο, σχεδόν μύδρο ουρανό. Με-

μιάς ο θόρυβος του κινητήρος που μά-

σάνουμε συνεχώς παθεί. Προβέει άε-

δόν φυσικό πόνος αυτή η άπότομη σιωπή. Οι στροφές της έλικας έσταμάτησαν. Το άεροπλάνο θα κλίνη σε λίγα δευτελέ-

πια προς μίαν πλευρά και θ' άρχισή η λιγυγιάδης καταλόθσις εις το κέντρο.

Φαίνεται ότι το πρόσωπό μου άδριασε, έιότι ο συναρμολογητής που ήταν κοντά μου με έρώτησε ειρωνικά:

Μετά πέντε μέρες — είχε άργήσει έ-κείνο το βράδυ περισσότερο από άλλο-

τε ένώ είχε γερήσει το στανι της νερό και ήθελε να το σηκώσει, το αισθανθηκε ελαφρότερο, σαν κάποιο άλλο χέρι να το σήκωνε μαζί με το δικό της. Σήκωσε τά μάτια της. Ο Τζεμίν ήταν κοντά της. Είχε πιάσει με το άριστερό του χέρι το λαγόνι για να την βοηθήσει. Η Χα-

λιμά εξαφιάστηκε, αλλά δεν φοβήθηκε. Αισθάνθηκε τούαντίον μία μεγάλη χα-

ρά.

—Χαλιμά — της λέγει ο Τζεμίν — εί-σαι ωραία και λεπτή σαν μητέρα — καρδιά και μυρίζεις γλυκά σαν μουσχο-κάρδο. Εύτυχής θα είνε ο άνδρας που θα σε κάνει δική του.

Η Χαλιμά τον άκουε εύχισμένη. Αυτόν δεν σκεπτόντανε όλες αυτές τις μέρες; Αυτόν δεν περίμενε;

—Καλά σιάσθες στο χέρι μου — έ-ξακολουθεί ο Τζεμίν. Το νέο κορίτσι που θ' αγαπούσε είσαι έσύ. Σε άγάπησα ά-πό κείνο το βράδυ και άς έπαύει και άς γελώσες με την Χατιτζά. Το σκέφθη-κα έπειτα καλά, σε παρηκολούθησα, πέρασα και έξω από το σπίτι σου και είδα πως βοηθούσες τη μητέρα σου.

Έξήχησα πληροφορίες για σένα, για τους δικούς σου. Έπειτα πήγα στο χω-

ριό μου και μίλησα με τον πατέρα μου. Είπε ότι η μητέρα μου. Θα μου δώσουν ένα καλό σπίτι, θα μ' άς κτίσουν ένα σπίτι...

Θέλει να γίνει γυναίκα μου;

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

Με το δέξι του χέρι της έπιασε τη μέση και την έσυρε κοντά του. Η Χα-

λιμά άκούμνησε το κεφάλι της στο στή-

θος του και χωρίς να ήλ έφωλθη, κανε πολύ — πολύ με δλη τη φλόγα των δεκαέξι της και των είκοσι του χρό-

νων...

Το άλλο πρωί ο Τζεμίν πήγε στο σπι-

τι της Χαλιμάς και μίλησε με τον πα-

τέρα της. Τού έδωσε χίλια τάλληρα για

το κορίτσι και δέκα έθωδια.

—Αν σ' αγαπά — του άπάντησε ο

Σι Πατιάλη.

Η Χαλιμά τον άγαπούσε και το είπε

χαρούμενη στον πατέρα της.

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χαλιμά —

—Ναι, είπε η Χα

ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΡΚΙΑ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσινό ανάγνωσμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η κοινή οργάνωση — θυγατέρα του καπετάν Μάρκου που τον σκότωσαν με προδοσία οι Βενετιανοί — ορίζεται να εκδικηθεί τους δολοφόνους του πατέρα της. Με τα καράβια της έχει γίνει ο πόλεμος των Βενετών, που τα κυβερνάει αυτή με τον άρραβωνιστικό της, τον καπετάν Μανέττα. Κάποτε όμως άρρωστος και τη μεταφέρει στο Καστελλόριο από όπου μια μέρα οι Βενετιανοί αφού απομάκρυναν τον Μανέττα από το σκάφος με τον καπετάν Μανέττα την άρρωστο σκάδα και τη μεταφέρουν στην Άνδρο. Εκεί σπουδάζουν για να την ελευθερώσουν τόσο ο στόλος της με τον καπετάν Μανέττα, όσο και ο Τούρκος στόλος υπό τον Χαϊρεδδίν, που ήταν παλιός φίλος του πατέρα της, του καπετάν Μάρκου.

15ον

Σε λίγα λεπτά η ναυμαχία κόρωσε. Ο Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας κάθε τόσο εύρισκε και μία άφορη ή ναυμαχία των παλληκαριών των συμμάχων του Χριστιανών κουρσάρων. Μά και ο ίδιος πολεμούσε παλληκαριάζοντας. Άν και τα πληρώματα των καραβιών των Χριστιανών ακόμη άμυνάται μ' όλα τα μέσα χάρις στη δεινότητα του κουρσάρικου της Δεσποινίδας. Ο Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας, που έβλεπε όλο και πιο φανερό το ποσοστό των φονεμένων από μια φουερή ναυμαχία που έδωταζε πάνω από πέντε ώρες να κατατροπώσει τον φοβερό βενετιανικό στόλο που ίσασε τότε ο κόσμος των νησιών ακατακτών.

Πολλά βενετιανικά καράβια θούλιασαν. Πολλά πισοθήκες αιχμάλωτα και όλα σωβήκανε έφυγαν κυνηγημένα για την Κρήτη. Η Δεσποινίδα έβριζε στη φοβερή εκείνη ναυμαχία όλη της την παλληκαριά και όλη της τη μανία που είχε εναντίον των βενετιανών που σκότωσαν δολοφονικά τον πατέρα της και που παρ' όλην να σκοτώσουν και αυτή την ίδια αν δεν έπεφτε στα χέρια του ευγενικού Ρενιέρη. Ζωομένη το σπαθί της είχε ανεβεί στο φόρτε του πλωτικού καταρτιού της «Σκύλλα» και απ' εκεί έδινε τις διαταγές. Και έμπρός, διάταζε. Η «Σκύλλα» είχε κατατήσει ναύαο ο πρόκοπος του στόλου.

—Μωρέ μπράβο Μανέττα, είσαι παλληκαριών των παλληκαριών.

—Εφώνεζε κάθε τόσο ένθουσιασμένος ο Χαϊρεδδίν.

Μαζί με τα καράβια που πισοθήκανε ήταν και το καράβι του Ρενιέρη, του ευγενικού και καλού καπετάνιου. Η Δεσποινίδα σαν τ' άκουσε χάρηκε πολύ γιατί έτσι θα μπορούσε να του δείξει τη δεινότητα ευνομούμενου και έκτιμης που έφραζε γι' αυτόν.

Όταν ο Βενετιανικός στόλος έφυγε, ο Χαϊρεδδίν διάταξε να φουρτάνουν τα καράβια του έξω από το λιμάνι της Άνδρου και έτοιμάσθηκε να δώσει έξω στρατό για να καταλάβει το νησί.

Πριν το κάμη όμως αυτό κάλεσε στη ναυαρχίδα του τον καπετάν Μανέττα και τους λοιπούς καπεταναίους των Χριστιανικών καραβιών για να τους συγχωρή για την παλληκαριά τους και να τους ευχαριστήσει για τη συνδρομή τους. Ο καπετάν Μανέττας μόλις πήρε την ειδοποίηση αυτή ανέβηκε στη «Σκύλλα» και το είπε στη Δεσποινίδα.

Τζ έβριζε ο Χαϊρεδδίν πώς είμαι έδω; γιατί τον καπετάν Μανέττα η αρχικουρσάρα.

—Όχι, δεν τοίπαμε ακόμη τίποτε. Δεν προβάσκαμε.

—Καλά κάματε, κάνει η Δεσποινίδα. Περίμενε τώρα να έτοιμασθώ, να φύγουμε μαζί.

*

Σε λίγα λεπτά η Δεσποινίδα έτοιμάσθηκε. Αμ' ανέβηκε από τη καμπίνα της στην κουβέρτα της «Σκύλλας» ο άρραβωνιστικός της ο καπετάν Μανέττας δεν μπορούσε να μη φωνάξει:

—Δεσποινί, τι όμορφη που είσαι σήμερα; Είσαι σαν άγγελος.

—Λες ν' άρρωστο του Χαϊρεδδίν; κάνει έκλεινη φιλάρεσκα, ενώ ελοξόβλεπε τον άγνωστο της για να λήξει η έντονη από τον κόμον τα λόγια της αυτή.

—Εκείνος πειράχθηκε στ' αλήθεια και ξεχνώντας πως έκλεινη τη στιγμή η άρραβωνιστικού του ήτο αρχηγός του, της λέγει:

—Άκουσε Δεσποινί. Άν ιδώ πως ο καπετάν πασάς ρίξη πονηρό μάτι επάνω σου, μ'ά τ'ό Θεό θά τόν σκοτώσω εκείνη την ώρα, μπροστά σου και άς γίνει ό,τι είναι να γίνει.

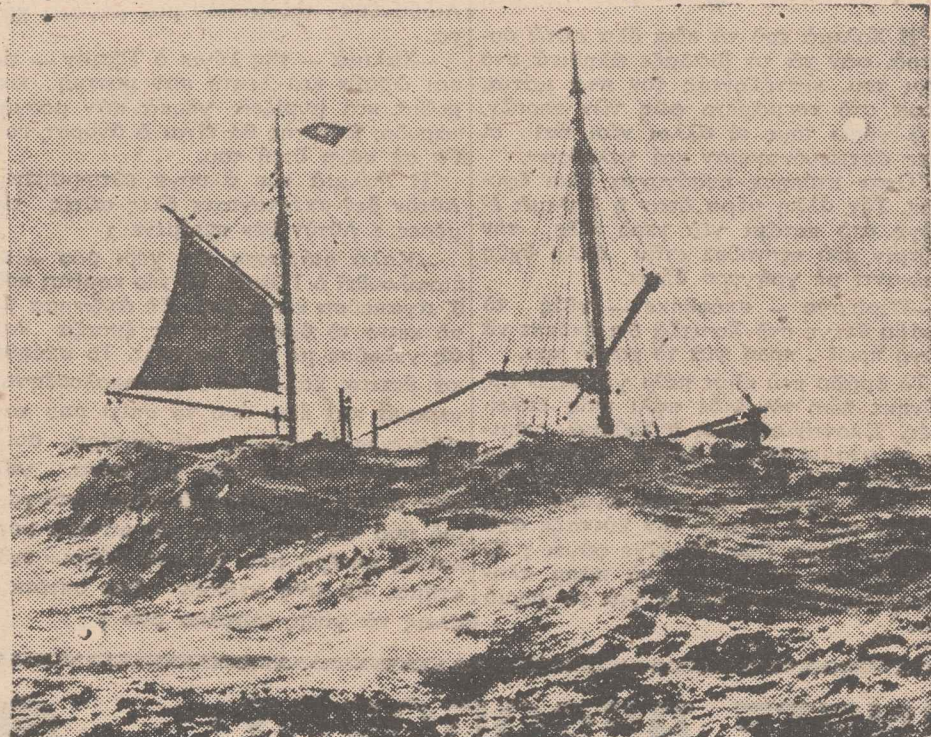
Ξέσπασε σε γέλια δυνατά άγρυπνόρηχα η Δεσποινίδα και πλησιάζοντας τον ύψιστο θαλασσινό του λέγει:

—Κακέ. Άν ήξερες πόσο σε λατρεύω, αν ήξερες τι θυσίες είμαι έτοιμη να κάμω για την άσπρη σου δεν θα έλεγες αυτή την κουβέντα. Έλα τώρα. Έλα να σε φιλήσω να ξεθυμώσσης.

Και άγκαλιάζοντας με τα στιβάδα τα μπράτσα της τόν ήρωα τόν φίλησε με έρωτη στα χείλη.

*

Όστόσο ήλθαν στη «Σκύλλα» και οι άλλοι καπεταναίοι και μπαίνοντας όλοι μέσα στη μεγάλη θάλαρα που είχε 12 κουπιά τράβηξαν για τη ναυαρχίδα του καπετάν πασά Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας.

Ο Τούρκος ναύαρχος που ήταν όλος χαρά για τη μεγάλη του νίκη και όλος υπερφάνεια, θέλησε να τιμήσει τους γενναίους Χριστιανούς κουρσάρους που στάθηκαν τόσο πιστοί σύμμαχοι και τόν βοήθησαν τόσο πολύ για να νικήση. Γι' αυτό διάταξε να ρίξουν 13 κανονιές την ώρα που οι Χριστιανοί καπεταναίοι θ' ανέβαιναν στη ναυαρχίδα και στην πλατεία κουβέρτα της να παραταχθούν με τα όπλα των ναυτών για να τους χαιρετίσουν.

Ο ίδιος στάθηκε στην πρόμνη έχοντας γύρω του τους αξιωματικούς του έπιτελείου του.

*

Ο αξιωματικός που ήταν στο κεφαλόσκαλο για να υποδεχθεί τους Χριστιανούς καπεταναίους τάχασε κυριολεκτικά όταν είδε πως άναμεσα σ' αυτούς ήταν ένας λεβεντόκορμος νέος, ώριμος σαν άγος, με πλούσια ξανθά μαλλιά που άνέμιζαν στον αέρα, και που οι άλλοι καπεταναίοι του έφείροντο με σεβασμό. Πρώτη φορά τόν έβλεπε τον πολεμιστή αυτόν και δεν ήξερε τι να υποθέσει. Η Δεσποινίδα ανέβηκε την άνομοσκαλα του καρβιού και θρέθηκε στην κουβέρτα με σεβασμό την άρραβωνιστική. Ηκούλθησαν οι άλλοι καπεταναίοι. Και ενώ τ'ό κανόνια της ναυαρχίδας έφροντοσαν και οι παρεταγμένοι στρατιώτες παρουσίαζαν όπλα ό έπί της υποδοχής Τούρκος αξιωματικός άδηγούσε τους Χριστιανούς καπεταναίους στην πρόμνη όπου τούς έπείριμε ο καπετάν πασάς.

Ο Χαϊρεδδίν μόλις τούς είδε άρχισε να φωνάζει από μακριά:

—Άσκ όλοσου, άσκ όλοσου καχρά-μάν Ρούμ.

—Δηλαδή:

—Μπράβο σας, μπράβο σας, γενναίοι Έλληνες. Πολεμήσατε σήμερα σαν λιοντάρια. Καπετάν Μανέττα...

—Άλλά μόλις είδε τόν ώριον άγνωστον πολεμιστή άνάμεσα σ'αυτούς καπεταναίους έταμάτησε. Προχωρεί ύστερα σ' αυτούς και κυτώντας κατάματα τη Δεσποινίδα της λέγει:

—Ποιος είσαι νεε καπετάνι; Πρώτη φορά σε έλέπω και όμως θαρρώ πως σε είδα και άλλοτε.

Κάνοντας ένα μικρό τεμνά η Δεσποινίδα άπάντησε με θάρρος:

—Είμαι ο άρχηγός των Χριστιανών κουρσάρων.

—Ο Μανέττας χαμογέλα.

—Άλλο ο Χαϊρεδδίν που ήταν έξυπνος άνθρωπος κατάλαβε άμέσως περί τίνος πρόκειται.

—Το κορμί σου τό λιγερό νέε μου καπετάνι, τό θέλμα σου τό υπέρφανο μού θυμίζον τό μεγάλο φίλο μου τόν καπετάν Μάρκο, μ'ην είσαι...

—Κι' αυτό θά γίνει παιδί μου. Και για να μη ψάχνουμε να θρούμε ποιά νησί, όρίστε η Άνδρος είναι μπροστά μας. Άδριο τό πρωί θά βγίητε να την και ταλάσετε με τούς άνδρας σας. Τό φημίνι θά φροντίσω να σας έλθω σύντομα. Άπάντησ ό Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας. Και άμέσως διάταξε να φέρουν επάνω στο κατάρτι τρία κιάτια γεμάτα.

—Αυτά —λέγει— τά πήρα από την Πόλη για σένα. Ήξερα πως θά σε συναντήσω και σου κράτησα αυτά τά πράγματα για να στά κάμω δώρα. Η Ψυχή του μεγάλου πατέρα σου και φίλου μου καπετάν Μάρκου είμαι σίγουρος πως αυτή τη στιγμή δεν θά μετανοήση γιατί μου χάρισε τη ζωή μου.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

*

Οι κάτοικοι της Άνδρου χάρηκαν που γλύτωσαν από τούς Βενετιανούς, αλλά πάντα ήσαν άνησυχoi γιατί δεν έζωσαν πως θά τους έμεταχειρίζοντο οι νέοι άφέντες των. Είχαν άκούσει τόσα κακά για τούς Τούρκους, ώστε τρέμουν ό δυστυχιόμενοι μη από τό κακό πέσουν στο χειρότερο. Όσο καιρό θα σ'αυτούς η τρομερή ναυμαχία την παρακολουθούσαν από την παραλία και όταν είδαν πως οι Βενετιανοί νικήθηκαν και όλοι όσοι ήσαν στο νησί των μπηκαν στα καράβια και φύγαν, κλειστήκανε στα σπιτία των και παρακαλούσαν το Θεό να τούς λυπηθί. Ραγιαδες ήσαν, ραγιαδες θάμεναν. Μόνο πού δαλάζαν άφέντη. Πέρασε έκλεινη η ημέρα και η νύχτα χωρίς να ελαφρύνει τό σκοτεινό και άδύνατο να μείνει χωρίς να φτιαχθί μία στέγη, έβω από καλάμια για να ήσυχάσω. Έτσι έβαλα τούς μαύρους, που είχα στην ύπηρεσία μου να κόψουν τά μεγάλα δένδρα, να ξεριζώσουν τούς θάμνους, να καθαρίσουν ολόγυρα τό έδαφος από τά άγκάθια και τά ψηλά χορτάρια. Κατ' αυτόν τόν τρόπο, έδημιουργήθηκε μία λάκακα που είχαρούσε άρκετά έαδεια στο έδαφος και στη μέση της, όποιος έστησε τό τσαντήρι μου, μ'ην καλό θα πού μού επέτρεπε, άθέατος, να

—Είμαι η κόρη του, Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας! Άπάντησ η Δεσποινίδα.

—Είσαι η κόρη του μεγαλόφυχου καπετάν Μάρκου; Τού μεγάλου και άτρόμητου έκείνου κουρσάρου τού μόνου άνθρώπου που φοβήθηκα στη ζωή μου, αλλά και τού μόνου άνθρώπου που αγάπησα.

—Ναι, είμαι η κόρη του Δεσποινίδα και κυβερνώ τά καράβια του. Κυτώ αλόμτητα τούς Βενετιανούς για να έκδικήθω τόν άδικο θάνατο τού πατέρα μου. Γι' αυτό συνεμάχησα μαζί σου, άπάντησ με θάρρος η Δεσποινίδα που όση ώρα μιλούσε ο Χαϊρεδδίν την κύτταζε με θαυμασμό.

—Τώρα που σ' άκούω να μιλάς, παιδί μου — της έλεπε ο Χαϊρεδδίν — θαρρώ πως άκούω τόν πατέρα σου. Έτσι ήταν κι' έκείνος υπέρφανος και γενναίος. Ξέρεις πως ό,τι είμαι σήμερα τό χρωστώ στον πατέρα σου. Αυτός μού χάρισε τη ζωή μου που ήταν στα χέρια του κι' αυτός μ' έκαμε με την παλληκαριά του και με τίς τιμές συμβουλές του να φύγω από τούς κουρσάρους τού Τζεζεριού. Ό,τι είμαι τό χρωστώ σ' αυτόν. Έμαθα πως οι Βενετιανοί τόν σκοτώσαν γιατί μού χάρισε τη ζωή μου. Έχω μεγάλο χρέος σε σένα. Πες μου τί θές; Θά τόχρη. Είμαι ο καπετάν πασάς.

—Θέλω τρία πράγματα από σένα, καπετάν πασάς.

—Λέγε. Θά τά έχω όλα.

—Πρώτα, πρώτα θέλω να μη πάψης τόν πόλεμο εναντίον των Βενετιανών.

—Ιστιά όλ'α! Και αν δεν μού τό ζη-

τούσες αυτό πάλι δεν είχα σκοπό να πάσω πολεμώντας την άπιστη και άνανθηρή αυτή φυλή.

—Δεύτερον — συνεχίζει η Δεσποινίδα — θέλω να δώσης πρόνοια στα νησιά μας. Νάβαι οι κάτοικοι των ελευθέρων και να πληρώνουν μόνον ένα χάρτσι στην Πόρτα.

—Ιστιά όλ'α. Ώθ γίνει κι' αυτό. Τι άλλο θέλεις;

—Θέλω ακόμη να διορίσης τόν άνδρα που διοικητή ενός νησιού με φημιν.

—Τόν άνδρα σου; Είσαι παντρεμένη;

—Όχι, θά παντρευθώ αύριο με τόν άρραβωνιστικό μου τόν καπετάν Μανέττα, άπάντησ η Δεσποινίδα ενώ τά μάτια της έκαρφώνοντο στο πρόσωπο τού ώριου θαλασσινού που από τη συγκίνησι ήτο κατακόκκινος.

—Κι' αυτό θά γίνει παιδί μου. Και για να μη ψάχνουμε να θρούμε ποιά νησί, όρίστε η Άνδρος είναι μπροστά μας. Άδριο τό πρωί θά βγίητε να την και ταλάσετε με τούς άνδρας σας. Τό φημίνι θά φροντίσω να σας έλθω σύντομα. Άπάντησ ό Χαϊρεδδίν Μπαρμπαρόσας. Και άμέσως διάταξε να φέρουν επάνω στο κατάρτι τρία κιάτια γεμάτα.

—Αυτά —λέγει— τά πήρα από την Πόλη για σένα. Ήξερα πως θά σε συναντήσω και σου κράτησα αυτά τά πράγματα για να στά κάμω δώρα. Η Ψυχή του μεγάλου πατέρα σου και φίλου μου καπετάν Μάρκου είμαι σίγουρος πως αυτή τη στιγμή δεν θά μετανοήση γιατί μου χάρισε τη ζωή μου.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Η Δεσποινίδα αντί για άλλη άπάντησι γονάτισε και παρινώντας τό χέρι του Χαϊρεδδίν τό φίλησε με σεβασμό.

Στά βάθη της Ζούγκλας

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΘΗΡΙΩΝ

Ο τρομερός Πύθων και ο χαλύβδινος άγριόχοιρος

έλέπω προς όλες τις διευθύνσεις και πού με προστάτευε με την ελαφρά σκεπή τή και από τόν ήλιο και από τά ένοχλητικά "αι έπικίνδυνα μικρά πε-

καί να τυλιγθί γύρω στο σώμα του λυθρού. Πάλι ζωής και θανάτου. Τό μεγάλο και θαρύ άγριογούρουνο, έπάλευε άπεγνωσμένα και άν και ο πόθων είχε τυλιγθί δυο φορές γύρω στο σώμα του και έσφιγγε τόν κλοιό του, έδάγκωνε με μανία τη σκληρή σάρκα και την έσχίζε με τά μεγάλα δόντια σε κάθε άπότομη κίνησι τού φειδιού.

Τό κεφάλι και ο λαιμός τού πύθωνος ήσαν κατασπασμένα, αλλά τό τρομερό έρπετό δεν άνοιγε τόν κλοιό του και φέινεται πώς ο δύο αντίπαλοι θα πέθαιναν μαζί. Τά βογγητά των δυο πληγωμένων ζώων άνηχούσαν σπαραχτικά μέσα στην άπόλυτη γαλήνη, που βασίλευε στη ζούγκλα.

Οι πρώτοι κάτοικοι τού άφρικανικού παρθένου δρυμού, που περνούν μπροστά μου είναι ένα ζευγάρι άντίπαλοι άνδρες, χαριτωμένα μικρά ζώα με μυτερά, λεπτά κέρατα, που στάθηκαν και κύττασαν σαν να μην άνεγνώριζαν άκρίως τό σθένος τους όπως ήσαν πρώτα. Κατόπιν έπέρασαν γκαζέλες, μία στρουθοκάμηλος, καμηλοπαρδάλεις. Όλα άκακα ζώα που κατέβαιναν να πιούν νερό στο ποταμάκι. Έκλεινη την ημέρα, ούτε τίς δύο έπόμενες δεν παρουσιάσθη κανένα μεγάλο θηρίο. κανένα αϊλουροειδές. Ίσως η έπέμβασις τού ανθρώπου στη γωνιά έκλεινη τού άπέραντου δάσους, ή αλλαγί στην όψη τού τοπίου, ή καλώς μου τά είχαν καταστήσει προσεκτικά και φιλύπιστα. Έίμεναν βακρούς και προβάκια από άλλα δρόμα για να κατέδουν στο νερό. Τά έβράδια μονάχα και από μεγάλη άπόστασι έφθανε ως τ' αυτιά μου ο θρυλλήμος των λέοντων, ή λιγώτερο δυνατή φωνή τού πάνθηρος ή της λεοπαρδάλως. Έπείριμενα. Είχα την έλπίδα ότι η ζωή τού δάσους δέ έξεδηλούτο εις όλο της τό μεγαλείου και με όλη της την άγριότητα, εκεί γύρω μου, μόλις τά ζώα συνήθιζαν κάπως την παρουσία της καλύδας μου. Και δεν είχα άδικο.

Ετόχας σήμερα, κοντά σε δλους τούς άλλους κινδύνους που έκατακαύονταν να ύφιστανταν τό δπως άλλοτε, δεν υπάρχει πλέον — άφθονη άπας πριν — ή "έθραση των ίθαγενών". Τούσάντων πολλοί ίθαγενείς έσθοντο τώρα τόν λευκόν άνθρώπου, διότι γνωρίζουν καλά ότι θά έχουν την προστασία του κατάν των θηρίων ή άγρίων κυνηγών και θά μάθουν από αυτόν πολλά χρήσιμα πράγματα, τά όποια θά τους διευκολύνουν τη ζωή στην όχη πάντοτε φιλόξενη πατρίδα τους.

Την τετάρτη μέρα, ενώ έρριζόμουν ήδη από άρκετην ώραν στο παρατηρητήριό μου άκούω κάποιον περίεργο θόρυβο πάνω σ' ένα μεγάλο δένδρο σε άπόστασι όλίγων μέτρων. Τι να είναι; Έντελνω την προσοχή μου, θάξω τά κυσάλια μου και άνακαλύπτω έναν τεράστιο πύθωνα που τυλιγμένος με την ούρα και τό πίσω μέρος τού σώματός του από δύο ψηλότερα κλαδιά άφίεται τό κεφάλι και τό ύπόλοιπον τού σώματός να κρέμονται προς τά κάτω, κατά μήκος τού κορμού όπως ώστε να μην προκαλούν ιδιαίτερη έντύπωση.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

Τό φοβερό έρπετό βγήκε από κατάρτι. Πού θά είναι τό θύμα του; Με την άφάσθητη συσφιγκτική δύναμη που έχει, αλλοίμονο στο ζώο που άνυπόπτο θά πέσκη κάτω από τό δένδρο!

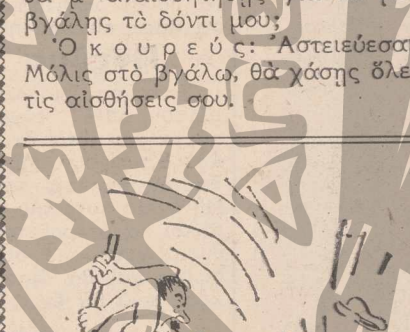
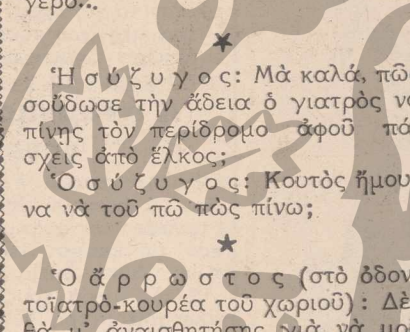
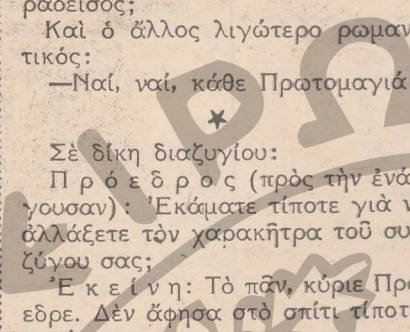
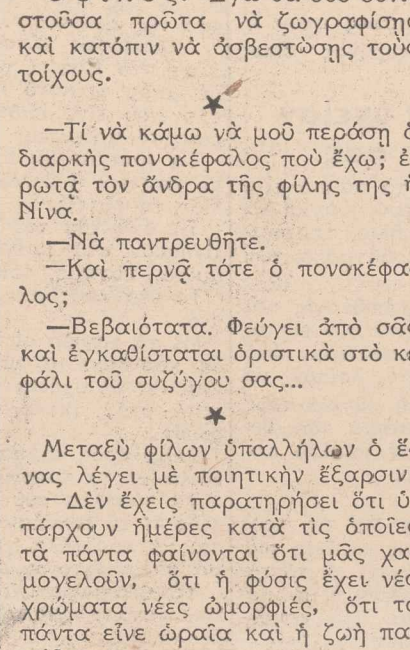
Οι αντίπαλοι — τό ίδιο πάντα ζευγάρι — οι γκαζέλες, οι καμηλοπαρδάλεις επιστρέφουν από τό νερό. Περνούν όμως μακριά από τό δένδρο. Μά όμως και μία μητέρα άγριογούρου με τό μικρά της τέσσαρα, πέφτε, έξη πέρασαν άχέρον κάτω από τόν κορμό όπου άνήν ο πύθων, τόν ρεφί και τόν έτοιμάσει την έπίθεσί του. Ήδη τάλαντεύεται στον αέρα. Άλλά τό μητρικόν ένστικτο είδοποίησε τό άγριογούρουνο. Βλέπει τόν κίνδυνο για τό μικρά του και άπότομα και άγρια έπιτίθεται σ' αυτό. Προσπαθεί να άσπασή τό φειδί, να τό σπλίη με τούς χαλυβδίνους του και ο πύθων ν' άποφύγη τά φοβερά δόντια.

έλέπω προς όλες τις διευθύνσεις και πού με προστάτευε με την ελαφρά σκεπή τή και από τόν ήλιο και από τά ένοχλητικά "αι έπικίνδυνα μικρά πε-

καί να τυλιγθί γύρω στο σώμα του λυθρού. Πάλι ζωής και θανάτου. Τό μεγάλο και θαρύ άγριογούρουνο, έπάλευε άπεγνωσμένα και άν και ο πόθων είχε τυλιγθί δυο φορές γύρω στο σώμα του και έσφιγγε τόν κλοιό του, έδάγκωνε με μανία τη σκληρή σάρκα και την έσχίζε με τά μεγάλα δόντια σε κάθε άπότομη κίνησι τού φειδιού.

Τό κεφάλι και ο λαιμός τού πύθωνος ήσαν κατασπασμένα, αλλά τό τρομερό έρπετό δεν άνοιγε τόν κλοιό του και φέινεται πώς ο δύο αντίπαλοι θα πέθαιναν μαζί. Τά βογγητά των δυο πληγωμένων ζώων άνηχούσαν σπαραχτικά μέσα στην άπόλυτη γαλήνη, που βασίλευε στη ζούγκλα.

Οι πρώτοι κάτοικοι τού άφρικανικού παρθένου δρυμού, που περνούν μπροστά μου είναι ένα ζευγάρι άντίπαλοι άνδρες, χαριτωμένα μικρά ζώα με μυτερά, λεπτά κέρατα, που στάθηκαν και κύττασαν σαν να μην άνεγνώριζαν άκρίως τό σθένος τους όπως ήσαν πρώτα. Κατόπιν έπέρασαν γκαζέλες, μία στρουθοκάμηλος, καμηλοπαρδάλεις. Όλα άκακα ζώα που κατέβαιναν να πιούν νερό στο ποταμάκι. Έκλεινη την ημέρα, ούτε τίς δύο έπόμενες δεν παρουσιάσθη κανένα μεγάλο θηρίο. κανένα αϊλουροειδές. Ίσως η έπέμβασις τού ανθρώπου στην όψη τού τοπίου, ή καλώς μου τά είχαν καταστήσει προσεκτικά και φιλύπιστα. Έίμεναν βακρούς και προβάκια από άλλα δρόμα για να κατέδουν στο νερό. Τά έβράδια μονάχα και από μεγάλη άπόστασι έφθανε ως τ' αυτιά μου ο θρυλλήμος των λέοντων, ή λιγώτερο δυνατή φωνή τού πάνθηρος ή της λεοπαρδάλως. Έπείριμενα. Είχα την έλπίδα ότι η ζωή τού δάσους δέ έξεδηλούτο εις όλο της τό μεγαλείου και με όλη της

Η μόδα

ιδιότροπα αυτά σχέδια, πολλές φορές, γελαιοποιούν μια γυναίκα.

Η ΚΑ ΑΝΤΑ

Στην έξοχη

Ένα καλό σακκάκι σταυρωτό από μολντόν μπλέ για την περίπτωση που θα βροσίσει ο καιρός, μερικά πουλόβερ θαμνοκρεμά, με κοντά μανίκια, δυο — τρία πανταλόνια από τουάλ, τρικώ ή φανέλλα, δυο «σώρτ» αρκετά φαρδύα και μια ζώνη από ανοιχτόχρωμο δέρμα, φάρδους τριών εκατοστών. Έν-α αξεσουάρ σανδάλια. Έτσι θα περάσετε τρεις-τέσσερες εβδομάδες στον ήλιο και στην θάλασσα, ντυμένοι όπως χρειάζεται.

Προσέχετε την υγείαν των παιδιών σας

Μη νομίζετε, ότι επειδή τα παιδιά είναι μικρά στην ηλικία, δεν έχουν ανάγκη να τα προστατεύουμε από τον ήλιο, από διάφορους κινδύνους, από τα δηγματα των έντομων.

Αντιθέτως η λεπτή τους επιδερμίδα και η τρυφερό τους σάρκα, συντελούν εις το να υποφέρουν πολύ περισσότερο από ότι οι μεγάλοι. Αν θέλετε, λοιπόν, να γαρύσουν και να ωφεληθώ η υγεία τους, πραγματοποιήστε κατά το διάστημα των θερινών διακοπών, απαλλάξτε τα από κάθε κόπωση και κενερισμό.

Πρώτα-πρώτα σκεφθείτε να τα προστατεύετε από τις υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου. Αυτό δε θα το επιτύχετε με το να τριβετε κάθε πρωί με λίγο λάδι ή με μια κρέμα «φιλτράντ», την ίδια, που χρησιμοποιείτε για τον εαυτόν σας.

Τρία όμοια μοντέλα για το Όικο Πάτο.

Επειδή συνήθως τα παιδιά όταν βρίσκονται στην πλάς, μένουν σχεδόν γυμνά, πρέπει να τα αλείψετε με την κρέμα από το κεφάλι ως τα πόδια.

Η προφυλακτικές κρέμες για τον ήλιο είναι τόσο ρευστές, ώστε αρκούν λίγες σταγόνες για να αλείψω όλο το σώμα του παιδιού. Το παιδί έτσι αποκτά ένα ομοιόμορφο μπρούντζινο χρώμα, από το οποίο και δεν διατρέχει κίνδυνο να πάθω άσχημα ήλιακά εγκαύματα.

Φθινοπωρινά καπέλλα

Τα καστρίνα καπέλλα επιμένουν με τετέ γαμήλο, θυμίζουν το παράδειο καπέλλο της Ντόν Μπαζιλιο, εις τον «Κουρέα της Σεβίλλης».

Ιδιαίτερως ευνουούνται από τις ελεγ-κάντ στο Παρίσι τα καστρίνα καπέλλα με μπόρ γυριστό και τετέ ύψηλο, παρ'όλο που είναι ιδιότυπα, πλασιώνουν ω-σατά το πρόσωπον.

Τα κυπέλα δ' έχουν πολύ «σουξέ» από καστόρι ή δελουδο, και με φόρμες λαν επικλινείς.

Τα σκήπτρα του «οίκ» όπως πάντοτε ανήκουν στα μαύρα καπέλλα, μεγάλα, μικρά, κανονικά, τόν, μπρεττόν.

Τα νέα καστρίνα είναι μαλακά και στυλ πνά.

Με τα ταγιέρ οι Παριζιάνες φορούν η-δη καστρίνα με μπόρ και τεπέδες πυ-χωμένες σε σχέδια κανονιστά, και σε χρώ-ματα μπλε, ριολέ, γκρενά και «μπλέ-ρουζ».

Βέλα πρὸς το παρόν χρησιμοποιούνται μόνον με τα «μπονισόν».

Τα καπέλλα που συμπληρώνουν τα τα-γιέρ ή το σύνολον του σπόρ, γαρνί-ρονται με κορδέλλα γκρό-γκράιν, σε χρώ-μα πλέον έντονον από το καστόρ.

Τα άπογευματινά καπέλλα είναι επίσης άποσπαστά γαρνιρισμένα με στενή κορ-δέλλα.

Εκείνα που είνε γαρνιρισμένα με άν-θη, ή περὰ ή παραδείσια είνε τα καπέ-λλα τὸν δεξιώσεων, ώστε να προσδίδουν τὴν διακοσμική νότα.

Η ζήλεια

Είνε άπολύτως άδύνατον να έλθω εύ-τοχέι, άν δεν μπορέτε να έλθω γυνίς να περιγάρητε μια φίλη σας να φορή άρ-άστατο καπέλλο ή μια άλλη να δη-γί ένα πολυτελέστατο άυτοκίνητο χωρίς να ταράξουν τα νεύρα σας.

Η υπερευαίσθησία

Η εύαίσθητες γυναίκες έχουν θρή τον τροπον να μη έχουν ούτε μια εύτοχισμένη ήμερα στη ζωή τους. Με το άνόητο αυτό ελλάττωμα δημιουργούν την δυστυχία με τα ίδια τους τα χέρια και υποφέρουν.

Η ανάνησις θλιβερού γενονότος

Πολλές κυρίες έχουν πραγματική μα-νίαν να περνούν τις ήμέρες τον με το να επαναφέρουν στη μνήμη τους γενονότα, που τις έκαμαν να υποφέρουν στη ζωή τους. Αυτό όμως είνε τόσο επώλθαβές για την υγεία τους, άκριβως σαν να πι-νουν μια μικρή δόσι δηλητηρίου. Είνε έ-να ήθικό δηλητήριο. Έν πάση περιπτώ-σει όμως είνε δηλητήριο.

Πνεύμα πλεονεξίας

Υγάρουν πολλές γυναίκες, που δεν μένουν ποτέ εύχαριστημένες. Έχουν πάντα την ιδέα ότι άείζουν περισσότερα από ό,τι έχουν. Μη επιτρέπετε ποτέ στον εαυτόν σας να κινή τέτοιες σκέψεις. Μη έχετε ποτέ την γνώμη, ότι πρέπει οι άλλοι να στερούνται για χατήρι σας, να θυσιάζονται για σας. Να έλθω γενναίω-δωρες και θα άνταμειφθήτε με το καλό κέφι, που θα έχετε.

Τό άλουμνίο

Τό άλουμνίο σήμερα είνε στην ήμερη-σία διατάξι και προτιμάται από όλες τις κουκουρές. Γιατί είνε έλαφρό, καθαρό και το πιο πρακτικό για σκεύη της κου-ζίνας.

Είνε όμως πολύ πιο εύκολο το να καθαρίζουν και να χαλάσουν τάάλουμ-νια, άμα δεν τα περιποιούμεθα και δεν τα καθαρίζουμε τακτικά από ό,τι είνε τα χάλκινα. Λοιπόν πρώτα-πρώτα όταν το άγούρατε κανονίστε, και πριν το μεταχειρισθήτε να θρώστε μέσα λίγο γάλα επί δέκα λεπτά θα το κινήτε δε-ώστε να αλείψω με το γάλα όλο το έ-σωτερικό της κατακόλας. Τό γάλα θα

σχηματίσει ένα φιλμόν ό οποίος θα προ-φύλαξη από το τρίψιμο. Έξ έλλοι τα άλουμνια δεν πρέπει να τρίβονται με βί-α ή άλλα βίαια μηχανικά παρσκαυάσμα-τα, αλλά με καθαρή βούρτσά έμβρατι-μένη σε σαπουνάδα. Κουτίζει φθινότε-ρα και τα σκεύη σας, θα διατηρούνται κα-λύτερα.

Τό ζεστό γλυκό

Όταν σεβρίστε σ' ένα γυάλινο βάζο πολύ ζεστό γλυκό ή κομπόστα, φρονί-κετε να βράσετε κάτω από αυτό ένα πανί βρεγμένο. Έτσι θα άποφεύγετε το σπά-σιμο.

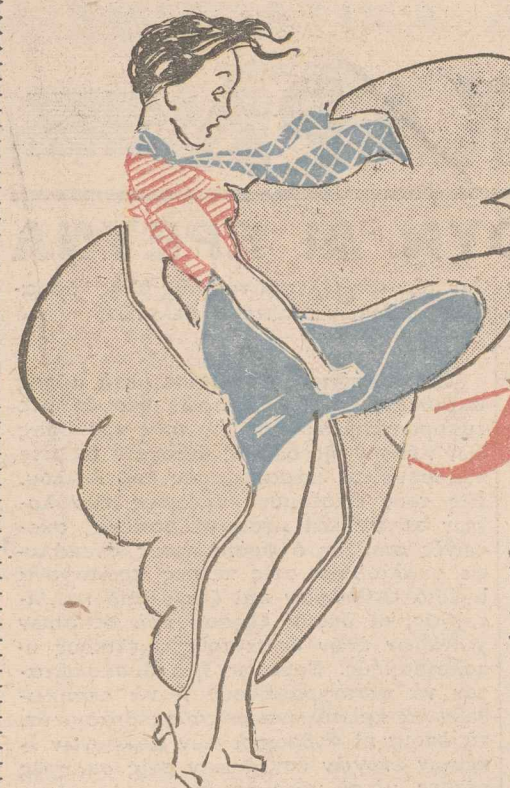
Κοψίματα

Έάν ένας εις το σπίτι σας ή άλλου συμβή να κοπή, πρὸν άπ' όλα θα βάλτε στο κοιμημένο μέρος, με καθαρό βαμβάκι, βάμμα ιωδίου και θα δέσετε την πληγή με καθαρή γάζα, άφου πρώτα θέσετε επί της πληγής βαμβάκι. Αν δεν έχετε πρό-χειρο βάμμα ιωδίου, θα πλύνετε την πλη-γή με άφθονο νερό βρασμένο (άφου θα κρυώση λίγο) γύνοντας από από πάνω δίχως να μεταχειρισθήτε ούτε σπόγγο, ούτε πανί, που μπορούν να μολύνουν την πληγή.

Αν το κόψιμο είνε βαθύ και φαίνεται το κρέας, τότε μετά το πλύσιμο με βο-ρικό νερό, θα μεταχειρισθήτε και μια άν-τισηπτική διάλυσι, π.χ. δόλυνοοξο νερό, διάλυσι σουμπλιμέ 10)00, οινόπνευμα ή ό,τι εκ των τριών αυτών υγρών έχετε πρό-χειρον και άκολουθήσθε θα βάλτε το βαμ-βάκι, ύστερα τη γάζα άποστειρωμένη και θα δέσετε την πληγή. Έάν δεν έχετε άπο-στειρωμένη γάζα, μπορείτε να την άντι-καταστήσετε με ένα ψιδό καθαρό μανδήλι που θα το σιδερώσατε εκείνη τη στιγμή και θα φροντίσετε να μη το φέρετε εις έ-παφή με τίποτε άλλο, αλλά θα το βάλτε καυτό εις την πληγή. Έτσι με το καυτό σιδερό κάνετε μια πρόχειρη, αλλά άρκητη για τη στιγμή άποστείρωση.

Πιλάφι ά λά τούρκα

Καθαρίζετε 1)2 δκλ ρύζι (καρλίνη «κατά προτίμησι»), βάζετε στη φωτιά 25 δράμα δούτορο να διαλυθώ, ρίχνετε μέ-σα το ρύζι, το καβουρίζετε καλά άνα-κατώνοντάς το επί 5 λεπτά της ώρας, ρί-χνετε μέσα σχεδόν μια δκλ ζουμί κρέα-τος και άφίνετε να σιγοβράση 12—15 λε-πτά της ώρας. Κατόπιν τρώθετε έξω την κατακόλα, άνακατέβετε καλά το ρύζι, το άφίνετε να έσταθί επί 5 λεπτά και ύστερα το σεβρίσετε με σάλτσα ιτο-μάτας.

Μελτέμια

Ο φθινοπωρινός άνεμος, γεμάτος μπρίο και πονηριά, δημιουργεί μικρές κωμικές σκηνές και σύντομες τελετές... άποκαλυπτηρίων

Είς εις την καλλιτεχνικήν άξίαν του ά-κατεργάστου όγκου της χοιρής κυρί-ας. Δεν μάς την δείχνει υπογραμμισμέ-νη εις τας λεπτομερείας της, για να την θαυμάσωμε ως άριστούργημα. Μας την προσφέρει ως μιαν επιτυχημένη γε-λοιουργίαν.

Ο άέρας δημιουργεί γλυπτά άριστουρ-γήματα, άλλ' εκ παραλλήλου γελοιο-γραφεί. Όλα τα άσχημα σώματα κινών τον γελοιογραφικόν του σίστην. Δεν νοιάζει για δούτα τον παραμικρόν οι-κτον. Τα αστυρίζει άόληστα. Μας τα δείχνει εις όλες τις κωμικές άδυναμίες των.

Χωρίς άλλο, αυτή είνε ή θεός του ά-νέμου έναντι της άνθρωπίνης άσχημίας. Άπόδειξις, ότι μόλις μάς δείξη μιαν κα-ρικουράν γυναικείου σώματος, την... σφυρίξει αυτός πρώτος και καλύτερος.

Είνε γελοιογράφος, αστυρίκος και κα-μοδιποιός ό άνεμος. Μια από τις μι-κρές του παρλόγιστες κωμωδίες, που σφυρίζει συχνά στους δρόμους, είνε αυτή, που θα μπορούσε να τιτλοφορηθή: «Η άρπαγή του καπέλου».

Ο συνταξιοδότης δικαστικός βοδίζει άδειοπρεπής και σοβαρός. Ο άέρας δεν σηκώνει πολύ την σοβαρότητα. Έρχεται με δρμήν και του τραβά μιαν γενναία φάπα, του άρπάζει το καπέλλο και το κυλά στο πεδούριό του.

Και τότε άρχίζει ένα κωμικό κυνηγι-τό. Ο συνταξιοδότης δικαστικός ένθυμεί-ται την παλαιάν δρσιν του ως εισαγγε-λέως.

Πίστασε το!... φωνάξει εις τους άλλους διαδότες, τους όποιους έκλαμβάνει ως έκτελετικούς όργανα.

Και τίθεται και ό ίδιος εις καταδίωξιν του δραπετού.

Πρὸς στιγμήν το περνά από το μυαλό ή ιδέα ότι ενεργεί κατά παράνομο: πως θέλει να συλλάβη το καπέλλο, άφου δεν έχει έπταλμα... συλληψέτε!

Άλλ' αυτός ό γραφειοκρατικός τύπος δεν μπορεί να έκπληρωθώ στην παρούσα κρίσιμη στιγμή. Το καπέλλο κυλιέται τώρα πρὸς τους τροχούς των άυτοκινή-των, με καταφανή την διάσειν ν' άυτο-κίνηση. Άν δεν το προσβάσουν, πάει, θα κολληθώ εις την ασφάλτην.

Τρέχει ό συνταξιοδότης. Άλλά πρὸς το το τρέχον άλλο, νεότερό διαβάται, έδελοντά εις το καταδιωκτικόν άπο-σπασμα.

Επί-τέλους, ύστερα από μακράν κα-ταδίωξιν άναφέρει, κάποιος τα άπασσα καπέλλα κάτω από τὸς τροχούς και ποιοι φορητογύ άυτοκίνητοι. Έχει γί-νει σωστά. Γυρίζει και άναγγέλλει το πρὸς εις τον ιδιοκτήτην του:

— Πάει το καπέλλο, μπαρμπα... Το πά-τησε το άυτοκίνητο...

— Τι λες, μωρέ;

— Νάτο!...

Και το δείχνει γυμμένο κομμάτι. Ο γηραιός συνταξιοδότης άπονέμει τιμές εις το... μακρόν καπέλλο του, Ισχυμένως ένθυστον του... άσκητις.

Αυτήν την νύκτα το καπέλλο μπορεί να την γλυτώσει και να έινε άπλού-στατο τρόπο: Γυρίζοντας έσοκρούσας.

Άλλά και τους άσκητες ό άνεμος δεν τους άφίνει άπεριποίητους. Τὸν πιο ίσορ-ροπημένον άνθρωπον τον παρουσιάζει έ-ξέλλων. Άνακατεύει τα μαλλιά του και τον παρουσιάζει τοξιάχιστον ως ποιη-τήν. Εν άφ' άφινόμενος.

— Τὸν βλέπετε αυτόν; Σάν βουαίος φαίνεται.

— Που το κατάλαβες;

— Δεν έπέλεξε τα μαλλιά του; Άνεμί-ζονται σαν το μασέτρον την ώρα που διευθύνει την όρχήστρα.

Και ό άνθρωπος, περὶ το όποιου πρό-κειται, με τα άπασσα μαλλιά, συνά-δελφος του λίστ, είνε άπλούστατα ό μα-ζώρης της γειτονιάς.

Υπάρχει περὶ το Βορρά μυθολογικός θρύλος, ότι άπήγαγε την κόρην κάποιου παλαιού βασιλέως των Άθηνών. Ο άνε-μος δηλαδή είνε ό πρώτος αιδηματικός άπαγωγός. Είνε ό διδάσκαλος όλων έ-

κείνων, που άπάγουν τις πλούσιες ή μη νύμφες.

Και τὸν ρόλον το άπαγωγέως έπιχει-ρεί να τον κρατήση και σήμερα. Φέρνει βόλα τα θηλυκά και δοκιμάζει να τα παρσούρη... με το μέρος του.

Ποσηγυμένους τους ψυθιρίζει στ' αυτή τρεσανίως ένα σωρό έρωτόλογοι. Άκο-λουθεί, δηλαδή, και ό άέρας την στερεό-τυπη τακτική όλων των άπαγωγών. Προσπαθεί, να έπιτύχη, ώστε να πάρουν τα μαυλά της νέας... άέρα.

Είνε μέγας ό ρόλος το άνέμου. Μη-πως δούκις θέλωμε να δειώμεν την ά-ξίαν ενός οιδυβήτου έργου, δεν λένε ό-τι εις αυτό ό δημιουργός του «ένεψθη-νε πνοή»;

Τέτοιες δημιουργικές πνοές φυσούν ού-την ημεραν ή την άύριαν. Και δημι-ουργούν αιδθητικά και γελοιογραφικά φαίνεμα, μικρές Παρσκαυάδες...

Η πονηρία το άνέμου είνε μεγάλη. Την δείχνει ό μπερμπάντικος τρόπος με-τόν όποιον υπερβείται εις τον γυναι-κείον ποδόγυρον. Άλλ' έκτός αυτού, τό-ρα, που γράφω, άντελήθη φαίνεται ότι μιλά γι' αυτόν και ήλθε με μεγάλη κα-τεργαρία να μου άρπάξη τα χειρόγρα-μα. Μ' αυτό θα έξυμπετούσε φυσικά με-γάλους τούς... άναγνώστας.

Άλλ' είνε φαίνεται, ότι και στα χει-ρόγραφα αυτά υπάρχει άκατάσχετη έρ-ρολογία και έστρψε φοβήθεις... τον συ-ναγωνισμόν!

PENNA X.

Ο Έρρολ Φλόν, ό δημοφιλής ήθοποιός του κινηματογράφου με την Σιμόνη Σι-μόν, σε μια τελευταία ταινία, που γυρίσθηκε πριν ή Γαλλία δυντέττα, έπιστρέ-ψη στην πατρίδα της

ΠΡΟ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΩΝ...

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

ΤΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΑΙ ΕΡΕΥΝΑ

Η έρευνηση των Αρχαίων Πολιτισμών, ενδιέφερε πάντοτε τους διανοούμενους και είχαν ανέκαθεν πολλούς πιστούς. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και ο μεγάλος Γερμανός έρευνήτης Λέο Φρομπένιους, ο οποίος απέναντο στον παρελθόντα μήνα αφιερώνει στην Επιστήμη του, κοντά στο ονείρωδες Λάκο Ματζόρε.

Από μικρό παιδί ο Φρομπένιους ήταν ήταν ακόμη στο σχολείο, αισθανόταν ιδιαίτερη αγάπη για την ιστορία των αρχαίων λαών και κατόπιν ειδικεύθηκε στην μελέτη της παλαιοντολογίας, της ανθρωπολογίας και γενικότερα των αρχαίων πολιτισμών.

Με την πεποίθηση ότι οι πολιτισμοί είναι ζωντανά όργανα, των οποίων ο άνθρωπος δεν είναι ο δημιουργός, αλλά μόνον ο φορέας, το όργανο, κατεπλήρωσε εν πρώτοις τον ύμνο του τέλους του παρελθόντος αιώνα και κατόπιν επεδόθη εις την έρευνα δια της οποίας ήθελε να πιστοποιήσει την γένεση των πολιτισμών εν γένει και, αρχικώς, του ενός πολιτισμού από τον οποίον, ως διακλαδίσκος, θα ξεπορεύονταν οι άλλοι, ολοι εκείνοι που χαρακτηρίζουν σήμερα διαφοροποιήσεις, αλλά με μίαν ένιασαν βάση και μίαν ενιαία κατευθυνση προς την πρόοδο εν εις την εξέλιξιν των συνθηκών της ζωής, τους διαφόρους λαούς.

Με την πεποίθησιν επίσης ότι οι θέσεις του πολιτισμού δεν μπορούν να ανακαλυφθούν παρά μόνον στις αρχαίονες και απλές εκδηλώσεις των ανθρώπων και των λαών, άρχισε την έρευνά του από την σκοτεινή Άφρικη.

Οι αλλεπάλληλες αποστολές του στην Μαύρην Ήπειρο τον έφεραν στα μεγάλα παρθένια δάση, στην στέππα και στην έρημο. Από την έρευνά του αυτή την επίπονη και πολύτιμη προέκυψαν πλείστοι τόμοι με περιγραφές των ταξιδίων και διαδρομών του, με επιστημονικές εργασίες, με τις μετρήσεις και παραμύθια των διαφόρων λαών και φυλών της Άφρικης. Ο Φρομπένιους είχε λάβει ως θέσιν της φυσικής επιστήμης, οι οποίες από ένα ελάχιστον υπόλειμμα ζωντανού όντος, καταγράφονταν να καθορίσουν το είδος του, των χρόνων κατά των οποίων έζησε, τους όρους και τους νόμους της ζωής του. Κατά τον ίδιον τρόπον ήθελε να εξιχνιάσει τις εκδηλώσεις των πολιτισμών. Πρώτα έσκέφθη την Άφρικη, η οποία είχε μείνει ανέπαφη μέχρι των νεωτέρων χρόνων από

Οι αιώνοι οδοιπόροι της Σαχάρας με τις καμήλες τους.

συμβόλου, κάθε παραδόσεως, κάθε μύθου και θρύλου ακόμη, ακριβώς, όπως κάνει η φυσική επιστήμη με τα αντικείμενα των μελετών της. Τότε θα μπορούσε να θεμελιώσει κανείς ότι το σύμβολο έκαινο η έκαινο ο μύθος πηγάζον από εκείνη η έκαινο την ανάγκη της ζωής, από έκαινο η έκαινο το άρχοντο περιστατικό και κατά την διεκσίαν των αιώνων ύπστην αυτός και αυτός τα μεταβολές.

Ο Φρομπένιους άργησεν δώδεκα

αποστολές στην Άφρικη, επτά από του παγκοσμίου πολέμου και πέντε μετά. Από όλαν αυτήν την έρευνήτική προσπάθεια προέκυψαν, όπως είπαμε, εκατοντάδες τόμοι και πλουσιώτατες συλλογές ευρημάτων παλαιοντολογικών, γεωλογικών, φωτογραφιών, σχεδίων και

ειν των αποτελεσμάτων της όλης έργασίας και των σχετικών μελετών.

Ο Φρομπένιους καθόρισε μετά πάσης ακριβείας ότι η Σαχάρα ήτο άλλοτε εύφοροτατή περιοχή, εις τους πρόποδας των λόφων της οποίας διήρχετο άλλοτε ένα μεγάλος παραπόταμος του Νείλου. Εις τους απότομους βράχους των λόφων αυτών και μέσα σε θαλασσιές, σκοτεινές σπηλιές ο Φρομπένιους ανέκλυψε σκαλισμένα στις πέτρες πρωτόγονα σχέδια ανθρώπων και ζώων από καλλιτέχνες, οι οποίοι έζησαν από δεκάδων χιλιάδων έτών κατά τους σχετικούς υπολογισμούς. Βεβαίως ήτο δυσκολώτατον να φωτογραφηθούν ή να ξεσηκαθούν τα πρωτόγονα αυτά σχέδια, τα οποία οι άνθρωποι των μακρινών εκείνων εποχών σκαλίσαν στην πεδινάδα του οποίου φαίνεται ότι είχαν τότε στη διάθεσιν τους για όλες τις εργασίες τους, δηλαδή και για το κυνήγι, τους και για το ξεριζώμα φυτών και για το κόψιμο των δένδρων και για το τεμάχισμα του κρέατος και για όλα τους, και ως καλλιτεχνικό έργο τέχνης, την πέτρινη άτινα. Για να φωτογραφηθούν τα σχέδια αυτά έπρεπε πρώτα να περσούν οι γραμμές με κιμωλία ή με σπορό χρώμα. Για να γίνει όμως αυτό έπρεπε οι βοήθοι του Φρομπένιους να κρέμονται από τις κορυφές των βράχων είτε μέσα σε μεγάλα καλάθια είτε πιασμένοι σε σκοτεινές σκάλες.

Τα σχέδια αυτά είναι λίαν ενδιαφέροντα και παρουσιάζουν εις φυσικόν μέγεθος τα ζώα τα οποία θα έβρισκαν τον καιρό εκείνον στην πεδινάδα που έτελεινοτο κάτω από τους λόφους όπου είναι σκαλισμένα, δηλαδή στη σημερινή Σαχάρα.

Καμυλοπαρδάλεις ύψους έξι πτερων, τεράστια θουάλια, στρουθοκάμηλοι, αντιλόπες, γκαζέλλες και άνθρωποι. Οι άνθρωποι είναι εν γένει άπληστοι με δέλη και τόξα, ή με την πέτρινη άτινα και οι γυναίκες διακρίνονται από την εύρητη περιφέρεια των γοφών. Το περίεργον είναι ότι κοντά σε πλείστα απ' αυτά τα σκαλισμένα ο πρωτόγονος καλλιτέχνης έσκόλασε το ίδιο του το χέρι πράγμα που έχει εύρησθαι σε διάφορες εικόνες στα δάση των Ισπανικών σπηλαίων—και μας στέλνει έτσι έναν πρωτόγονο χαρισισμό από τα δάση των αιώνων.

Έννοείται ότι, η όλη αυτή έρευνάς ήταν φοβερά κουραστική τόσο κατά την διάρκειαν των αποστολών εις την Άφρικην, όσον και κατά την κατάταξιν της συλλέξεως όλης και την ακριβή σύνταξιν των εικόνων. Έφηρμόσθη η χαρτογραφική μέθοδος. Δηλαδή κάθε εύρημα, κάθε ανακάλυψη σημειώνεται εις τον χάρτην, ακριβώς εις το μέρος όπου εύρίσκειται και κατόπιν γίνεται συσχέτιση των διαφόρων σημείων και καθορίζεται η εξέλιξις των διαφόρων εκδηλώσεων των άρχοντων πολιτισμών και η σχετική αλληλοεπίδρασις αυτών.

Έννοείται ότι, η όλη αυτή έρευνάς ήταν φοβερά κουραστική τόσο κατά την διάρκειαν των αποστολών εις την Άφρικην, όσον και κατά την κατάταξιν της συλλέξεως όλης και την ακριβή σύνταξιν των εικόνων.

Η ψυχή δύναται να διοική το σώμα εις μέγαν βαθμόν, όπως εξαρτάται εκ της ημετέρας θελήσεως, της νομοσύνης και της άναρτοφής. Το θάρρος, λέγει ο Έμμερσον, αποτελείον η νομοσύνη και η πείρα.

Μολοντί κοινή κρατεί γνώμη ότι εινε κληρονομική, αναμφιβόλως όμως εινε ότι αποκτάται ως επί το πλείστον δια της άναρτοφής και του παραδειγματός. Έν καιρό μάχης, στρατιώται, οι οποίοι θεωρούντο δειλοί και άτολμοι, συνέβη να επιδεινούν θουάσιον θάρρος, ριπτόμενοι εις το έθρονον πυρ, ένεκεν της άμύνης ήν τους διήγειρε το θάρρος και η άσφοβία των συμπολεμιών των. Συνέλαυν άρα και οι άσφοβίες, οι καθήκοντες, άδύτηρας τας αισθήσεις εις την αντίληψιν, ως και οι έπικινδυνον παιδιά, οι έξοικονομοι το ήθικόν του ανθρώπου προς τους κινδύνους. Δεδομένου δε ότι το θάρρος και η καρτερική η εινε ζήτημα ύψους, μακροβιότητος και ευτυχίας, δέον να αποτελή την βάση της άναρτοφής. Η άναρτία και ο φόβος, άρα και τα έξ αυτών διάθεσια αποτελέσματα, παρατηρούνται κατ' αναλογίαν περισσοτέρως υπάγονται εις τους άμαθεις, τους άπειρους, τους μικρόνους και τους ήλικους διαστραμμένους.

Την άλγισταν ταύτην εξέφρασαν ο Βολταίρος δια στόματος ενός πρόγονου, άμαθους και ήλιουδίου, όστις, τρέμων επί τη θέα κοίτην, ειπε προς ανθρώπους του λαού, όστις δεν έφοβόσθον το φυσικόν φαινόμενον, διότι ήξευραν την εξέλιξιν του:

—Έχετε δικαίον να μη φοβείσθε σεις, διότι δεν είσθε πρόγονος όστις έγώ...».

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

Είχαν αποβραστεί στην Γένοβα, από βραδύς, δίχως να ειδοποιήση κανένα, έτοιμοι έφυγε για την Νότιον Άμερική, έδω κι' έξη μήνες.

Πόση άγανάκη είχε τότε στην καρδιά, στην έσφιχτη εκείνη άναχώρησιν, χωρίς να τόν άποχαρμήση κανένας: Ένόμιζε πως ήταν αρκετό ν' άπλώση το χέρι για ν' άρπάξη την εύτυχία από τα μαλλιά, ένωσθε τη ζωή να γελή γύρω του, γεμάτη χαρές, κι' έξαφνα βυθίστηκε σ' έναν πόνο βαρύν, που του καταξείχισε τα σπλάχνα.

Μα πως ήταν δυνατόν από μιά στιγμή στην άλλη, ν' άλλαξη τόσο η τύχη του; Τις πρώτες μέρες, κάποτε, μιά έλπιδα δεν ήταν παρά ένα διενερό κακό, ένας εφιάλτης από τον οποίον θα ξυπνούσε, και η ζωή θα κυλούσε πάλι όπως πριν, χαρούμενη και γελαστή. Άλλά η άπογοήτευση δεν άργούσε να τον έαυαφέρει στην πραγματικότητα. Δεν μπορούσε ια τίποτε να κάμει: όλα είχαν τελειώσει γι' αυτόν.

Τότε είχε πάρει μίαν άσπρασιάν από φασιν: να φύγη. Και μάλιστα δίχως να ελπίζει τίποτε σε κανένα, ούτε σ' αυτήν, προ πάντος σ' αυτήν. Τον είχε ξεχάσει αυτή, που την ένόμιζε πως ήταν προορισμένη γι' αυτόν από την τύχη, αυτή που έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του, που θα ήταν η άγαπημένη σύντροφος σε όλη του τη ζωή.

Τώρα λοιπόν την ξεχνούσε κι' αυτός. Έφραγε δίχως να της ελπίζει μιά λέξη, έστω και μιά λέξη κακή. Θά την ξεχνούσε, θά την έβγαζε από τις άναμνήσεις του. Δεν υπήρχε πια γι' αυτόν.

Τον καυμένον! Ένόμιζε ότι φευγόντων θά μπορούσε να έλευθερωθί από τον σπαρμαγμό, ότι άναβραίνονταν στο καράβι θά μπορούσε να πετάξη απ' την καρδιά του τον πόνο της θάλασσας, σαν περιτό και θαρρό φορτίο. Και όμως, με όλο το ταξίδι, δεν έσκέφταντο παρά μονάχα αυτόν.

Το ταξίδι, η ποικιλία των ταξιδιωτών στην καινούργια ζωή που περινούσε τώρα άπάντα στο βαπόρι, η μεγαλοπρέπεια του άκκου, η λαμπρότης των τροπικών νυκτών, τίποτε απ' αυτά δεν τον ένδιέφερε, δεν του έκανε την παραμικρή έντύπωση, δεν τον άπασχαλούσε. Η σκέψη του είχε μείνει στη μεγάλη πολιτεία, εκεί όπου έπορεύοντο, όπου έσημειωσε τις πρώτες έπιτυχίες ως μουσικός, όπου είχε γνωρίσει μιά ζωή.

Τά θυμόταν όλα, ως την παραμικρή τους λεπτομέρεια, σαν να ήταν τώρα. Την πρώτη φορά την είδε σε μιά συναυλία. Αυτός, που καθόταν μεταξύ των θεατών, της παραχώρησε τη θέση του, έπειθε εκείνη άργησε και δεν εύρισκε να καθήση πουθενά. Τόν ευχαρίστησε με λίγα λόγια και μετά έμεινε σιωπηλή: ούτε ένα βλέμμα πιά, σ' αυτόν που είχε μείνει όρθος, στον τοίχο, προς χάριν της.

Στό διάλειμμα όμως εκείνη σηκώθηκε και τόν ειπε να καθήση γιατί στό δεύτερο μέρος θα έμενε όρθη αυτή. Μα ούτε το φανταστή δεν έπρεπε, τέτοιο πράγμα: Αυτός άρνιόθηκε να δεχτή την ευγενέστατη εκείνη πρόταση.

Όσάτος άρχισαν να συζητούν: Είχαν τό ίδιο πάθος για την μουσική, τα ίδια γούστα. Αυτή ήταν άπλη έρασιώτης, αλλά με πολύ όρθη κρίση και με πλατείες αντιλήψεις.

Όταν έμαθε ότι αυτός ήταν πιανίστας, και με χάρη τον ρώτησε τό δυνατόν:

—Όταν έμαθε ότι αυτός ήταν πιανίστας, και με χάρη τον ρώτησε τό δυνατόν: Μιλούσαν μ' έπιπολασμένη, χωρίς κακία, έτσι για να μάθουν νέα ή για από την άλλη. Ήξεραν για τους άρραβώνες της φίλης των, δεν άγνωρίζαν όμως προσωπικά τόν μυστήρη, αλλά άγνωρίζαν πολύ καλά τόν άλλον, (ποιόν άλλον; ο Κλαυδίου έστάθηκε ν' άκούσει, προσέ-

χοντας και στην παραμικρή λέξη) τόν πρώτον έρωτά της, με τόν οποίον είχε άπό κρυφά ραντεβού...

Και με την άπόλυτη βεβαιότητα ότι δεν τις άκούει κανείς, άπλώθηκε σε λεπτομέρειες, έπαιον όνόματα και μέρη, πώς κατώρθηκε ο Κλαυδίου να συγκρατηθί, να μη ξεσπάση:

Οι δύο δεσποινίδες έκατέβηκαν από το άσπρασιό. Αυτός την άγοπούσε βέβαια για τό λεπτό της σωματίκι, τό σαν έφθιβε, τό δροσερό προσώπιό και τό φαιναί της μάτιας, που έπαιρναν μίαν έκφραση τόσο γλυκεία όταν τόν κυτούσαν. Άλλά πιο πολύ του άρεσε η άποπεπαιθησή της, που φαινόταν εύστοχά αν άσάδεα και προκλητική, και προ πάντος η ελκυστική, που δεν είχε καμμία πεζότητα ούτε στιγμές μεγάλης έκκαταλείψεως.

Έτσι, λοιπόν, άρραβωνιάστηκαν. —Θέλεις να γίνει κυρία Μανέρα; την σταλάζει βαθεία στην ψυχή του. Ήταν

Χαλή, στο Περού έπειτα από τις πρώτες άσχηματες δυσκολίες που συνάντησε στο Ρίο Ιανέιρο, έδωσε μιά σειρά θριαμβευτικές συναυλίες. Δόξα, τιμές και χρήματα. Δεν έγραψε όμως ποτε μιά λέξη, ούτε σ' αυτήν, ούτε σε κανένα άλλον. Ήθελε να έκκολήση τελείως, να γιατρευθί, να μη ξεσπάση:

Δεν την έσκέφτηκε πιά λοιπόν; Ήταν πάντα την έσκέφταντο ακόμα και στην περίοδο της πιο έντονης έργασίας. Πάντα. Εινε όμως βέβαιος πως την θυμόταν μονάχα με την έγχαρη με την οποίαν θυμάται κανείς έναν άνθρωπον που τόν έκανε κακό. Και έπειδή έκκαταλάβαινε πως την θυμόταν πολύ, έσχημάτισε την πεποίθηση ότι αυτό συνέβαινε μονάχα για να δώση στον πόνο του την έπιθυμία της έκδικήσεως.

Νά λοιπόν η αλήθεια: Θέλει να έκδικηθί, να ταπεινώση την γυναίκα που τόν άπάτησε, να της άποδείξη ότι τώρα πια νιατρέθηκε από την άγάπη της, ότι εινε εύτυχισμένος από έλευθερώθηκε από μιά γυναίκα τόσο μοχθηρή, άφοβ ήθελε την καταστρώσει του. Και να της άποδείξη, τώρα που εινε διάσημος και πλούσιος, ότι έγασσε μιά πρώτη τάδεως έκπικρία για να κάμει την τύχη της. Ήθελε, λοιπόν, να την τιμωρήση σκληρά, να έκδικηθί!

Κατά τους τελευταίους μήνες της παραμονής της στην Άμερική, και άκουσε πιά πολύ κατά τό διάστημα τό ταξίδιού, ο Κλαυδίου έπροσπάθησε να γεννή προκαταβολικώς την ήδονή αυτής της έκδικήσεως.

Δεν ειδοποίησε κανένα για τόν έρχομό του και δεν είδε κανένα όταν ήρθε. Άσφαλώς, η είδηση των θριάμβων του είχε φθάσει ως εκεί, και η άπιστη θά ύπέφερε. Ήθελε όμως να της έπιβάλη ένα μαρτύριο πιά μεγάλο.

Θά έπιγαινε στο σπίτι της, με την πιο μεγάλη άδιαφορία και, σαν να ήταν έξω, θα της μιλούσε για τούς θρίαμβους του, για τη φαιά που έβρισε σε τόσες γυναίκες, καρδιά, για την έπιθυμία του να δημιουργήση μιά οικογένεια, με μιά γυναίκα πιστή και άναξία του.

Τι άώρα που θάταν να μπορούσε να έκδικηθί κατ' αυτόν τόν τρόπον! Νά την ίδι επί τέλους να ύποφέρει από την άγνωση που έπαιρνούσε και κατέστρεψε μιά τέτοια εύτυχία! Νά την ταπεινώση να την κάμει να κλάψη κρυπά από τό κακό της, να την ποτίση με τό φαρμάκι που τόν έποίησε κι' αυτή!

Περιμένει να άναυλωσής την κατάλληλη ώρα για την έπισκεψή. Θά πη πως εινε τυπική έπισκεψή σε μιά φίλη του οικογένεια. Εμελέτησε καλά κι' έμαθε απ' έξω όλα τα λόγια που πρόκειται να πη ύπολόγισε και την έντύπωση που θά κάμει. Και κατά βάθος ήταν πολύ χαρούμενος για την έκδικήσιν του αυτή.

—Η δεσποινίς Ροζέλλα εινε στο σπίτι; έρώτησε άφελήστατα την θυρωρή.

—Η γρηγύ γυναίκα τόν έκτόταξε κατάπληκτι, άνογιότατος ύπερμετρα τα μάτια. Και αυτός τό άπέδωσε στην έσφιχτη παρουσία του, έπειτα από τόσον καιρό.

—Η δεσποινίς... Η δεσποινίς Ροζέλλα.

—Ναι... Δεν εινε στο σπίτι; Έκανε αυτός με φέρελα.

—Μά, κορί, δεν έξερετε λοιπόν... Αχ! Η δεσποινίς Ροζέλλα άπέθανε. Εινε πέντεμηνες τώρα, κορί μου... Από μαράζι, από κάποια στενοχώρια, καθώς λένε...

ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

—Ναι... Δεν εινε στο σπίτι; Έκανε αυτός με φέρελα.

—Μά, κορί, δεν έξερετε λοιπόν... Αχ! Η δεσποινίς Ροζέλλα άπέθανε. Εινε πέντεμηνες τώρα, κορί μου... Από μαράζι, από κάποια στενοχώρια, καθώς λένε...

ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΣ ΜΑΔΙΕΣ

ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΎ

(Συνέχεια εκ της 12ης σελίδος)

—Θα με συγχωρήσετε; του είπε ο Κάουτ, αν τολμήσω να σας ζητήσω μίαν πληροφορίαν.

—Είσαθε κύριος;

—Μάλιστα.

—Τι επιθυμείτε; Θα είμαι εύτυχης να σας φανώ χρήσιμος.

—Επιθυμώ να συναντήσω έναν κύριον συνάδελφον μου;

—Μάλιστα.

—Ποιόν παρακαλώ;

—Τον κύριον Φίλιπ Βαλέντι.

—Ο Βαλέντιος χαμογέλασε τώρα περισσότερο για τη συμπύκνωση ενός ξένου ο οποίος τον ζητούσε και άφηθοντο ο αυτόν τον ίδιον, χωρίς να τον γνωρίξη.

—Θα μου επιτρέψετε και μένα να σας ερωτήσω κύριε, τι τον θέλετε τον κύριον Βαλέντι;

ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο μεγάλο δωμάτιο με τις άρχαιες εικόνες, όπως και κατά την αρώστωσία της Κλαίρης, ο Φίλιππος καθόταν σ' απλή στην άκρη του κρεβατιού όπου ήταν εσκαμμένη η γυναίκα του.

—Η νέα, που την έτρωγε ο περσιότης, δεν είχε συνάδελφο ακόμη. Και όλο παραμιλούσε από τον περσιότη.

—Επί τέλους, έπειτα από μίαν ώρα, άνοιξε τα μάτια.

Το θολό της βλέμμα αναζήτησε τον Φίλιππον. Ο αρχισιδηρουργός σηκώθηκε άμέσως και έσκυψε επάνω της. Ένα χαμόγελο άνοιξε τότε στα χείλη της Κλαίρης. Με το γυμνό της μπράτσο άγκάλιασε τον λαϊκό του άνδρα της και τον έπράξε επάνω της.

Στο παραγμένο πνεύμα της δεν είχε ξαναβρεί ακόμη η ακριβής αντίληψη των πραγμάτων. Της φαινόταν πόσο ήταν άσπλη, κι έπειτα στις απέραντες εκτάσεις του ούρανού. Δεν υπέφερε, ούτε αλυσθανόταν πόνους. Μία υλική χαλνώς την είχε καταλάβει. Σιγά, πολύ σιγά, ώστε ο Φίλιππος μόλις και μετά βίας την ακουσε, ψιθύρισε:

—Είμαι νεκρή, δεν είμαι; Έτσι, πολυαγαπημένο μου; Νεκρή για έναν! Πόσο είμαι εύτυχισμένη! Μου χαμογέλασε, μ' άγαπάς. Είμαι στην άγκαλιά σου. Πόσο γλυκός είναι ο θάνατος... Και τι θαυμάσια που είναι η αιωνιότης!

—Έκαστα, ο ήχος της φωνής της την έξυπνησε. Ένας τρομερός πόνος της άγκάλιασε το χέρι. Τά θυμήθηκε όλα: την απελπισία της, την αγωνία και την θυσία της.

—Όχι! Δεν είμαι πεθαμένη! Βρίσκομαι ακόμα στη ζωή!, έφώναξε.

—Εσπράξε τον Φίλιππον, και βλέποντας αυτόν, έβλεπε αν να έπαυτο η ζωή της ή ο θάνατος ν' άπορροισθού με μία μόνη λέξη, έφώναξε:

—Μία λέξη μονάχα! Λέγε! Μ' άγαπάς;

—Ο Φίλιππος την έβλεπε μεθυσμένος από έρωτα, και το προσωπό του άκτινο έδολλυσε.

—Ναι! Σ' άγαπά!... άποκρίθηκε. Σ' έσένα υπήρχαν δύο γυναίκες. Έκείνη που μ' έκανε τόσο πολύ να υποφέρω τόσο πολύ δεν υπήρχε πιά. Τώρα είναι εκείνη την όποιαν δεν έπαψα ποτέ να λατρεύω.

Η Κλαίρη άφησε μία κροσσώ και τὰ μάτια της έπλημμύρισαν δάκρυα. Άρπαξε με παραφορά τον Φίλιππον, τὰ χείλη τους ενώθησαν και σε μίαν ανέκφραστη έκστασι, άλλαξαν το πρώτο έρωτικό τους φιλή.

ΤΕΛΟΣ

νατίζει και φροντίζει να πέση έτσι, πίσω ώστε να μη κτυπήση το πολύτιμο φορτίο της.

Και χάνει τις αστήρισεις της.

Δεν ξαίρει πόση ώρα πέρασε, όταν άκουσε ποδοβολήτο.

—Άνοιξε τα μάτια της και βλέπει επάνω της τον άμουστοκό έβελοντή.

—Περίσιν... ψιθυρίζει. Σώστε το παιδί μου.

Και τὰ μάτια της κλείνουν βαρέα.

—Ο στρατιώτης πιάνει το σφιγμό της.

—Πέθανε... ψιθυρίζει τώρα και αιώτς... Μά τι γούρευε η χριστιανή μ' αυτό το έπαινον...!

Μά η ματιά του, πέφτει στο παιδί... Και ο νεαρός φιλοσοφεί:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπόμενον.

—Τον γνωρίζετε;

—Πολύ, πάρα πολύ.

—Σας παρακαλώ, πού μπορώ να τον συναντήσω;

—Είνα υποθέσει επείγουσα;

—Αρκετά επείγουσα.

—Τότε, κύριε, λαμβάνω την τιμήν να παρουσιαστώ, έγω είμαι ο κύριος Βαλέντιος.

—Σεις; ψιθύρισε.

—Μάλιστα έγω κύριε.

Τώρα ο Βαλέντιος δεν μπορούσε να εξηγήση την κατάπληκτον του εξέθλητον ο άγνωστος κύριος και την όρμητον και το μίσος που είδε έξωφρα στα μάτια του.

—Με ποιόν έχω την τιμήν να όμιλώ παρακαλώ; τον ρώτησε τώρα ο Φίλιππος που από τὰ χείλη του είχε χαθή ό μείδισμα, και η έκφρασις του έγινε άσπλη.

—Είμαι ο λοχαγός των "Άγγλων λογοφόρων, Κάουτ" Έντουαρντ Κόρνουαλ.

Ο τρόπος που είπε το όνομά του έη την ιδιότητά του, και η στάσις του έη γένει, ανέξηγητα για τον Φίλιππον, τον έκαναν τώρα να εκπλήσσεται αυτός.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενον.

Μπορεί κανείς βρεχμένος να εκτίθεται εις τον ήλιον;

Μην εκτίθεσθε ποτέ βρεγμένοι εις τόν ήλιον. Αυτό είναι μία παλαιά σοφία. Στεγνώσατε καλά και κατόπιν κάνετε εντρίβη με NIVEA, κρέμα ή λάδι. Και τα δύο αυτά προϊόντα έχουν το μεγάλο προτέρημα να άπορροφώνται γρήγορα και από το ύγρο άκμήν δέρμα.

Η προσυλκτική ύλη, την όποιαν περιέχουν, φθάνει μέχρι των σπουδαίων κάτω στιβάδων του δέρματος. Όσον περισσότερον άπορροφάται από το δέρμα η προσυλκτική αυτή ύλη και όσον περισσότερον διαδύκεται είναι η προσυλκτική ενεργεία.

Παρά την βεβαίαν προσυλκτικήν ενεργείαν των, η κρέμα NIVEA και το λάδι NIVEA δεν περιέχουν διαβρασ χημικάς ουσίας. Η κρέμα NIVEA προστατεύει το δέρμα από τού να μαραινείται και ξηραίνεται, το διατηρεί δέ, χωρίς εις την περιεχόμενη EUCERIT, δελουδένιο και νεανικό. Η κρέμα NIVEA έχει μία πολύ μεγάλη προστατευτική ενεργεία.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μισποπωλεία. Τό μικρό κντίον 8,50, τό μεσαίον 15, τό μενάλον 30.

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

Ο καπετάνιος ετοιμάζεται για τον πόλεμο. Συνάγει τὰ παλληκάρια του. Συνάγει τ' άρματα του. Τό χωριό έχει πανηγύρι την ετοιμασία του πολέμου. Σα σε γιορτή, όλοι χαρούμενοι στολίζονται και θάνουν τὰ καλά τους.

Μαύρα σύνεφα περιπολούν στο νού του καπετάνιου. Είναι η καρδιά του θουρκωμένη. Κάποιος σφοδρός το φοβέρισμα κρέμεται απάνωθε του. Τού πολέμου πεία ή ασάλαχη δεν τον τράβαει. Της νίκης το μάγεμα δεν τον γελάει από μακριά. Έχασσε την πολυέμορφη όρμη, την περασμένη. Άνεργος, άδούρος, όλο και σπρώχνει την ώρα του ξεκινήμου.

Άνισηχη ή γυναίκα του, άκολουθεί σαν ίσκιος κάθε κίνημά του. Φτερουγίζει περιφωδή ή ματιά της γύρω του. Η ψυχή της λαχταράει για τον άσπλημένο της. Αυτών τον πόλεμο μ' αλάλητη τρομαίνει. Αυτή τον περιμένει αυτή που τόσο όλοιο πόλεμοι σκληρόι δεν της λύγισαν την αντίρρηση της παλληκαριά.

Κακά σημάδια δείχτηκαν από μέρες πρώτα, στο σπίτι του καπετάνιου. Τάρνι ή πλάτη είχε μαντέψει θάνατο. Άσκημη όνειρο είδε ο καπετάνιος. Θολό ποτάμι διάβαινε... Μιά όρμηθα λάλησε στη θύρα του σπιτιού σαν πετεινός. Μάντεμα αλάθευτο για τίς γυναίκες! Τό σκυλί του άφέντη ούρλιασε παράξενα.

Τό στριγγλοπούλι έκούσε τη νύχτα

στα κεραμείδια. Μακριά από τη ζωή του καπετάνιου κάθε κακό!

★

Τέλος έφτασε ή ώρα! Παίζουν τὰ λαλούμενα και πέφτουν ντουφεκίες. Τό χωριό συντροφεύει τὰ παλληκάρια ως πέρα από τη ράχη. Κι άρχίζουν οι πικρόγελοι χαιρετισμοί. Τὰ παλληκάρια θάρεις κινούν για νάμο. Και τραβούν μπροστά τὰ παλληκάρια. Κ' ή άγολογή, που άφίνει πίσω ο δρόμος τους, φτάνει στο χωριό σαν αντίδοσιμα πολέμου, που άρχισε κιόλα.

Μονάχος ο καπετάνιος μένει σιωπηλός στη θύρα της αόλης. Άδάκρυτος, με στεγνά λόγια άφίνει γειά στη γυναίκα του. που σπαράζει από τον πόνο. "Ισως τον έλπει και στερνά φορά. Κι όμως δεν τολμάει ν' άφήση έλεύτερο το κλάμα της.

—Μην πές, τό λέει. "Αν θέλεις τό καλό μου. "Ας περάση αυτήνη ή μέρα χωρίς να πάσης τίποτα. "Υστερα όλοι δεν θα σ' άγγιξη! Κάτσε!

Και δέ θαστείται πεία, ή λιγώκαρη γυναίκα. Θυμώνει ο καπετάνιος. Τη έρίζει και τη διώχνει. Κάνει καρδιά στον έαυτό του, γιατί τὰ κλάματα έκείνης του σφίγγουν το λαϊμό. Τού φανταίνεται κι' αυτά κακό σημάδι.

Άφου με γράφει πεθαμμένον, κλάψε με από τώρα, της λέει κι' αυτός μέσ' το θυμό του. Έγώ σ' άφίνω γειά.

Πηδαίει στ' άλογο και τρέχει να φτάση τὰ παλληκάρια, που θα τον περιμένουν, κι' ίσως γελούν με τ' άρκοκίνημά του. Τί πόλεμος ήταν εκείνον! Λιοντάρι δείχτηκε ο καπετάνιος. Άγρόστατος, σά να πολεμούσε όστερ' από καιρούς και χρόνια. Μ' άπόφαση καινούργια ρίχτηκε στους Τούρκους σφάδοντας, σά να ζητούσε το θάνατο. Και δεν τον ήβρε!

Περήφανοι, από λάφυρα γιοματοί, κά νουν οι νικητές τὰ πιστοφόρια της χαράς τους. Φτεροπόδοροι λεβέντες απάτοις έτρεξαν να φέρον την νίκη της άγγελμα στο χωριό. Και θγαίνει όλο το χωριό ν' άπαντήση τη νικήτρα συνοδιά. Κ' ή γυναίκα του καπετάνιου πρώτη απ' όλες τρέχει ν' άγκαλιάση τον άφέντη της, άκέρειν, τειό ακριβόν και πειθ όμορφον. όπως δεν τολμούσε να τον καρτερή.

Άπό τ' άντίπερα θοινα φτάνει ή εχολογή των δοξαμένων, που τραγουδούν οι ίδιοι της νίκης τη χαρά. Ξεχωρίζει άπόμακρα το ροδόβολημα των παλληκαριών. Πρώτος προβαίνει ο καπετάνιος. Κι' άκολουθούν στο μονοπάτι τό στριφογύριστο τὰ παλληκάρια. Χαιρετισμοί με ντουφεκία και μαντήλια κι' άνακαρίσματα πάνε κι' έρχονται. Κάτου θούζει ή ρεματιά, κλέφτρα κάθε αντίαλου. Ο καπετάνιος περήφανος διανεύει με τό χέρι. Γνωρίζει τη γυναίκα του άνάμιασα στις σάλες. Πεταεί ή καρδιά του στο χωριό. Άξάφρα τ' άλογο νικάζεται πίσω φοβήμενο. Γυρίζει ή καπετάνιος από της χαράς του τό γελάσασμα. Μεγάλο φείδι, ήμερο, γαλήνιο, περνούσε από τόνα πλευρό του δρόμου στ' άλλο.

—Οχτρός, φωνάζει ο καπετάνιος.

Και όέρνει την πιστόλα. Σηκώνει το λυκό και σημαδεύει. Τό σερπετό είχε περάσει και κρύφτηκε. Ξανάβαλε την πιστόλα ο καπετάνιος στο ζουναρί. Δεν άργησε να ληρωμένη αυτό το συναπάντημα. Κακοσημαδιά παράκαρη!

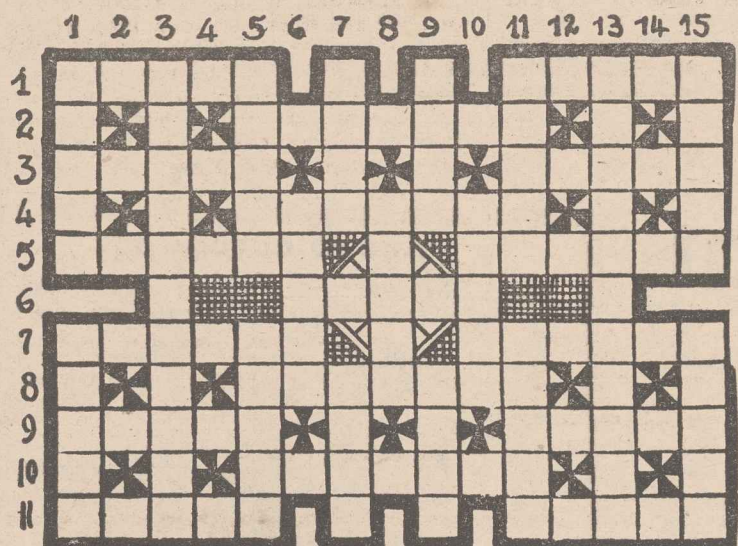
★

Βρίσκονταν πεία όχι μακριά από τό χωριό τους. Άγριες άγκαλιές άνοιγονται να σφίξουν τους άσπλημένους τους. Και πρώτη χώνεται ή καπετάνισσα. Κι' ο καπετάνιος ο περήφανος ηγείει ανάλαφρα από τ' άλογο. Κ' έκεί γλιστράει ή πιστόλα από τη μέση του. Παίρνει φωτιά, κι' ο καπετάνιος πέφτει νεκρός στην άγκαλιά της καπετάνισσας.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

ΝΕΑ ΣΥΡΑ (ΑΡΙΘΜΟΣ : 9)

Οριζοντίως:

1. Δένδρον καρποφόρον, ως και ο καρπός αυτού. — "Η καθ' όρισμένον τρόπον ή ώρισμένη σειράν κατάταξις ή τοποθέτησις" σύνολον ανθρώπων άνηκόντων εις τό αυτό κοινωνικόν έπίπεδον.

2. Όνομα πολλών βασιλεύσαντων του Βυζαντίου.

3. Τό συναισθημα της συμπαιθείας, της άφοσίωσης εις τί πρόσωπον ή πράγμα, φίλια, ένδιαφέρον. — Ψευδώνυμον υπό το όποιον είναι γνωστόν ο άρχηγός της Ρωσικής Κομμουνιστικής Έπαναστάσεως Βλαδимиρς "Ιλιτς Ούλάνωφ.

4. Κατά τόν "Ομηρον, κόρη του θασιλέως των Φαίακων, ή όποια εύρύσασα από ναυαγήσαντα "Οδυσσεα, ένέδυσεν αυτόν και τον παρέρχοντα νά ήγησθ ήσθεσαν και ξέναν εις τὰ άνάκτορα του πατρός της.

5. Πολύτιμος λίθος. — "Οτι άποκομίζεται τις εκ της προσοπιστικής Έπαναστάσεως ή εκ της άκινήτου ή κινητής περιουσίας του.

6. Δημιουργός, προηγορία τερόνος και μοναχών.

7. "Ο έχων κόμην χρώματος ώριμων σταχυών (πληθυντικός). — "Ο παραβαίνων την συζυγικήν πίστιν υπανόρην (ή συζυγή).

8. Αι άνήκουσαι ή αναφερόμενοι εις τους άστούς ή εις τό άστυ (ή κακή γραφή της λέξεως).

9. Πόσα άνώμαλος κατάσταση του όργανισμοί. — "Αμάρτημα, παράπτωμα: δυστύχημα, άδίκια, άτυχία.

10. Κατά τόν Μεσαίωνα εύγενής μαχόμενος έρμπος: νύν δέ άνθρωπος εύγενής, λεπτός τους τρόπους και έντιμος (πληθυντικός).

11. Τμήμα έρως περιβάλλοντων υπό υδάτων. — Δεν γνωρίζω, δεν ήξεύρω τι.

Κ α θ έ τ ω ς :

1. Δάσος άποτελούμενον έξ ατότων των δένδρων, θεωρείται έξόχος ύγεινόν μέρος. — Τό άνήκον εις άλλον, τό έξ άλλης χώρας καταγόμενον ή προσερχόμενον.

2. Καθιστό πάλιν νέον τι, τό όποιο έπαλαιώθη, μεταρρυθμίζω.

3. Μεγάλη θεά της άρχαίας ελληνικής θρησκείας. — Μικρά έκτασις γόνιμος και κατωκινμένη έν μέσω έρμού έκτάσεως.

4. Αρχαίον άμυντικόν όπλον ποικίλου σχήματος.

5. Έπίρρημα ποσότητος και χρονικών. — Σφαίρα παιχνιδιού από ύφανσις, δέρμα ή συνήθος έλαστικόν.

6. Φυτόν εκ των άγρωστούτων.

7. Τροφή άπαραίτητος εις κάθε άνθρωπον, πτωχόν ή πλούσιον. — Έπίρρημα τοπικόν.

8. Νόμισμα μικράς αξίας.

9. "Ο πολλά ύποφέρων, άθλιος, δυστυχής. — Κτίριον χρησιμεύον κυρίως διά κατοικίαν.

10. Κατάστημα παρέχον έναντι πληρωμής κατάλυμα εις ξένους μετά ή άνευ τροφής.

11. Τά πρό της τελείας ώριμάνσεως των θεριζόμενα φυτά, άτινα χρησιμοποιούνται ούτως ως τροφή των κτηνών (αιτιατική). — Φονεύω άποκνύπων τον λαίμον διά τέμνοντος όργάνου, ίδία διά μαχαίρας.

Α. ΔΕΠ—

Δασυνομικόν πρόβλημα (ΑΡΙΘΜΟΣ : 5)

—Θέλετε να μου εξηγήσετε πώς έγινε τό δυστύχημα ;

—Ίδού. Έπήγα περίπατο μέσας στους άγρούς με την δεσποινίδα Ντίνα. Για μία στιγμύη, συναντήσαμε ένα φράγμα από συρματοπλέγματα. Έπέρασα πρώτος και έδεσθήκα την δεσποινίδα Ντίνα να περάσει και αυτή.

—Πώς ;

—Ένώ με τό πόδι μου ποτούσα τό κάτω μέρος του συρματοπλέγματος, με τὰ χέρια μου έσέκωναν τό επάνω σύρμα. Την στιγμή όμως που περνούσε έσκόνησε και προσπαθώντας να στήριξη κάποι, έπεσε επάνω μου. Την στιγμή εκείνη τό περιστροφή μου που έβρίσκετο σε μία τόση του φορέματός μου, έκπυροσκόπησε μόνον του...

—Και ή σφαίρα εύρηκε τό θύμα ακριβώς στην κεφαλή !

Την στιγμήν εκείνη έφασαν έννας δοηδός του άστυνομικού με μίαν άναφορά του έμπευρου χημικού.

—Η ανάλυσις της πυρίτιδος που εύρίσκειτο γύρω από την τρύπα του ένδυστου τό κούριου, και εκείνη που είχε μείνει γύρω από τό άνοιγμα του καπέλου του θύματος, άπέδειξαν ότι έπρόκειτο περί της ίδιας... Εξ άλλου και τὰ δύο άνοίγματα, είναι ίδιού μεγέθους.

—Έν τάξει. Πίστε μου όμως γιατί φέρετε επάνω σας αυτό τό περιστρόφον ;

—Είμαι ταμίας και συχνά με ταφέρω μεγάλα χρηματικά ποσά...

—Από όμωρον όμως δεν θα μεταφέρετε άλλη φορά, διότι σας συλλαμβάνω ως δολοφόνου της δεσποινίδος Ντίνας !..

Γιατί ; Πώς ο άστυνομικός κατάλαβε ότι θεληματικός έφόνευσ την δεσποινίδα Ντίνα;

ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΕΞΕΙΣ (ΑΡΙΘΜΟΣ : 8)

Ρήμα — Μίγμα — Κήρυγμα Δείγμα — Πράγμα — Νύγμα Άνοιγμα — Τάγμα — Ξύγμα Άλλαγμα — Δόγμα — Δίγμα Στίγμα — Όρυγμα — Σάγμα

Δημοσιεύμεν ανώτερον έκαπέντε λέξεις, οι όποιες τελειώνουν εις "ΓΜΑ".

Υπάρχουν φυσικά ακόμη πολλές άλλες που άπαντούν εις τό πρόβλημα της παρελθούσης έδομείας, και οι όποιες δεν δημοσιεύονται εις τόν ανώτερον πίνακα.

Λείπουν 4 τόμοι, δηλαδή, τό όλικόν σύγγραμμα άποτελείται έξ ένδεκα τόμων. Έπρέπει να παρατηρήσθε ότι μερικοί τόμοι ήσαν άνασχεδουγμένοι (V και XI), διότι δεν είναι δυνατόν ά ύπαρχουν δύο IX, ο τελευταίος τόμος είναι λοιπόν ο ένδεκάτος και έφ' όσον έλαποιεν τους έπτά, λείπουν ακόμη τέσσαρες.

Λείπουν 4 τόμοι, δηλαδή, τό όλικόν σύγγραμμα άποτελείται έξ ένδεκα τόμων. Έπρέπει να παρατηρήσθε ότι μερικοί τόμοι ήσαν άνασχεδουγμένοι (V και XI), διότι δεν είναι δυνατόν ά ύπαρχουν δύο IX, ο τελευταίος τόμος είναι λοιπόν ο ένδεκάτος και έφ' όσον έλαποιεν τους έπτά, λείπουν ακόμη τέσσαρες.

Τεμάχια

1. —Τὰ τεμάχια που υπήρχαν μόνον μία φορά, ήσαν : τό 5, τό 7 και τό 9.

2. — 2 σχέδια υπήρχαν δύο

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δεκατρία κινηματογραφικά έργα

1. ΦΡΟΤΙΛΛΑΪ'Ν ΝΟΚΤΟΡ.
2. ΓΙΟΣΙ ΒΑΡΑ.
3. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΛΛΑΖΕΙ.
4. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ.
5. ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
6. Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ
7. ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ
8. ΝΤΑΜΑ ΠΙΚΑ
9. ΣΤΕΛΛΑ ΝΤΑΜΑΣ.
10. ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ.
11. ΤΑΓΚΟ ΝΟΤΤΟΥΡΝΟ.
12. ΧΑΜΠΑΝΕΡΑ.
13. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΜΑΧΗΣ.

Αυτά ήσαν τὰ δεκατρία περιήρημα κινηματογραφικά έργα.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ : 8

Οριζοντίως:

1) ΠΟΘΟΣ — ΠΟΝΟΣ. 2) ΩΦΕΛΕΙΑ. 3) ΑΠΗΛΑ — ΑΠΟΛΕΙΑ. 4) ΑΝΑΠΟΙΗ. 5) ΗΤΙΑ — ΠΟΤΑ. 6) ΑΓΟΡΑΙΑ. 7) ΤΑΦΗ — ΝΑΥΣ. 8) ΟΡΕΣΤΗΣ. 9) ΠΕΡΑΝ — ΑΡΕΤΗ. 10) ΟΥΡΑ ΝΟΣΟΣ. 11) ΝΟΣΟΣ — ΑΠΑΘΗ. Κ α θ έ τ ω ς :

1) ΠΛΑΝΗ — ΤΑΝΥΝ. 3) ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΣ. 5) ΣΩΜΑ — ΟΝΟΣ. 6) ΝΙΓΗΡ. 7) ΕΒΕΛΑ. 8) ΕΔΡΑ. 9) ΠΑΡΟΣ. 10) ΛΕΩΝ — ΤΑΝΚ. 11) ΟΛΙΚΗ. 12) ΠΑΛΙ — ΣΑΛΑ. 13) ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ. 15) ΣΩΣΜΑ — ΣΚΗΝΗ.

Τό «'Ανω — Κάτω Σταυρόλεξον» (άρ. 25)

Οριζοντίως:

1) ΒΡΑΚΑ — ΟΡΚΟΣ. 3) ΟΦΕΛΑΜΑΤΙΑ. 5) ΠΡΟΣ — ΠΑΛΗ. 6) ΚΡΗΤΗ. 7) ΗΡΩΣ — ΓΡΥΛ. 8) ΠΕΥΜΑ. 9) ΣΩΣ. 10) ΚΡΙΟΝ. 11) ΚΑΤΑ — ΟΡΑΙ. 13) ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΣ. 15) ΑΠΗΛΑ — ΑΡΕΣΙΣ. Κ α θ έ τ ω ς :

1) ΒΡΟΧΗ — ΚΛΙΜΑ. 2) ΡΟΥΒΛΙΑ. 3) ΑΡΘΡΟ — ΤΑΪ. 4) ΣΚΗΝΙΚΑ. 5) ΑΠΑΛ — ΟΡΘΟ. 6) ΚΗΡΥΞΙΣ. 7) ΟΜΑΣ — ΠΥΡΑ. 8) ΠΗΓΑΙΝΑ. 9) ΚΡΑΜΑ — ΡΩΜΟΣ. 10) ΛΕΥΚΩΜΑ. 11) ΣΤΗΘΗ — ΙΑΣΙΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΕΞΕΙΣ (ΑΡΙΘΜΟΣ : 8)

Ρήμα — Μίγμα — Κήρυγμα Δείγμα — Πράγμα — Νύγμα Άνοιγμα — Τάγμα — Ξύγμα Άλλαγμα — Δόγμα — Δίγμα Στίγμα — Όρυγμα — Σάγμα

Δημοσιεύμεν ανώτερον έκαπέντε λέξεις, οι όποιες τελειώνουν εις "ΓΜΑ".

Υπάρχουν φυσικά ακόμη πολλές άλλες που άπαντούν εις τό πρόβλημα της παρελθούσης έδομείας, και οι όποιες δεν δημοσιεύονται εις τόν ανώτερον πίνακα.

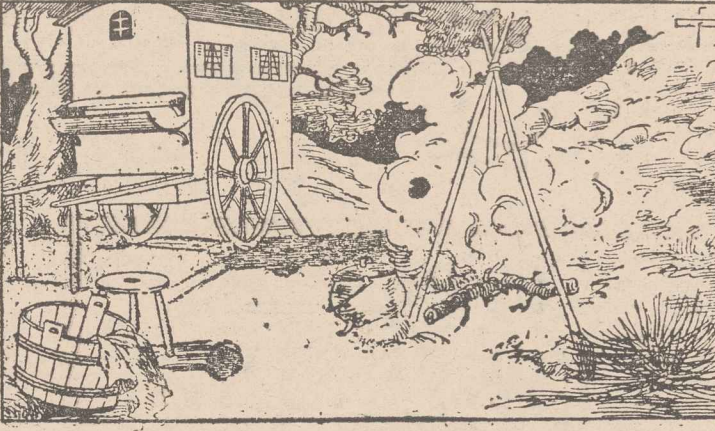
Λείπουν 4 τόμοι, δηλαδή, τό όλικόν σύγγραμμα άποτελείται έξ ένδεκα τόμων. Έπρέπει να παρατηρήσθε ότι μερικοί τόμοι ήσαν άνασχεδουγμένοι (V και XI), διότι δεν είναι δυνατόν ά ύπαρχουν δύο IX, ο τελευταίος τόμος είναι λοιπόν ο ένδεκάτος και έφ' όσον έλαποιεν τους έπτά, λείπουν ακόμη τέσσαρες.

Τεμάχια

1. —Τὰ τεμάχια που υπήρχαν μόνον μία φορά, ήσαν : τό 5, τό 7 και τό 9.

2. — 2 σχέδια υπήρχαν δύο

Μαγική εικών

Δύο άθίγγοι έχουν φθάσει στο μέρος αυτό και όπως συμβαίνει πάντα, ήρξαν να περιπλανώνται. Πάντως όμως δεν έχουν ακόμη άπομακρυνθή και

πολύ από τό τοπίον αυτό. Προφθάστε λοιπόν να τους ανακαλύψετε προτού εξαφανισθούν έντελώς.

Τό νέο μας παιγνίδι

Η "Ηρώ και ο Λέανδρος" παρακολουσαν από καιρού τον Μπαρμπα Μαθίο τον ψαρά από μικρού χωριού να τους πάρη μίαν ήμερα μαζί του μέσα στην θάρα. Ο Μπαρμπα Μαθίος άνθρωπος άγάθος πάντα, δεν ήθέλησε να τους διασπασή και τους έδέχθη λοιπόν σήμερον μέσας στην θάρα του για να κάνουν ένα γύρο μαζί...

Εξάφρα όμως τὰ δύο παιδιά άρχισαν να φωνάζουν, έπειδή κάτι είδαν εις έχάστην άποστασι από την θάρα... Τι είδαν ;

Για τὰ τό ίδιη και σεις, εάν φυσικά θέλετε, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους διαφόρους άριθμούς, άρχίζοντας από τό «1» και φθάνοντας στο τέριμα «40».

Μικρά πρόβλημα ΠΡΟΒΛΗΜΑ 8ον

Δύο αυτοκίνητα, φεύγον, ο μέν πρώτος ο "Ανδρέας" από τό Παρίσι, ο δε άλλος Κάρλος από την Βιέννη. Αυτές αι δύο πόλεις εξέλεξαν λόγω της άποστάσεως από της μιας εις την άλλην 1.000 χιλιόμετρα. Συνεφώνησαν να τρέχουν με ταχύτητα 60 χιλιόμετρα την ώρα, για να γίνουν και αι δύο άφίεις σχεδόν άσυχρονως.

Θα έπρεπε λοιπόν να συναντηθούν εις τό μέσον του δρόμου δεδομένου ότι και οι δύο περνούν από τον αυτόν δρόμον. Αυ στιγμή όμως, ο "Ανδρέας, αυτό που έφυγε από τό Παρίσι, συναντήσε πολλά εμπόδια και δεν κατάφερε να τρέξη παρά με 50 μόνον χιλιόμετρα. Ο Κάρλος όμως έπρεξε κανονικά με τὰ 60 χιλιόμετρα που είχαν συμφωνήσει και ως ήτο φυσικόν συναντήσε τον "Ανδρέα πολύ έπειτα από τό μέσον του δρόμου. Ο "Ανδρέας όμως του δήλωσε ότι η άναπόσπλη μεσαυτέρων ταχυτήτων και πράγματι, από τό μέσον του δρόμου, άρχισε να τρέξη με 70 χιλιόμετρα την ώρα, ταχύτης της όποιαν έκράτησε μέχρι τό τέριματος.

Κατά την γνώμην του τελευταίου, η άναπόσπλη αυτή της ταχύτητος, συμπληρώνει την καθυστέρησι των 500 πρώτων χιλιόμετρων, δεδομένου ότι κατό το μέν πρώτον ήμισυ της διαδρομής έκανε 10 χιλιόμετρα την ώρα, άλλα κατό τό άλλο ήμισυ, έκέρριξε 10 χιλιόμετρα.

Δεν έχει όμως δίκρο. Γιατί;

Είς τό ανώτερον δημοσιεύμενον τετράγωνον, τό όποιον είναι τό ίδιον με τό δημοσιεύμενον τετράγωνον έδομείας, φαίνονται καθαρά πως και από πού έπρεπε να περάσουν οι πλευρές των δύο τετραγώνων, διά να φθάσετε εις τό ζητούμενον άποτελεσμα.

Κατ' αυτόν τον τρόπον και μόνον, άθροίζοντας τους άριθμούς έκάστου τετραγώνου (έπί τό όποιον περνούν αι πλευρές) θα εύρίσκατε πάντα «70».

Είς τό ανώτερον δημοσιεύμενον τετράγωνον, τό όποιον είναι τό ίδιον με τό δημοσιεύμενον τετράγωνον έδομείας, φαίνονται καθαρά πως και από πού έπρεπε να περάσουν οι πλευρές των δύο τετραγώνων, διά να φθάσετε εις τό ζητούμενον άποτελεσμα.

Κατ' αυτόν τον τρόπον και μόνον, άθροίζοντας τους άριθμούς έκάστου τετραγώνου (έπί τό όποιον περνούν αι πλευρές) θα εύρίσκατε πάντα «70».